colecția romanul polițist

Peter CHEYNEY

MISTER CALLAGHAN

LUCMAN

Peter Cheyney

Mister Callaghan[1]

[1] Numărul 142 al seriei „Un Mystère”, a editurii franceze „Presses de la Cité” din septembrie 1953 este dedicat lui Peter Cheyney şi nuvelei „Monsieur Callaghan” (titlu original „Deadly fresco”).
Pe de altă parte nu există un asemenea titlu în bibliografia lui Cheyney, însă există o carte numită „Deadly Fresco” scrisă de un anume „Lyn Southney”, carte publicată de *The Moray Press, Edinburgh & London* în 1939, care este întradevăr sursa cărţii traduse în limba franceză.
Se pare că acesta este un pseudonim a lui Cheyney, numele lui real fiind Reginald Evelyn Peter Southouse-Cheyney iar Lyn Southney pare să fie o abreviere a acestui nume. În pagina a 5-a a cărţii publicate de *The Moray Press* este printată dedicaţia : „Pentru Peter şi Anne Cheyney”
Un editor italian pretinde că această carte este traducerea unei cărţii scrisă de un autor italian ca un tribut adus lui Peter Cheyney. Pe de altă parte este greu de crezut că un autor italian misterios scrie o carte tribut pentru Peter Cheyney, publicată în 1939 la o editură engleză, o carte cu Slim Callaghan, an până în care Peter Cheyney scrise 4 cărţi cu Lemmy Caution şi doar una cu Slim Callaghan.
O căutare pe Google aduce rezultate şi mai intrigante. Romanul „The Deadly Fresco” apare în serial în ziarul *The Age*, în ianuarie 1932 şi în ziarul *The Adelaide Chronicles* în aprilie 1935, şi, în ambele ziare, deşi numele celorlalte personaje principale este acelaşi ca în celelalte ediţii ale cărţii, are ca personaj principal nu pe Slim Callaghan ci pe Paul Duplessis. Prima cartea a lui Peter Cheyney a apărut în 1936!!
Este, deci, încă oarecum incert cine este autorul acestei cărţi dar misterul este demn de Peter Cheyney.

Capitolul 1. Prima vizită
Capitolul 2. A doua vizită
Capitolul 3. Beleaua din Birchgate
Capitolul 4. Ah, femeile!
Capitolul 5. Vowles dă cărţile pe faţă
Capitolul 6. *Smuggler's Rest*
Capitolul 7. Văd lucrurile ceva mai clar
Capitolul 8. Cinci fraze
Capitolul 9. Zidurile vorbesc
Capitolul 10. Fineţuri
Capitolul 11. Hortense
Capitolul 12. Cum au murit?
Capitolul 13. Începutul sfârşitului
Capitolul 14. E rândul meu să intru în scenă
Capitolul 15. Happy ending

Capitolul 1
Prima vizită

Fleet Street. Adică „Strada Flotei”. Pentru moment, nu-şi dezminte numele: sub aversa de ploaie fină, arată ca un râu în ale cărui ape se oglindeşte lumina felinarelor… un râu de mizerie. Merg foarte încet; nu mă grăbesc să mă înapoiez la birou. Selwyn trebuie să fie pe cale să termine raportul ultimului nostru caz şi profită de orice scuză pentru a se opri din lucru şi a începe o conversaţie interminabilă. În privinţa asta, seamănă cu mine. Numai în privinţa asta.

Tot târşâindu-mi picioarele, mă gândesc. Fleet Street. Strada Aventurii… a Misterului. Aşa o vedeam la optsprezece ani. Pe vremea aceea, viaţa merita trăită, ajungeam chiar să mă distrez. Acum nu mă mai distrez, trudesc din greu. Prea din greu.

E ora douăsprezece fără un sfert, după ceasul meu. Cotesc spre Poppins Court şi mă ciocnesc de mai suspomenitul Selwyn, care se porneşte să înjure de mama focului. Ţine maşina de scris într-o mână şi servieta în cealaltă. Îmi aprind o ţigară.

— Ţi-ai terminat hârţoagele?

Mă scrutează prin lentilele groase ale ochelarilor.

— Da, răspunde el, şi nu e prea devreme. Încep să mă satur de munca asta de conţopist. E al doilea raport pe care-l fac săptămâna asta. Eşti mai rău ca un negustor de sclavi.

— Asta nu te opreşte să-ţi umpli buzunarele cu parale. Clienţii scot mai uşor banii când primesc totul negru pe alb. Oricum, tu ai baftă, te duci să te culci. Eu mai am trei-patru chestii de terminat înainte s-o şterg. Ştii,

Selwyn, au fost vremuri când munca de detectiv particular mi se părea o mare aventură. Acum, totul mă calcă pe nervi. Salut, bătrâne!

— Hei! Nu aşa de repede! exclamă Selwyn, punându-şi catrafusele pe trotuar ca să-şi scoată tabachera. Apropo de aventuri, astă-seară Poppins Court colcăie de tipe frumoase.

Rămân perplex.

— Ştiam c-o să te intereseze, jubilează Selwyn. Ca să nu-ţi ascund nimic, misterul pluteşte în aer şi tu eşti cel vizat. Ieşind de la birou, am văzut o maşină mare oprită pe partea cealaltă a străzii. Şoferul a urcat pe Poppins Court, spre Holborn, cercetând unul câte unul numerele imobilelor. Dar m-a interesat mai mult femeia care făcea exact aceeaşi treabă din direcţia opusă... şi ce femeie! N-am văzut-o decât de la spate, dar, frate... ce mers avea! Graţia întruchipată, cum se spune în literatura cultă. Pe scurt, şoferul m-a observat şi a venit să mă întrebe unde e numărul 169B. Am luat un aer politicos surprins şi i-am spus că imobilul cuprindea doar birouri, închise toate, în afară de cel al „Agenţiei Callaghan", de la ultimul etaj. Se pare că exact asta căuta, pentru că s-a dus să-i dea raportul tipei. Apoi, s-a întors să mă întrebe dacă tu eşti acolo. I-am spus că nu, dar că trebuie să apari. Şi cum maşina e tot acolo, iar fata colindă pe-afară... Ce mai e şi povestea asta, Slim? Dacă se-apucă să te urmărească noaptea în pustietatea din Poppins Court, apoi...

Mă gândesc o clipă.

— E ciudat, zic eu. Cu ce seamănă şoricelul ăsta? ... Ia spune... e cumva o brunetă înaltă, cu gură cărnoasă, ochi încercănaţi şi ţoale franţuzeşti?

— Chiar aşa. Cum o cheamă? Ce vrea de la tine? ... Doar dacă nu vrei să-mi răspunzi...

— Nu ştiu cum o cheamă şi ce vrea de la mine. Ce caraghios... Aseară eram la *Alcazar*. În capătul celălalt al restaurantului hotelului, era Romanes... îl ştii, spaniolul ăla care mi-a dat o mână de ajutor în afacerea cu

rubinele... Pe scurt, a apărut fata. Fireşte, m-am uitat la ea. Toţi bărbaţii s-au uitat la ea. N-ai prea des ocazia să-ţi clăteşti ochii cu aşa bucăţică. S-a dus drept la masa lui Romanes şi au început să pălăvrăgească. După o vreme, mi-am dat seama că vorbeau despre mine.

Selwyn rânjeşte cu un aer jignitor pentru vanitatea mea de băiat frumos.

— Cred că vrea să-ţi propună o combinaţie.

— Se poate. Romanes trebuie să fi pescuit altă ducesă rusoaică, pe care vrea s-o ajute să divorţeze. Dar chiar nu pricep de ce ţine morţiş să discute afaceri cu mine, noaptea, la douăsprezece fără zece şi mai ales pe ploaia asta torenţială. În sfârşit, vom vedea. Salut, Selwyn!

Selwyn intră în maşină.

— Noapte bună, şefu'. Dacă nu mai aud de tine, o să ştiu că ai şters-o cu frumuseţea aia brunetă. Dar, în cazul ăsta, fii drăguţ şi lasă-mi un cec pe şemineu. Sunt în urmă cu două rate la maşină. Încă o dată, noapte bună!

De data asta grăbesc pasul. Mă opresc în locul în care Poppins Court se lărgeşte, pentru a inspecta străduţa. Nici urmă de maşină, nici de frumuseţea brunetă. Poate şi-a zis că mai bine face afaceri ziua. Oricum, ce poate să vrea fata asta de la mine? La naiba! Trec pe trotuarul celălalt şi împing poarta de la 169B. Când s-o închid în urma mea, o idee tâmpită îmi trece prin minte. Las poarta larg deschisă, urc cele patru etaje şi pătrund în birourile *mele*... fiindcă am două: eu stau în cel din fund, dovadă a demnităţii funcţiilor mele. Aprind lămpiţa de deasupra biroului şi-mi torturez maşina de scris vreo zece minute. Parcă bat într-un pian fără corzi. Îmi lipseşte inspiraţia. Scot o înjurătură zdravănă, care-mi destinde nervii, dau maşina la o parte, mă las în echilibru precar pe picioarele din spate ale fotoliului şi îmi aprind altă ţigară. Hotărât lucru, femeia asta nu-mi iese din minte.

Sting lampa. Camera e luminată doar de o aplică aflată în colţul opus. Mă duc la fereastră şi cercetez Poppins

Court, complet pustie, în afară de două camionete de mesagerie care se îndreaptă spre Fleet Street. Asta-i tot. Încep să fluier cântecul de plecare, îmi pun pălăria, deschid uşa şi ciulesc urechile. Cineva urcă pe scări.

Ajungând pe palierul etajului al treilea, paşii se opresc. Intuiesc că nu e un tânăr. Peste treizeci şi cinci de ani, toţi se odihnesc la trei.

Ţăcănitul tocurilor indică o femeie solidă. Mă întreb ce vrea de la mine. Cu siguranţă, nu e femeia de serviciu. A plecat de câteva ore.

Paşii încep din nou să urce. Vizitatoarea mea atacă ultimul etaj. Îmi agăţ pălăria în cuier, aprind toate luminile, plus o ţigară, şi aştept. Paşii se opresc în faţa uşii primului birou. Mă ridic, străbat biroul meu, apoi pe celălalt şi deschid uşa.

Femeia este mult mai tânără decât credeam. Maxim treizeci de ani. Şi dăltuită ca o zeiţă. E înaltă şi brunetă. Voalul, care îi dă un aer uşor misterios, nu reuşeşte să disimuleze cearcănele de sub ochi.

— Sunteţi domnul Callaghan?

Se exprimă cu uşurinţă, dar cu un pronunţat accent franţuzesc.

— Da, răspund eu. Intraţi.

O însoţesc până la biroul meu, o poftesc să ia loc în fotoliul cel mai confortabil şi mă instalez în spatele mesei de lucru.

Nu sunt deosebit de surprins. Mai degrabă interesat. Femeile misterioase pe care le întâlnesc de două ori în douăzeci şi patru de ore mă interesează întotdeauna.

Femeia îşi scoate mănuşile şi, cu o mână tremurătoare, trage de fermoarul poşetei. Pietrele care-i sclipesc pe inele valorează o mică avere. În sfârşit, izbuteşte să-şi deschidă poşeta şi scoate un plic burduşit pe care-l pune pe colţul biroului. Îl observ nepăsător. Greu de etichetat muierea! O să vorbească. Şi începe:

— Sunteţi, probabil, surprins, domnule, că vă vizitez la o oră atât de târzie, dar treaba care mă aduce este

foarte urgentă. I-am mărturisit aseară prietenului meu, señor Romanes, că am o misiune de încredinţat cuiva, când dumnealui v-a zărit intrând în restaurantul *Alcazar*, unde venisem şi eu. M-a asigurat numaidecât că sunteţi omul pe care-l caut. De aceea am venit. În plicul acesta veţi găsi 5 000 de lire în bancnote de o sută. Binevoiţi să consideraţi suma aceasta un avans menit să vă acopere cheltuielile în caz că veţi accepta să lucraţi pentru mine. Şi cred că veţi accepta. Señor Romanes mi-a dat de înţeles că sunteţi interesat de tot ce este neobişnuit.

Arborez un surâs fermecător.

— Interesul meu este deja stârnit, domnişoară. S-a stârnit din clipa în care v-am auzit urcând scările. Când sunt căutat la miezul nopţii, devin întotdeauna interesat. Pot să vă întreb despre ce este vorba?

— Vă voi povesti cât mai pe scurt. În urmă cu şase luni, m-am logodit cu un anumit Etienne Sardonin. Deşi poartă un nume franţuzesc, domnul este englez. Poate aţi auzit de el.

— Am mai auzit numele acesta, dar nu-mi amintesc în ce împrejurări. Am impresia că l-am văzut la ştiri.

— Aşa este. Etienne Sardonin a fost condamnat acum cincisprezece zile de un tribunal englez la doi ani de închisoare pentru fals şi uz de fals. Condamnat pe nedrept, domnule, şi asta mă aduce la dumneavoastră. Ştiu că este nevinovat.

Mai schiţez un zâmbet.

— Bineînţeles, răspund cu eleganţă, o femeie îndrăgostită nu se îndoieşte niciodată de nevinovăţia celui pe care-l iubeşte. Cu toate acestea, înainte de a merge mai departe, vreau să insist asupra faptului că procedura engleză permite foarte puţine erori judiciare.

— Se poate, dar se întâmplă ca un nevinovat să fie pus într-o asemenea situaţie, încât să-i fie cu neputinţă să se apere eficient.

Îi ofer o ţigară; ea scutură din cap. Eu mi-o aprind încet şi zic indiferent:

— Cu alte cuvinte, domnul Sardonin a fost… să zicem… victima unei înscenări.

Ea încuviinţează din cap.

— Cred că aşa a fost. Iată detaliile afacerii: domnul Sardonin a părăsit Parisul de mai bine de şase luni pentru a veni în Anglia. Are cinci case în împrejurimile Londrei şi voia să le închirieze sau să le vândă. Pentru asta, trebuia să se consulte mai întâi cu asociatul lui, un anumit domn Vowles… John X. Vowles. Domnul Sardonin socotise că va rezolva afacerea în şase luni. După aceste şase luni, trebuia să mă duc şi eu în Anglia, unde urma să ne căsătorim. Acum două luni am aflat că fusese arestat. Mi-a fost imposibil să mă duc imediat în Anglia, dar am reuşit, prin intermediul prietenilor, să aflu toate detaliile cazului. Urmărirea a fost declanşată la cererea Scotland Yardului, în urma unei scrisori a domnului Vowles. În această scrisoare, domnul Vowles pretindea că i-au fost subtilizate şase cecuri în alb, care ar fi fost completate ulterior cu o sumă totală de 4 000 de lire şi semnate în numele lui de un necunoscut. Lăsa să se înţeleagă că falsificatorul era Etienne Sardonin. Logodnicul meu a fost arestat. Dovezile adunate împotriva lui erau copleşitoare, dar ceea ce mă şochează cel mai mult este că n-a încercat aproape deloc să se apere.

— Poate că a înţeles că nu mai are nicio speranţă.

— Cred că purtarea lui a fost dictată de alt motiv. Să examinăm faptele: falsificarea de care se plânge acest Vowles s-a produs la doar câteva zile după sosirea domnului Sardonin în Anglia. Vowles mi-a mărturisit el însuşi că n-o descoperise decât după trei săptămâni. Atunci, de ce nu s-a adresat imediat poliţiei? De ce a aşteptat aproape patru luni înainte de a lua măsurile care au dus la declanşarea urmăririi logodnicului meu? L-am întrebat. A pretins că „a vrut să-i dea o şansă”. O şansă ca să ce? Asta vă cer să descoperiţi. Pentru că, în sfârşit, nu vi se pare evident că, dacă omul acesta a

ezitat atâta timp să acţioneze, a făcut-o pentru că în cursul celor trei luni a apărut între Sardonin şi el un diferend care l-a îndemnat să trimită scrisoarea aceea la poliţie? Nu vi se pare evident că, dacă Sardonin ar fi acceptat să facă ce-i cerea Vowles – ce anume, n-am idee – scrisoarea aceasta n-ar fi fost scrisă niciodată?

— Mi se pare destul de logic. Ce gen de om este acest Vowles?

— E o fiinţă respingătoare. E suficient să-l priveşti ca să-ţi dai seama că este necinstit şi capabil de orice.

— Ce vreţi să fac, mai exact? Nu pot face mai mult decât ar face şi poliţia pentru dumneavoastră.

Ea zâmbeşte: o gură senzuală şi, în plus, dinţi frumoşi.

— În ce fel m-ar putea ajuta poliţia? Mi-a aruncat logodnicul în închisoare. Cazul este clasat. Domnul Romanes m-a asigurat că dumneavoastră sunteţi inteligent, curajos şi că vă place să găsiţi o soluţie la problemele dificile. V-am adus una. Dacă, aşa cum cred, Sardonin a fost silit să treacă drept falsificator, n-ar trebui să vă fie prea greu s-o dovediţi. Şi trebuie s-o dovediţi! Este obligatoriu să fie eliberat în cel mult şase luni. Nu mă interesează ce mijloace folosiţi. Banii aceştia vă vor acoperi cheltuielile. Dacă reuşiţi, veţi încasa încă pe-atât în ziua eliberării lui Sardonin din închisoare.

Ehei! O privesc o vreme, apoi încep să desenez omuleţi pe carnetul de notiţe. Asta pentru efectul psihologic. După două minute, las neglijent creionul şi încep din nou s-o scrutez pe fată, hotărât să fac pe delicatul.

— Cazul acesta nu mă tentează în mod deosebit, zic eu cu o strâmbătură. Bineînţeles, condiţiile dumneavoastră sunt interesante. Cinci mii de lire cash doar pentru cheltuieli – şi ar trebui să mă străduiesc destul de mult să toc suma aceasta – şi încă cinci mii în ziua în care Sardonin iese de la zdup. Drăguţ. Foarte drăguţ. *Prea* drăguţ…

O umbră de roşeaţă îi colorează obrajii albi ca laptele.

— Credeţi că e ceva putred. Nu aveţi încredere. În mine, poate? …

Un mic zâmbet reţinut.

— Nu am niciodată încredere în femei, mai ales când sunt atât de drăguţe ca dumneavoastră. Dar de ce să cheltuiţi atâţia bani? La urma-urmei, dacă prietenul dumneavoastră e cuminte la închisoare, va beneficia de o reducere de pedeapsă de trei luni pentru fiecare an de condamnare pentru bună purtare şi va mai avea de făcut doar optsprezece luni. De ce trebuie neapărat să fie eliberat în cel mult şase luni?

— M-am gândit că ar fi o perioadă rezonabilă. Nu mi-am închipuit nicio clipă că va fi o sarcină uşoară pentru dumneavoastră. Vă implor să-mi faceţi acest serviciu. Este esenţial. Orice ar fi, trebuie să obţineţi eliberarea lui Etienne în perioada pe care am stabilit-o.

Lasă privirea în jos o clipă, apoi se uită fix în ochii mei.

— Aş da orice ca să-mi faceţi acest serviciu, spune ea liniştită. Aş merge chiar până la a nu vă refuza nimic.

Uau! Simt furnicături până în vârful degetelor de la picioare. Calm, bătrâne, calm!

— Bine, bine!… Înseamnă că e ceva serios! Are baftă Sardonin ăsta să fie iubit în asemenea hal!

— El e totul pentru mine!

De tot râsul! Şi râd în sinea mea.

— Mă amuzaţi, domnişoară dragă, continuu eu cu glas părintesc. Ştiam de mult că femeile sunt ciudate, dar mi-e totuşi greu să pricep cum se face că o femeie este dispusă „să nu refuze nimic” unui bărbat pe motiv că vrea să elibereze alt bărbat şi asta pentru că e îndrăgostită nebuneşte de frumosul prizonier. Cu toate acestea, nu vă voi ascunde că propunerile făcute îmi par din ce în ce mai ademenitoare. Cu permisiunea dumneavoastră, voi chibzui peste noapte la această problemă gravă şi vă voi da un telefon sau vă voi întâlni mâine ca să vă dau un răspuns. Între timp, aţi face bine să băgaţi bancnotele acestea la loc în poşetă.

Tânăra îmi aruncă un surâs fermecător şi scutură din cap.

— Nu! face ea. Puneţi-le în sertar! Dacă mâine hotărâţi să nu vă ocupaţi de cazul acesta, mi le aduceţi când îmi daţi răspunsul. Dar vă previn că voi apela la toate metodele posibile să vă silesc să vă răzgândiţi. Mă numesc Anne de Guerrac şi stau la hotelul *Alcazar*.

Se ridică. Are un aer cumplit de obosit. Am impresia că întrevederea noastră s-a încheiat. Mă ridic şi eu.

— Vreţi să vă chem un taxi?

— Nu, mulţumesc, mă aşteaptă o maşină pe Fleet Street. Noapte bună, domnule.

Îmi întoarce spatele şi străbate celălalt birou. După cum îşi mişcă şoldurile, poate scoate din minţi şi un călugăr. Când să treacă pragul, îmi dreg zgomotos glasul şi izbutesc să articulez:

— Scuzaţi-mă, domnişoară, îmi puteţi face un serviciu?

Se întoarce cu zâmbetul pe buze. Abia mă pot abţine să nu-i cer un acont la „nu vă refuz nimic”.

— Ce fel de serviciu? ciripeşte ea.

— Îmi puteţi lăsa o ţigară?

— Bineînţeles.

Duce mâna la poşetă şi, deodată, se schimbă la faţă.

— Sunt dezolată, face ea, tocmai mi-am amintit că am fumat-o pe ultima. Îmi pare sincer rău. Bună seara.

Îmi îndes din nou fesele în fotoliu. Scot portţigaretul şi îmi aprind un Players. Apoi ridic receptorul şi sun la *Evening Leader*.

— Cu redactorul de serviciu, vă rog, îi spun centralistei. Alo, tu eşti, Le Clerq? Cum îţi merge? Ascultă! Poţi să trimiţi pe cineva la arhivă să-mi dea tot ce aveţi despre afacerea Sardonin… O treabă cu falsificări, veche de cinci săptămâni… Urmărirea penală declanşată în urma trimiterii unei scrisori la Scotland Yard de către un anumit Vowles…

Aştept şi, între timp, fac rotocoale de fum. Ori mai degrabă încerc. După trei minute, îl aud din nou pe Le

Clerq la capătul firului.

— Alo! Fii atent, Slim! Ciudată afacere. Fals şi uz de fals. Sardonin a contrafăcut semnătura lui Vowles pe şase cecuri. Valoare totală circa patru mii şapte sute de lire. Vowles a aşteptat trei luni înainte de a scrie la Scotland Yard. N-a fost nicio problemă... Sardonin a recunoscut, practic, că el a falsificat cecurile. Vowles a declarat că a aşteptat trei luni, pentru a-i da lui Sardonin o şansă să-i înapoieze banii. Sardonin a luat doi ani. Nu pare deloc un tip rău. Ştiu pentru că am fost la proces. Nu mi-a lăsat impresia că ar fi un ticălos. Mai vrei să afli altceva?

— Nu, mulţumesc. Ia stai! În seara asta mi-a picat ceva ciudat. Ştiu că ai o slăbiciune pentru mistere. Poate o să te rog să mă ajuţi. O să-ţi dau un telefon zilele astea. Salut!

Închid, mă ridic şi mă proţăpesc în mijlocul camerei. Hotărât lucru, viaţa poate fi minunată. Îmi plac chestiile ciudate care să petrec în toiul nopţii. Şi, în plus, fetişcana asta, de Guerrac, nu e deloc urâtă... Deosebită, exotică, o-la-la! Bun! Îmi iau din nou catrafusele, deschid uşa biroului exterior şi, iarăşi, ciulesc urechile. Cineva urcă pe scări. Deja e un obicei. Ăsta e cam bătrâior. Se opreşte la fiecare şapte trepte. Dar după aia porneşte în galop. Un bărbat, şi încă destul de nervos. Încep să-i aud respiraţia. Tipul pufneşte ca un bou.

Paşii se apropie de palier. Străbat biroul exterior şi deschid uşa. Un tip îndesat, duhnind a tutun, cu o pălărie unsuroasă pe cap, întinde gâtul să mă privească. Toate păcatele mortale, venale şi de orice fel sunt întipărite pe fălcile lui nerase. „O fiinţă respingătoare”, a spus frumoasa. Aici sunt de acord cu ea.

Foarte curtenitor, îmi scot pălăria.

— Domnul John X. Vowles, dacă nu mă înşel, zic eu. Intraţi, vă rog, domnule Vowles, e deschis toată noaptea.

Capitolul 2
A doua vizită

Vowles îşi frământă fundul în fotoliul pe care stătuse mai devreme drăgălaşa Anne de Guerrac. Mă scrutează nervos prin perdeaua de fum pe care o împrăştie pipa mea imensă. Cu pălăria neagră de fetru trasă peste ochi, îl privesc fix, fără să încerc să ascund dezgustul pe care mi-l provoacă.

După un timp, îşi recapătă siguranţa şi ochii i se îngustează într-o expresie porcească după lentilele groase ale ochelarilor.

— Asta voiam să vă spun, Callaghan. Oricum, nu sunteţi obligat să mă credeţi... Dar vă repet, gagica e o drogată, drogată până peste cap. Veţi vedea, o să-mi mulţumiţi că v-am scutit de necazuri. Nu sunteţi primul pe care l-a păcălit. Când m-am dus s-o văd astă-seară...

— De ce te-ai dus s-o vezi? zbier eu.

— Uşor, uşor! Nu-mi place să fiu brutalizat.

Mă ridic, mă arunc peste el şi-l înhaţ fără menajamente de reverele hainei.

— Mă doare undeva de ce-ţi place sau nu-ţi place ţie! De ce te-ai dus s-o vezi?

Vowles se zbate din răsputeri şi izbuteşte să scape din strânsoare.

— Dacă mă lăsaţi în pace, poate vă spun... Bine, bine... M-am dus s-o văd, pentru că ştiam că voia să vă povestească o grămadă de porcării, că o să ciripească şi o să-i tragă, probabil, şi pe alţii după ea. Voiam să-i spun adevărul despre ce a păţit iubiţelul ei. Ea îl crede un mare erou, dar eu ştiu că e doar un pungaş mărunt. Şi, cum eu am fost cel care a pus capăt ticăloşiilor lui, mai

ştiam că ea îmi va face necazuri cât de curând.

— Nu mă surprinde că cineva vrea să facă necazuri unui tip ca tine, Vowles. Şi, dacă cineva ţi-ar face suficiente necazuri ca să dispari de pe faţa pământului, ar aduce un mare serviciu omenirii. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare... mi-ai spus doar aiureli. De ce i-ar păsa Annei de Guerrac de un nimeni ca tine?

Omuleţul meu se învineţeşte. Exact asta voiam. Cel mai bun mijloc de a scoate adevărul de la un tip este să-l înfurii şi cea mai bună modalitate să-l înfurii este să-l insulţi. Vowles nu pare tâmpit: nu-mi rămâne decât să-l fac să-şi piardă sângele rece.

Se apleacă spre mine, cu un aer furios:

— Sigur va încerca să mă tragă la fund! mugeşte el. Doar eu l-am băgat pe Sardonin la pârnaie... şi de la ea nu furase, vaca dracului! Dacă nu voia să ajungă acolo, n-avea decât să fie cinstit. Dar nu putea. E putred până în măduva oaselor... ca şi ea, de altfel. Ştiam foarte bine că o să vină în Anglia să facă valuri... şi pot să pariez că sunt primul vizat.

— Zău? Foarte interesant, Vowles. Doar că aş vrea să-mi mai spui ceva: de unde ştiai că o să vină aici? Cine ţi-a zis că Anne de Guerrac pleacă în Anglia?

Se linge pe buze, cu un aer de şobolan prins în cursă şi nu răspunde. Izbucnesc în râs.

— Înţeleg, Vowles... încep să înţeleg foarte bine. Aşadar, cineva te-a anunţat, de la Paris, că o să vină aici. Cineva te-a anunţat că e hotărâtă să te distrugă şi tu ai socotit potrivit să i-o iei înainte şi s-o supraveghezi pas cu pas. Când a venit la mine, ai ghicit că o să mă roage să dovedesc că Sardonin era nevinovat, că tu l-ai băgat la zdup într-un fel sau în altul. Aşa că te-ai hotărât să i-o iei iar înainte şi să încerci să mă opreşti... nu-i aşa? Ei... e adevărat, da sau nu?

— Nu, nu e adevărat! răspunde el arţăgos. Vă credeţi foarte deştept, dar sunteţi departe de adevăr.

Se înţepeneşte în fotoliu şi continuă:

— N-aveam pe nimeni la Paris ca să-mi spună dacă vine sau nu. Ştiam că o să sosească pentru că mi-a spus-o chiar ea. Ca să nu vă ascund nimic, trebuia s-o văd şi eram foarte hotărât să fiu corect cu ea. Într-un fel, mi-era chiar milă de ea. Dar mi-am dat seama că făcea pe prinţesa, că mă trata ca pe ultimul rahat şi că avea să-mi facă cele mai groaznice probleme… aşa e tipa asta!

Se opreşte brusc. Eu nu răspund. De ce naiba, după ce fata s-a străduit atât să-l ocărască pe Vowles, nu mi-a zis că s-a văzut cu el? De ce nu mi-a pomenit nimic care să explice această întrevedere? Mă întreb în ce măsură a fost sinceră cu mine. Reiau interogatoriul:

— De ce voia să te vadă, Vowles?

— De ce mă întrebaţi asta pe mine, domnule Ştie-tot? clipeşte el cu un zâmbet viclean. De ce n-o întrebaţi pe ea? Mai întâi, nu văd de ce v-aş vorbi despre treburile mele personale. Şi-apoi, am crezut că, dacă a venit la dumneavoastră să vă ceară să-i scoateţi iubitul de la pârnaie, v-a spus tot! (Mă scrutează cu un aer ofuscat.) V-am zis adineauri că e o stricată… iată dovada. Gândiţi-vă, nici măcar cu dumneavoastră nu este sinceră. Ea nici nu vă zice adevărul şi dumneavoastră vă lăsaţi amăgit şi începeţi să mă jigniţi şi să vă purtaţi urât… cu mine, sărmanul care se străduieşte să vă scutească de belele!

— Eşti, într-adevăr, prea amabil. Te străduieşti întotdeauna să faci bine unor oameni pe care nu-i cunoşti, Vowles?… Nu, tataie, adevărul este că ai venit să mă vezi, pentru că te temeai că Anne de Guerrac va găsi în mine un aliat descurcăreţ; şi ţi-ai zis că, dacă-i pui beţe în roate, ori mă sperii, ori reuşeşti să mă convingi că treaba asta nu mă priveşte. Problema este că nu mă sperii aşa de uşor… mai ales de un rahat ca tine. În locul tău, aş şterge-o englezeşte. Nu ţi-ar strica deloc o bătaie zdravănă şi trebuie să-ţi mărturisesc că deja mă mănâncă degetele. Dar să trecem peste asta… de unde ştiai că o să vină la mine astă-seară?

— Dacă m-aţi fi lăsat să vorbesc, v-aş fi spus deja.

Deci, m-am dus s-o văd, pentru că ştiam că e pe cale să facă o şmecherie şi nu voiam să intre în şi mai multe belele. Bun! Când ajung la hotelul ei, văd că-i pleacă maşina. Îmi spun că, poate, se mută de-a binelea, aşa că sar într-un taxi şi o urmăresc…

— De unde ştiai că e maşina ei? Vowles… eşti cel mai prost mincinos! Puseseşi să fie urmărită… nu-i aşa?

Îşi frământă gulerul şifonat.

— Bine, să zicem că e adevărat. Şi ce-i rău în asta? Trebuia să mă apăr, nu? Ştiţi cum e cu străinii ăştia afurisiţi… Nu ştii niciodată pe ce picior să dansezi. Urmaţi-mi sfatul… fugiţi de fata asta ca de ciumă. O cunosc bine. Vicontesa Anne de Guerrac, nu există poliţai în Franţa care să n-o ştie…

— De unde ştii?

— Mi-a zis Sardonin! răspunde el triumfător. Ştiu ce spun. O să vă păcălească aşa cum i-a dus de nas pe atâţia alţii.

Îmi umplu foarte încet pipa. Apoi, reiau:

— Şi dacă ţi-aş spune că mi-a dat un acont…

Vowles rânjeşte, se ridică, vâră mâna în buzunarul pardesiului şi scoate o ţigară mototolită. Îi linge cu grijă capătul şi-o înfige în colţul gurii şi o aprinde cu un chibrit imens.

— Trebuie să mă retrag, zice el îndreptându-se spre uşă.

Cu mâna pe clanţă, se întoarce spre mine.

— Dacă v-a plătit ceva, atunci sunt papa de la Roma. Atenţie, nu susţin că nu v-a scris un cec… dar, în locul dumneavoastră, aş aştepta să-i am în cont înainte de a declara că am bani. Fiindcă clienta dumneavoastră este specialistă în cecuri fără acoperire. Ei bine, noapte bună. Dacă aveţi ceva să-mi spuneţi, mă găsiţi în biroul agenţiei, pe strada principală din Bealthorpe. Doar să nu mai faceţi pe grozavul cu mine… nu-mi place asta.

— Nu se poate! Afară, Vowles!

— Da, da, mă car. Dar nu mă speriaţi mai mult ca ea.

Am legea de partea mea şi ţin la asta. Salut!

Ascult bocănitul paşilor stingându-se pe scări şi, după un timp, uşa de jos se trânteşte cu putere. Foarte visător, îmi golesc cu grijă pipa, apoi deschid sertarul biroului şi scot plicul pe care mi l-a înmânat Anne de Guerrac.

Rup învelişul gros de hârtie şi scot din plic cincizeci de bancnote de o sută de lire sterline pe care le examinez cu atenţie la lumina lămpii de pe birou. În scurt timp arborez cel mai frumos zâmbet gen Humphrey Bogart. Bancnotele sunt false.

Ca de fiecare dată când sunt păcălit, încep să fluier încet. Arunc banii pe birou, mă ridic şi, cu mâinile în buzunare, mă apropii de fereastra.

Şi totuşi, femeia asta n-a venit doar ca să-şi omoare timpul să-mi toarne gogoşile alea şi să-mi dea cinci mii de lire în hârtii false. Vizita ei, ca şi aceea a lui Vowles, ascunde ceva mai serios.

Un lucru este neîndoielnic: când Vowles mi-a zis că femeia se droghează, n-a minţit. Privirea de fiară hăituită, pupilele care se contractă spasmodic, cearcănele mari de sub ochi, pe care simpla lipsă de somn nu le poate explica, mâinile tremurătoare… toate acestea sunt semne care nu mint.

Pot să resping imediat varianta cocainei. Am văzut prea multă lume desfundându-şi nasul cu aşa ceva ca să nu-i ştiu efectele. De aceea i-am cerut mai devreme o ţigară, deşi aveam buzunarele pline de ţigări. Primul reflex a fost să scoată portţigaretul din poşetă; apoi, s-a prefăcut că-şi aminteşte că e gol. O mică ecuaţie: x + marijuana = cearcăne sub ochi şi tot tacâmul. Presupunând că x = Anne de Guerrac… înţelegeţi ce vreau să spun? Ai fost dus de nas, grozavule Callaghan! Hotărât lucru, începe să mă intereseze scumpa de ea. Dacă o fată îţi propune zece mii de lire ca să-i eliberezi iubitul şi, în plus, promisiunea unor delicii cvasiorientale în compania ei, trebuie să fie tare îndrăgostită… un gen de dragoste destul de bizar, între noi fie vorba! Da, însă

bancnotele false...? Dacă nu cumva *ea* este la curent... Atunci, se schimbă tot.

Rumeg o vreme toate gândurile acestea învălmăşite. Apoi, aud clopotul bisericii bătând ora două. Mă smulg din fotoliu şi deschid micul clasor de pe şemineu. E ticsit de cărţi de vizită... cărţile de vizită ale tuturor fraierilor care m-au căutat de când există Agenţia Callaghan. Iau un pumn, le înşir pe birou şi încep să le examinez. Când eram pe punctul de a renunţa să scotocesc în mormanul de cartoane prăfuite, găsesc, în sfârşit, ceea ce căutam.

E o carte de vizită profesională, îngălbenită toată, pe care este înscris numele Charles T. Andover, reprezentant în Anglia al „Asociaţiei Internaţionale a Anchetatorilor Fiduciari", cu sediul la Paris. Iau o gumă de şters şi, după cinci minute, redau o faţă onorabilă hârtiei. Apoi, îmi pun pălăria – de data asta sper că nu o voi mai da jos – încui biroul şi cobor fără grabă scările.

Planul pe care-l am în cap poate atrage uşoare necazuri Annei de Guerrac. Dar nu e viaţa o ţesătură de necazuri? „Callaghan şi Confucius" SRL.

Mă calcă pe nervi fata asta. Acum două ore eram fericit ca un rege, ori, cel puţin, atât de mulţumit cât poate fi un detectiv particular ale cărui afaceri merg strună. Singurul lucru care mă tracasa era să scot cât mai mulţi bişatari. Cât despre femei, stăteam şi mai bine: întotdeauna trei deodată... în domeniul acesta trebuie să ştii să aduni ca să ai pace. Şi a fost de ajuns să vină fata asta cu aerul ei misterios şi cu ocheadele ei de drogată ca să-mi vină pofta să fac pe cavalerul salvator. Prea multă încredere.

Trântesc uşa de la intrare şi hotărăsc să-mi pun gândurile în ordine în cafeneaua *Lyons* de pe Fleet Street, care e deschisă toată noaptea, înainte de a face o mică expediţie la *Alcazar*. Ia te uită, iarăşi trag de timp. Slim, când ai de gând să recunoşti că fata asta începe să aibă o oarecare influenţă asupra ta? Gândeşte! Interes pur profesional! Mda...

Sorbindu-mi cafeaua, fac planuri. O să mă duc la *Alcazar* şi o să încerc să fac rost de informaţiile pe care le caut, pur şi simplu pentru a-mi satisface curiozitatea. Şi, indiferent de natura acestor informaţii, voi merge mâine dimineaţă să-i înapoiez Annei de Guerrac teancul de hârtii false şi îi voi spune politicos să se drogheze în altă parte... Rahat! De ce naiba a fost inventat subconştientul? Respectivul subconştient tocmai îmi spune că înţeleptele mele hotărâri sunt doar vorbe goale. Furios pe mine însumi, achit nota, iau un taxi şi pornesc spre *Alcazar*.

Îmi pun pălăria ceva mai drept decât de obicei şi pătrund în hotel. Recepţionerul de noapte moţăie pe scaun. Îi spun politicos bună seara şi îi întind cartea de vizită curăţată cu guma de şters.

— Îmi pare rău că vă deranjez la o oră atât de târzie, spun eu pe cel mai comercial ton cu putinţă, dar, după cum vedeţi, meseria mea constă în anchetarea resurselor financiare ale oamenilor. Firma mea lucrează pentru mai multe hoteluri importante din Paris şi ne-am gândit că aţi fi în măsură să ne furnizaţi anumite informaţii de care avem nevoie urgent. Credem că în hotelul dumneavoastră s-a cazat o anumită doamnă de Guerrac. Fără să vrem să aducem atingere onorabilităţii acestei doamne, am fost însărcinaţi să-i anchetăm veniturile. Dat fiind că unul dintre clienţii noştri se întâmplă să fie hotelul *Gallioni* din Roma care, după cum ştiţi, aparţine aceleiaşi companii ca şi hotelul *Alcazar*, ne-am gândit că veţi fi dispuşi să ne furnizaţi informaţiile respective.

Recepţionerul se trezeşte brusc.

— Nu se poate! *Gallioni* se interesează de conturile ei? Păi, ce a făcut? A plecat fără să achite nota de plată?

— O, nu! mă grăbesc să răspund. Nu cred că e ceva atât de grav, dar, din cât am înţeles, se pare că a plecat declarând că se va întoarce în scurt timp şi a rugat recepţia hotelului să se ocupe în numele ei de anumite

treburi care necesită fonduri considerabile. Vor să ştie exact la ce să se aştepte în privinţa situaţiei ei financiare. Bineînţeles, aş fi putut obţine uşor această informaţie mâine dimineaţă, prin mijloacele obişnuite, dar, întrucât este urgent, mi-am permis să mă adresez direct dumneavoastră.

— Vai, dar este normal… Dacă binevoiţi să aşteptaţi o clipă…

Intră în birou şi se întoarce după cinci minute.

— Nu vă pot spune mare lucru despre doamna aceasta. S-a înscris sub numele de vicontesa Anne de Guerrac, din Paris. Are un apartament de şapte guinee pe zi şi a plătit pe o lună în avans.

— Cu cec?

— Nu, nu are cont în bancă în Anglia. Ne ocupăm să-i deschidem noi unul. A plătit cu bani francezi. Aseară a închiriat o maşină, dar a specificat să nu trecem adresa în registru, cum se face de obicei. A insistat să plătească în numerar. Mi se pare în regulă, nu?

— Sigur că da.

— De altfel, pare foarte simpatică… chiar fermecătoare. Am vorbit chiar eu cu ea aseară. Nu mi s-a părut o pasăre călătoare. O, şi apoi… dacă aţi vedea-o pe camerista ei! O franţuzoaică roşcată… prima franţuzoaică roşcată pe care am văzut-o în viaţa mea şi e atât de şic… Mi-ar plăcea să aflu ce pune la cale.

— De ce spuneţi asta?

— Pe legea mea, nu vi se pare că e o oră cam ciudată să iasă singură? A plecat cu două minute înainte să veniţi dumneavoastră. M-a întrebat care e drumul spre Seymour Street şi, când i-am propus să-i chem un taxi, mi-a răspuns că preferă să meargă pe jos. Ciudate mai sunt franţuzoaicele astea!

— Că bine spuneţi. Bun, nu mai vreau să vă deranjez. Informaţiile dumneavoastră îmi sunt extrem de utile şi de-acum pot să aflu detalii mai ample.

— Mă bucur că v-am putut ajuta, zice tipul, înapoindu-

mi cartea de vizită a lui Andover.

Îi urez noapte bună – albă – şi ies din hotel. Am obţinut pontul pe care-l căutam... Anne de Guerrac nu are cont în bancă.

Fac semn unui taxi.

— Seymour Street. Repede!

Opresc taxiul în capul străzii, lângă Portman Square şi înaintez fără grabă pe stradă. E prost luminată, dar luna a reuşit să străpungă norii şi Slim Callaghan încă este în stare să repereze o roşcată, chiar şi pe ceaţă. Nu am mult de aşteptat. Iat-o venind din capătul celălalt al străzii, cercetând cu atenţie numerele unul câte unul. După un timp, o văd intrând sub o arcadă şi sunând. Uşa se deschide imediat şi femeia dispare. Chiar în faţa casei se deschide un gang întunecat. Mă instalez acolo şi stau la pândă. Aprinzând o ţigară, mă întreb ce caută camerista Annei de Guerrac în zonă la ora trei dimineaţa. La urma-urmei, poate are un iubit, drăgălaşa! M-am săturat să repet că li se mai întâmplă şi cameristelor franţuzoaice! Pe de altă parte, mai bine să nu neglijez nimic... Da! Callaghan, te-ai blegit de tot! Unde sunt frumoasele tale hotărâri să laşi totul baltă? De ce încerci să afli mai multe despre Anne de Guerrac? Te înjoseşti, bătrâne, te înjoseşti.

Minutele trec şi încep să-mi pierd răbdarea. Când să renunţ, uşa casei din faţă se deschide silenţios. Fata iese, apoi, ajungând pe trotuar, se întoarce să spună câteva cuvinte zbârcitului proţăpit în prag. He, he! Domnul John X. Vowles în persoană! Cu siguranţă, treaba devine palpitantă.

După o vreme, Vowles face câţiva paşi înapoi şi închide uşa. Fata pleacă rapid spre Portman Square. Nu mă clintesc. N-are rost să o urmăresc. Mai mult ca sigur, se întoarce la hotel, cu misiunea îndeplinită. Nu mă îndoiesc nicio clipă că i-a dus lui Vowles un mesaj de la de Guerrac. Altfel spus, Vowles şi femeia aceasta sunt în cârdăşie, într-un fel sau altul. Dar în ce fel? Şi de ce mă

priveşte pe mine asta? O scald.

Sunt dărâmat, dar hotărăsc să mă întorc pe jos. Noaptea este minunată şi-mi place aerul proaspăt. Trei întrebări principale mi se învârt în cap. *Primo*: de ce mi-a dat de Guerrac bancnote false? *Secundo*: ce o leagă de Vowles? *Tertio*: din moment ce aceste două personaje sunt complice, de ce m-a avertizat Vowles să mă feresc de ea? Degeaba îmi tot pun întrebările astea, nu sunt în măsură să le dau un răspuns. Dar cineva mi-l va da, şi anume preasfânta vicontesă. Încep să mă satur până peste cap pe muierea asta. Multe or să-i mai audă urechiuşele!

E ora patru când ajung, epuizat, în pragul apartamentului meu. Aprind lumina şi observ la picioarele mele un plic pe care l-a strecurat, probabil, cineva pe sub uşă. Pe el sunt imprimate cuvintele *Evening Leader*.

Îl deschid. Scrisul puchinos al lui Le Clerq îmi sare în ochi:

„Apropo de telefonul tău referitor la Sardonin: unul dintre corespondenţii noştri ne-a comunicat ceva senzaţional. Poate avea legătură cu ancheta noastră. Vreau să vorbim. Vino să iei prânzul cu mine mâine. Salut.

J. L.”

Arunc mesajul în coşul de gunoi. Mi-am luat porţia de mistere pe seara asta. Mai vedem mâine.

Capitolul 3
Beleaua din Birchgate

Le Clerq examinează atent ţigara pe care o ţine între degete.

— Asta nu schimbă nimic în ceea ce mă priveşte, zice el, şi nu văd cum ar putea schimba ceva pentru poliţie. Am avut baftă că prietenul nostru de la Birchgate este inteligent... deşi se presupune că toţi ziariştii au ceva materie cenuşie.

Eu fac biluţe din miez de pâine şi mă amuz bombardând ghiveciul cel mai apropiat.

— Repetă-mi exact ce s-a întâmplat, J. L. Ţin să-mi fac o idee clară despre ordinea evenimentelor.

— Tocmai asta m-a uimit. Mi-ai dat telefon la douăsprezece şi jumătate noaptea ca să-mi ceri informaţii despre cazul Sardonin. Ştiu ora exactă, pentru că toate cererile de informaţii adresate arhivei sunt notate într-un registru. După circa patruzeci de minute, ne-a sunat corespondentul nostru de la Birchgate. Eram, probabil, primii care aflau pontul şi m-am gândit să cer exclusivitate pentru ziar, dar am preferat să aştept să ne vedem, ca să-ţi povestesc totul. Hastings, corespondentul nostru, e foarte bun prieten cu sergentul poliţiei locale. Respectivul sergent s-a adăpostit de ploaie sub streaşina bungaloului nelocuit de pe şoseaua din Birchgate. Din întâmplare şi din curiozitate, a proiectat fasciculul lanternei de buzunar prin geamul cel mai apropiat şi a văzut un bărbat întins pe jos, pe podeaua camerei. Sergentul nu ştia că bărbatul era mort şi, cum e prieten cu Hastings, s-a repezit la cea mai apropiată cabină telefonică, aflată la o sută cincizeci de metri de

bungalou, l-a sunat pe Hastings – care era în pat – şi i-a zis să vină acolo. Hastings s-a suit imediat pe motocicletă şi l-a ajutat pe sergent să forţeze uşa. L-au examinat pe tip şi au conchis că e mort. Sergentul l-a lăsat pe Hastings cu cadavrul cât s-a dus să telefoneze la biroul şefului lui, la Garfield, care se află la cincisprezece kilometri de acolo. Nici nu plecase de două minute, că bărbatul a început să mişte. Hastings zice că avea toate simptomele unuia care iese din comă. Ţinea în mână un căpătâi de sfoară pe care şi-l încurcase printre degete. Pe scurt, crezând că va putea rosti câteva cuvinte care să-i lămurească identitatea, Hastings a îngenuncheat lângă el şi a ciulit urechile. Şi tipul a început să bolborosească ceva, iar Hastings l-a auzit pronunţând clar... nu o dată, ci de două sau de trei ori: „Sardonin... Sardonin...” Două minute mai târziu, străinul a murit de-a binelea. Hastings nu e picat din cer. Când sergentul s-a întors, nu i-a şoptit niciun cuvinţel, ştiind foarte bine că, dacă află poliţaiul, toţi ziariştii de scandal vor fi puşi la curent în câteva ore. Hastings era foarte hotărât să mă sune şi să-mi furnizeze un articol cât se poate de sângeros într-una din zilele astea. M-a sunat la ora unu şi zece şi, firește, am fost uimit imediat de faptul că un tip care crapă într-un bungalou nou-nouţ bolboroseşte numele unui bărbat despre care mi-ai cerut informaţii cu patruzeci de minute în urmă. Atunci, mi-am zis că, poate, ştii tu ceva despre acest Sardonin – ceva în plus faţă de noi – şi am riscat să nu trec ştirea decât la fapte diverse, în speranţa că vom scoate ceva senzaţional mai târziu. N-am pomenit nimic de Sardonin.

— Şi te felicit, i-am spus, fiindcă am impresia că sunt pe cale să-ţi fac rost de un articol formidabil. Ceva e putred, J. L. Ce relaţie poate să existe între tipul care moare murmurând numele lui Sardonin, femeia care a venit să mă caute cu bancnote false şi ticălosul de Vowles, care pretinde că Sardonin este un stricat şi că femeia e super stricată? Nu ţi se pare pasionantă mica

mea problemă?

— Desigur! Ai vreo idee?

— Am mai multe, dar, înainte să ţi le spun, ţin să-ţi împărtăşesc o mică teorie de interes general care-mi stă pe suflet. Să presupunem că afacerea asta, ori mai degrabă ceea ce ştim până acum, ar fi punctul de plecare al unui roman poliţist. Am conchide neîntârziat, foarte serioşi, că există mai multe căi de urmat pentru ancheta noastră, mai multe piste dacă vrei; apoi, aş suna, probabil, la detectivul-inspector Cutare Şmecherul de la Scotland Yard – un vechi prieten de-al meu – care mi-ar da pe loc o grămadă de informaţii despre Sardonin, Anne de Guerrac, Vowles şi toţi ceilalţi. Şi aici îşi dau cu stângul în dreptul autorii de romane poliţiste. Lucrările lor nu sunt niciodată într-adevăr conforme cu realitatea, fiindcă imaginaţia cititorului este invariabil dezorientată de apariţia în ultimul capitol a unui element-surpriză, pe care tipul care rezolvă misterul îl ştia de la bun început, dar a cărui existenţă o ascunsese cu grijă în simplul scop de a face cititorul să cadă în capcană. Dar situaţia noastră e total diferită! Nu mă pot duce la poliţie să caut informaţii despre Sardonin. Ştim despre el aceleaşi lucruri ca poliţia. Pentru moment, nu dispunem de niciun mijloc de a ne informa despre domnişoara de Guerrac, sau vicontesa de Guerrac, cum vrei să-i spui. Tot ce ştim despre ea este că a sosit din Franţa abia aseară şi că, înainte de a veni să mă vadă la birou, a avut o întrevedere cu Vowles. Dintr-un motiv ştiut doar de ea, nu mi-a spus că s-a întâlnit cu Vowles. El m-a informat despre acest lucru. Din câte zice el, s-ar fi dus s-o vadă ca s-o împiedice să facă prostii. Fireşte, nu cred o iotă. Avea alt motiv, pe care-l vom descoperi cât de curând. Oricum, după această întâlnire, fata vine să mă caute la Poppins Court. Acum gândeşte-te cât de hotărâtă e fata asta: nu ştie absolut nimic despre mine, decât că Romanes i-a zis că sunt inteligent, ceea ce, în treacăt fie spus, nu mi se pare deloc o calificare suficientă pentru a

prelua un asemenea caz. Vine cu cinci mii de lire pe care mi le dă fără să clipească. Se arată teribil de grijulie să se asigure de serviciile mele. Pe scurt, îmi dă impresia că ar sacrifica orice, că ar plăti oricât, că ar fi dispusă să facă şi pe dracul în patru ca să-l elibereze pe acest Sardonin. Sunt aproape sigur că Vowles a urmărit-o până la Poppins Court, că s-a învârtit prin zonă până a văzut-o ieşind şi apoi a urcat imediat să mă vadă. După plecarea lui, am dat o raită pe la *Alcazar*. Detaliile nu sunt importante. Cert este că am aflat că tipa a venit în Anglia fără bani englezeşti şi nu are cont în bancă.

— Dar avea bani englezeşti, mă întrerupe Le Clerq… Cum rămâne cu cele cinci mii de lire?

— Tocmai… era în posesia a cinci mii de lire false.

Le Clerq lasă să-i scape un mic fluierat de uimire.

— Asta-i bună! Păi, în cazul ăsta, Vowles are dreptate… e o escroacă.

— Stai aşa, J. L.! Deci, nu-ţi dai seama că faci exact ceea ce vrea autorul de romane poliţiste de la cititorii lui? … Pentru un ziarist bătrân, stai foarte prost!

— Ei, ştii, zice el zâmbind, şi ziariştii sunt fraieri, ca toată lumea. Dar mi-ar plăcea totuşi să aflu de ce sunt un cititor perfect de „poliţiste” – poate pentru că trag concluzia că o fată care ţi-a dat cinci mii de lire în bancnote false nu este un monument de puritate!

— Foarte simplu. Tragi concluzii superficiale. Orice ai face, orice ai spune, în viaţă contează adevărul şi cea mai bună metodă de a afla adevărul este să fii logic. Dacă unii detectivi ai poliţiei noastre ar fi fost mai pricepuţi în matematică, algebră, geometrie şi altele de genul ăsta, ar exista mai puţini criminali nepedepsiţi. Cât despre tine, vezi situaţia într-un mod mult prea superficial, ceea ce dă, în capul tău, ecuaţia următoare…

Făcând pe profesorul ramolit, îmi scot agenda din buzunar şi mâzgălesc câteva cuvinte pe care i le arăt lui Le Clerq:

„De Guerrac + 5.000 lire (false) = o mare secătură”.

— Ei şi? întreabă Le Clerq batjocoritor. Ecuaţia ta e impecabilă!

— Zău? Aşteaptă, o să vezi…

Îi iau agenda din mână şi mâzgălesc din nou:

„De Guerrac + 5.000 lire (false)=X

X=x.d. sau x.i. sau x.n.”

— Fermecător, exclamă Le Clerq. Ce vrea să însemne asta?

— E la mintea cocoşului, găgăuţă. Ascultă: suntem de acord că „De Guerrac + 5.000 lire (false) = mare secătură…” să zicem „escroacă”, va fi mai uşor. Suntem de acord că „escroacă=X”. Dar X poate fi egal cu una dintre următoarele trei chestii: fie x.d., escroacă deliberată, adică a încercat intenţionat să-mi cumpere serviciile cu bani falşi… fie x.i., escroacă inocentă; inocentă pentru că n-a ştiut că banii sunt falşi şi pentru că cineva s-a folosit de ea ca să-i plaseze… fie x.n., escroacă neîncrezătoare, adică o tipă care mi-a livrat intenţionat bancnote false ca să-şi dea seama dacă sunt suficient de cinstit ca să i le înapoiez azi, dacă le depun imediat la bancă sau dacă mă folosesc de ele înainte să mă văd cu ea. Bun, cred că putem elimina două dintre ipotezele astea. Dacă mi-a spus adevărul, femeia nu avea niciun interes să-mi plaseze bani falşi. Ceea ce suprimă x.d., escroaca deliberată. Femeia aceasta este, cu siguranţă, inteligentă şi ştim că n-a venit să mă vadă decât după ce l-a descusut îndelung pe Romanes cu privire la persoana mea. Ceea ce suprimă x.n. Aşadar, rămâne doar x.i… Şi ce înseamnă asta? Înseamnă că cineva i-a plasat bietei fete – care nu se pricepe, probabil, prea bine la bancnotele mari englezeşti – 5.000 de lire false. Şi acum poţi să-mi spui un motiv care ar îndemna pe cineva să se comporte aşa? Mie mi se pare limpede ca apa de izvor.

Le Clerq îşi frământă circumvoluţiunile un timp, apoi se lasă păgubaş:

— Nu, nu pot. Scuipă tot.

Îmi aprind o ţigară, ca să-l mai ţin un pic pe jar şi îi adresez un zâmbet acru.

— E simplu ca bună ziua, tărtăcuţă goală. Deşteptul care i-a dat banii Annei de Guerrac a făcut-o ştiind foarte bine că ea avea să mi-i dea mie şi în speranţa că, atunci când voi descoperi că sunt falşi, îi voi zice să facă afaceri în altă parte şi voi refuza să mă amestec în treaba asta. Este evident că avea banii de la un terţ. Totuşi, nu i-a avut la bancă! Băncile nu obişnuiesc să distribuie bancnote false.

— Ai dreptate, Slim, admite Le Clerq. Ce comic, cu cât un lucru e mai evident, cu atât se vede mai puţin! Mai ai vreun as de scos din mânecă?

— Pe legea mea, zic eu cu un aer modest, mai e ceva ce mi se pare evident. Cunoaştem, oare, pe cineva care să fie la curent cu vizita pe care urma să mi-o facă Anne de Guerrac? Da, domnul John X. Vowles... Şi asta din simplul motiv că şi-a făcut apariţia la câteva clipe după plecarea ei. Ştia că va veni la mine şi mi-a dat de înţeles că e stricată până în măduva oaselor, adăugând că e cunoscută de toţi copoii din Franţa. Şi de ce ar fi insistat asupra acestui punct dacă nu ar fi ştiut că, din momentul în care va rosti cuvântul copoi, mă voi gândi la banii pe care mi i-a plătit. De altfel, am căzut în capcană. I-am precizat imediat, ca dovadă a integrităţii ei, că-mi plătise o arvună foarte generoasă. La care mi-a răspuns sec: „Dacă v-a dat un cec, grăbiţi-vă să-l încasaţi... Nu se ştie niciodată”, sau ceva de genul ăsta. Şi aici se dă de gol domnul Vowles, pur şi simplu dezvăluindu-mi ce ştie el. Sau cine ştie? A recunoscut că o urmăreşte pe femeia asta de la sosirea ei în Anglia... adică de trei zile. Poţi să pariezi că Vowles s-a străduit să afle ceea ce am descoperit şi eu printr-o mică anchetă... A aflat că nu are cont în bancă în Anglia. Cu alte cuvinte, Vowles ştia că mi-a dat cash, dar a rostit cuvântul cec tocmai pentru ca eu să-mi închipui că nu ştie nimic despre bancnotele respective. Dar sunt sigur că ştia totul, din simplul motiv

că am ferma convingere că el însuşi i le-a dat Annei de Guerrac, pentru ca ea să mi le dea mie. Uf!

— Începe să devină interesant, Slim, zice Le Clerq.

— Foarte interesant. Şi e şi mai interesant dacă ne amintim că Anne de Guerrac mi-a zis că Vowles e un omuleţ respingător şi că, la rândul lui, Vowles mi-a declarat că Anne de Guerrac e o escroacă. Nu ai o vagă impresie că există un soi de înţelegere între frumoasa noastră şi domnul ticălos?

— Aş vrea să te cred, protestează Le Clerq, dar, dacă ar fi aşa, cum se face că ea n-a ştiut că bancnotele sunt false când ţi le-a dat?

Îmi vine să mă dau cu capul de pereţi!

— Pentru că, dovleac sec ce eşti, dacă ar fi ştiut că bancnotele sunt false, ar fi ştiut, de asemenea, că şmecheria va fi descoperită foarte repede. Oricâte persoane le-ar fi schimbat, una dintre bancnotele astea ar fi sfârşit, inevitabil, prin a ateriza într-o bancă, în cel mult două-trei zile. S-ar fi refăcut firul până la mine[2] şi eu aş fi fost exonerat. Dacă femeia aceasta este escroacă, trebuie să cunoască prea bine toate aceste lucruri.

— Aş vrea să te cred, repetă Le Clerq, dar, dacă există o înţelegere între Vowles şi ea, de ce i-ar fi dat el banii ăştia, ştiind precis că vor ajunge în mâinile tale?

— Nu ştiu. Sunt o grămadă de lucruri pe care nu le cunosc. Sunt o grămadă de întrebări cărora nu le găsesc niciun răspuns. Mi-ar plăcea să aflu, de exemplu, în ce consta mesajul pe care de Guerrac a considerat necesar să i-l transmită lui Vowles prin intermediul cameristei ei la ora trei noaptea…

Le Clerq încuviinţează din cap.

— Şi eu, bătrâne. Dar, în orice caz, totul se leagă: oricare ar fi piesa pe care-o joacă personajele astea, o joacă împreună. Am putea merge chiar până la a crede

[2] În Anglia, când înmânezi cuiva o bancnotă de mare valoare (peste cinci lire sterline), eşti obligat să semnezi pe versoul respectivei bancnote (n. t.).

că au încercat să te tragă pe sfoară.

— Şi de ce ar face-o? Cum naiba puteau să mă tragă pe sfoară? Nu, tataie, să fim constructivi. Trebuie să întocmim un plan de bătaie pornind de la puţinele fapte pe care le avem. Mă bizui pe tine să mă ajuţi. Ştii foarte bine că povestea asta îţi asigură un articol trăsnet… ei bine, pentru pleaşca asta în exclusivitate, trebuie să pui osul la treabă.

— Îţi stau la dispoziţie, Slim. Ca să nu-ţi ascund nimic, i-am povestit azi-dimineaţă redactorului-şef ce s-a întâmplat. Mi-a dat mână liberă. Avem nevoie de senzaţional. *The Echo* ne ajunge periculos din urmă şi tu ne dai o şansă să ţâşnim ca din puşcă. Ce vrei să fac?

— Primul lucru care ar fi trebuit făcut deja dacă ai fi avut altceva decât aer în căpăţână. Dacă te uiţi pe o hartă, ce vezi? Observi ceva destul de ciudat… ştiind că bungaloul în care a dat colţul necunoscutul nostru se află, absolut întâmplător, la mai puţin de zece kilometri de Bealthorpe, sediul firmei lui Vowles. Hastings, corespondentul tău, acoperă toată regiunea. Cunoaşte, probabil, o grămadă de oameni la Bealthorpe, aşa cum ştie pe toată lumea din Birchgate. Trebuie să iei legătura cu el. Uite ce are de făcut Hastings: mai întâi să afle dacă Vowles are vreo secretară sau dactilografă. Dacă da, să aranjeze ca fetei să i se pară mai avantajos să renunţe la slujbă… şi asta fără să dea de bănuit. Acelaşi tip, dacă nu-l cunoaşte deja pe Vowles, să facă ceva să-l cunoască – asta arde – şi să-i dea de înţeles la momentul potrivit că a aflat de o secretară sau dactilografă foarte inteligentă, deloc exigentă şi care ştie să-şi ţină gura. Dacă Vowles cade în capcană, secretara mea se va preface pe loc, ca prin farmec, în această icoană a tuturor virtuţilor. Trebuie să izbutim s-o introducem într-un fel sau altul în biroul lui Vowles. Odată instalată la faţa locului şi cu Hastings acoperind regiunea, să fim ai naibii dacă nu obţinem toate informaţiile pe care le căutăm! Poţi să aranjezi asta?

— E uşor. O să-l sun pe Hastings să-i spun să vină la mine diseară. E doldora de calităţi. Combinaţia asta o să-i placă la nebunie.

Fac semn chelnerului să-mi aducă nota.

— După părerea mea, cel mai interesant lucru în toată afacerea asta este următorul: trebuie să existe o legătură oarecare între mort, Vowles şi Anne de Guerrac… fie şi numai pentru că toţi trei cunosc numele Sardonin. De aici trebuie să pornim.

— Dar cum să facem? se nelinişteşte Le Clerq. Chiar dacă ştiu toţi trei numele Sardonin, chiar dacă-l cunosc în persoană, ce înţelegi din asta?

Hotărât lucru, Le Clerq nu e deloc în formă.

— Ascultă, drăguţule, oftez eu, azi eşti tare prost! Să recapitulăm: Anne de Guerrac vine să mă caute, ca să-mi spună că Sardonin este nevinovat. Vowles, fie din întâmplare, fie de comun acord cu de Guerrac, vine să-mi spună că Sardonin e un escroc şi că de Guerrac nu e nici ea mai brează. Ultimul cuvânt pe care-l pronunţă tipul nostru înainte să dea colţul în bungaloul lui pierdut în spaţiu e numele lui Sardonin. Doar n-o să mă convingi că de Guerrac şi Vowles nu se vor întâlni să discute despre moartea asta… chiar dacă n-au fost în cârdăşie de la bun început! Dacă niciunul, nici celălalt nu l-au cunoscut pe defunct, îşi vor închipui oricum că celălalt îl cunoştea. Dacă-l cunoşteau amândoi, nu vor rata ocazia de a discuta despre ce s-a întâmplat, chiar dacă sunt la cuţite. Şi de asta vreau s-o introduc pe Sally în biroul domnului Vowles. Am o vagă impresie că Anne de Guerrac o să-l caute în scurt timp pe Vowles – sau invers – şi cum vreau şi eu să-l vizitez pe Vowles, nu mi-ar displăcea să-mi calculez călătoria, în aşa fel încât să ne întâlnim toţi trei.

— Dă-mi voie să te întreb, în prostia mea, de ce vrei să-l vezi pe Vowles?

Tare am chef să-i răspund „ca să se mire proştii!”, dar mă abţin.

— Nu-ţi scapă nimic, spun cu amabilitate. Ascultă: pentru moment, nimeni – în afară de tine, de mine şi de Hastings – nu ştie că necunoscutul acesta a murit rostind numele lui Sardonin. Nici măcar Vowles nu ştie. Aşa că mi se pare potrivit să-l căutăm pe Vowles ca să-i comunicăm că, printr-o coincidenţă foarte ciudată, în seara în care Anne de Guerrac a venit să-mi vorbească despre Sardonin, chiar în momentul în care Vowles se afla în biroul meu vorbindu-mi de Sardonin, un necunoscut şi-a dat duhul într-un bungalou nelocuit, bolborosind numele lui Sardonin. Îi voi da de înţeles lui Vowles că, atâta timp cât poliţia nu va şti că tipul a murit pronunţând numele „Sardonin”, nu-i va păsa nici cât negru sub unghie de respectivul domn Vowles, dar că, dacă este înştiinţată, va începe numaidecât să se intereseze îndeaproape de toţi cei care ştiu câte ceva despre Sardonin. Cu alte cuvinte, va simţi, probabil, o nevoie subită să-l frigă pe dragul de Vowles. Şi se prea poate ca Vowles să nu aibă niciun chef să atragă atenţia poliţiei asupra lui într-un asemenea moment. Dacă e pur şi nevinovat, o să mă trimită să bat câmpii în altă parte, dar, în caz contrar, va mărturisi ce vreau să aflu.

Le Clerq clatină din cap.

— Slim, uneori mi se pare că ai ceva în căpăţâna aia. Ce vrei să-l întrebi pe Vowles?

— Vreau să-l întreb cum a murit necunoscutul nostru şi cine l-a ucis, fiindcă sunt convins că Vowles sau de Guerrac – sau amândoi – ştiu.

Capitolul 4
Ah, femeile!

Mă întorc în biroul meu, fără să ştiu prea bine ce o să fac. A fost foarte frumos ce i-am spus lui Le Clerq. Dar nu trebuie să-mi închipui că Vowles o să-mi zică adevărul despre tărăşenia din bungalou, doar pentru că am ochi frumoşi. Trebuie neapărat să-l am la mână, într-un fel sau altul. Dacă vreau să lase ciolanul, trebuie să-i dau în cap.

Cu siguranţă, sunt implicat până-n gât în afacerea asta. Bineînţeles că mă interesează, dar mă întreb şi dacă, într-un fel sau altul, nu sunt un simplu instrument în mâinile lui Vowles, Anne de Guerrac sau ale amândurora. Şi nu prea îmi place asta.

Am făcut pe şmecherul când Le Clerq mi-a dat de înţeles că, poate, încearcă amândoi să mă manipuleze. Dar acum nu mai sunt atât de sigur. Neîndoielnic, există o legătură între ei şi cei doi nu sunt străini de afacerea din Birchgate.

Mă instalez confortabil cu picioarele pe birou şi-mi pun în funcţiune materia cenuşie. Fără îndoială, dacă vreau să-mi continuu treaba, trebuie mai întâi să mă văd cu Anne de Guerrac. Trebuie să mă asigur că este în regulă. Şi-apoi, nu prea îmi stă în fire să mă spetesc pe gratis. E cazul să pun mâna pe nişte bănuţi… adevăraţi.

După un timp, mă ridic şi îi zic lui Selwyn că trec pe la birou mâine. Îmi face semn cu ochiul, porceşte. Trântesc răzbunător uşa şi o şterg acasă.

Fac o baie, mă bărbieresc, îmi pun costumul frumos, bleumarin şi la ora şase şi jumătate sun la *Alcazar*.

— Aş vrea să ne vedem, domnişoară. Trebuie să

discutăm câteva detalii.

— De ce nu veniţi la masă? Chiar mă gândeam să iau cina în cameră. Nu mă simt prea bine şi ideea de a merge la restaurant nu mă tentează deloc. Ce ziceţi?

— Perfect.

— Atunci, ne-am înţeles. Vă aştept la opt fără un sfert.

Ciudat că o voce atât de candidă poate aparţine unei mincinoase ca ea! În sfârşit, mai vedem. Cinele între patru ochi nu mă sperie.

Hotărăsc să fac lucrurile în stil măreţ. Îmi scot costumul bleumarin şi-l înlocuiesc cu un smoching. Apoi, mă reped spre hotel. Subreta roşcată îmi deschide uşa. Delicioasă! Mă serveşte cu un cocteil şi mă anunţă că domnişoara nu mai întârzie mult. Bun!

Rămas singur, caut din priviri, instinctiv, coşul de gunoi. E un vechi obicei de-al meu. Cei mai mari ticăloşi din lumea asta se dau deseori de gol, pentru că s-au arătat prea neglijenţi când au folosit coşul de gunoi. Îl reperez rapid, lângă un scrin. Nu zăresc iniţial decât un buchet de trandafiri veştejiţi, dar, uitându-mă mai de aproape, văd că florile ascund bucăţi de hârtie groasă. Pe două dintre bucăţile acestea se mai desluşesc încă urme de ceară neagră de sigiliu de care atârnă capete de sfoară. Arunc o privire spre uşa care trebuie să dea spre odaia gazdei mele, apoi, cât mai rapid posibil, dau la o parte florile ofilite şi adun toate bucăţile de hârtie. Sunt zece în total şi, puse unele lângă altele, refăceau un plic de dimensiuni considerabile.

Mă întorc cu paşi de pisică lângă uşa de sticlă şi mă uit pe geam. În aceeaşi clipă, uşa dintre camere se întredeschide câţiva centimetri.

— Îmi cer scuze că vă fac să aşteptaţi, rosteşte vocea caldă a Annei de Guerrac. Vin în două minute. Nu vă jenaţi, mai puneţi-vă de băut, dacă vreţi.

Bolborosesc câteva cuvinte de mulţumire, apoi deschid uşa de sticlă şi ies pe balcon, unde nu risc să fiu văzut din dormitor. Scot bucăţile de plic din buzunar şi

unesc patru într-un pătrat: sunt cele care formau colţul superior stâng al plicului. He, he! Descifrez ce scria: „Dl John X. Vowles”, iar mai jos adresa lui din Seymour Street. Să continuăm. Unim din nou patru bucăţi de hârtie. Colţul superior drept, de data asta. Altceva: „Acest plic nu trebuie deschis decât de vicontesa Anne de Guerrac”.

Intru din nou în salon, mă îndrept neglijent spre coşul de gunoi, arunc rapid bucăţile de hârtie şi pun trandafirii ofiliţi la loc. Am făcut o treabă bună.

Neîndoielnic, tocmai ţinusem în mână resturile plicului care conţinea cele cinci mii de lire în bancnote false. Plicul i-a fost expediat lui Vowles, care s-a repezit imediat la *Alcazar* să i-l înmâneze Annei de Guerrac. Ea l-a deschis, a scos conţinutul, a băgat bancnotele într-un plic obişnuit şi mi le-a adus. Sunt sigur de teoria mea, pentru că, pe partea cealaltă a plicului, am văzut scris numele unui cabinet de consultanţă juridică… avocaţii lui Sardonin. De data asta nu încape îndoială: ori Sardonin, ori avocaţii lui au trimis cele cinci mii de lire necesare, după părerea lor, obţinerii eliberării lui. Cineva – Vowles sau Anne de Guerrac – a înlocuit bancnotele adevărate cu unele false.

Dar de ce naiba s-a amestecat Vowles în povestea asta? De ce au fost trimişi banii la adresa lui din Seymour Street? De ce nu i-au trimis avocaţii direct Annei de Guerrac?

Evident, totul se poate explica: bietul Sardonin şi logodnica lui se înţeleseseră, probabil în scris, ca ea să vină în Anglia îndată ce-i va fi cu putinţă. Urma ca banii să-i fie trimişi lui Vowles, care să-i ţină în păstrare până la sosirea ei. Da, dar în acest caz, avocaţii i-ar fi putut păstra la fel de bine. Revin mereu la această legătură între Vowles şi Anne de Guerrac şi nu prea-mi convine.

Mă răsucesc pe călcâie, pentru că uşa dormitorului s-a deschis în spatele meu. Anne de Guerrac pătrunde în salon. Am văzut femei foarte bine făcute la viaţa mea,

dar de data aceasta nu mă pot abţine să nu înghit în sec. Tânăra poartă o rochie de interior din dantelă neagră, care contrastează cu paloarea tenului ei şi îi pune în valoare curbele frumos rotunjite. Păcat că e atât de lungă, că tare mi-ar plăcea să văd ce se ascunde mai sus de gleznele acelea stil Diana vânătoreasa! Are ochii şi mai încercănaţi ca în ajun, dar am impresia că privirea i se aprinde când se îndreaptă spre mine cu graţie de antilopă. Uau!

— Sunt dezolată că v-am lăsat să aşteptaţi atâta, zice ea numai miere şi lapte.

Zâmbesc (ce altceva pot să fac?).

— Credeţi-mă, a meritat să aştept. Niciodată n-am contemplat o făptură atât de fermecătoare ca dumneavoastră.

Ea se amuză.

— Nu v-aş fi crezut atât de galant.

— Sunt detectiv particular.

— Ceea ce înseamnă că nu spuneţi întotdeauna adevărul?

— Ceea ce înseamnă că nu spun adevărul decât atunci când este necesar. Dar pentru moment sunt cât se poate de sincer.

— Cina va fi gata într-un minut. Până atunci, hai să fumăm o ţigară pe balcon. De acord?

— De acord. La cină să nu vorbim de afaceri. După aceea, dacă vreţi, discutăm, dar nu în timpul mesei.

— Aş vrea totuşi să vă pun o întrebare: aţi descoperit ceva până acum? Aţi început deja ancheta?

Îi adresez un zâmbet acrişor.

— Până în prezent, ancheta mea s-a dovedit a fi extrem de interesantă, atât de captivantă, încât chiar intenţionez să discut mai pe larg cu dumneavoastră despre asta. Dar întâi să cinăm.

În timpul mesei mă străduiesc, fără prea mare succes, să încadrez femeia aşezată în faţa mea. Dar e alunecoasă ca o anghilă. De obicei, îmi clasez

personajele într-o cutiuţă, cu o etichetă frumoasă deasupra, şi nu mai vorbim despre asta. Dar aici, pauză! Toate *faptele* pe care le-am strâns referitor la ea mă trimit într-o singură şi unică direcţie. Toate îmi dovedesc că nu mă pot încrede în fata asta, că nu spune adevărul... sau cel puţin nu *tot* adevărul. Dar, pe de altă parte, întreg comportamentul ei – felul în care vorbeşte, cum mă priveşte drept în ochi, siguranţa ei, demnitatea paşnică – vine să contrazică această primă impresie.

Hotărât lucru, cina aceasta nu ajunge. Ştiu că voi fi silit în curând să mă arăt „dificil”, altfel spus de-a dreptul scârbos.

După ce se serveşte cafeaua, după ce se închid ferestrele şi se trag draperiile, Anne îşi aşază crupa unduioasă într-un fotoliu pufos.

— Aşezaţi-vă în faţa mea, propune ea. Ştiu despre ce e vorba, dar simt că aveţi ceva important să-mi spuneţi. Ca să nu vă ascund nimic, adaugă ea cu un surâs fermecător, începe să-mi fie un pic frică.

Tu vorbeşti! Cu siguranţă, nu va fi uşor. Să încercăm genul cinic.

— Hai, hai, nu-mi spuneţi că este posibil s-o sperii pe domnişoara de Guerrac sau mai degrabă pe domnişoara vicontesă de Guerrac, care este atât de bine susţinută de prietenii ei!

Pare surprinsă.

— Prietenii ei? Nu cred că am prieteni în Anglia, afară de cazul în care v-aş putea socoti pe dumneavoastră prieten.

Mă ridic să-mi arunc ţigara pe jumătate fumată în şemineu.

— Mă miră să aud că v-ar plăcea să mă consideraţi prieten. Mai bine s-o lăsăm baltă cu amabilităţile. Mi-aţi turnat şi aşa destule minciuni. Câteva mici adevăruri nu mi-ar pica deloc rău. Aseară mi-aţi lăsat impresia unei femei care chiar are nevoie de ajutor. V-am crezut într-adevăr într-o situaţie critică; credeam că vă zbateţi să

scăpaţi de necazuri. Am avut încredere în dumneavoastră… atât cât mă pot încrede într-o femeie. Şi această încredere a fost întărită de faptul că veneaţi din partea lui Romanes, despre care am o părere bună. Dar acum încrederea aceasta este destul de ciuntită, ca să mă exprim academic.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, protestează ea, accentuând silabele.

— Nu? Ei bine, o să pun punctul pe „i”. Veniţi să mă căutaţi la birou şi-mi turnaţi o poveste care, poate, este adevărată, dar care ar putea fi la fel de bine numai bună de adormit copiii. Vă daţi osteneala să mă avertizaţi să mă feresc de prietenul dumneavoastră, Vowles. Poate v-ar interesa să aflaţi că vizita pe care mi-aţi făcut-o a fost urmată aproape imediat de cea a numitului Vowles? El mi-a comunicat destule lucruri pasionante în ceea ce vă priveşte. Mi-a zis că trebuie să mă feresc, că nu sunt primul de care v-aţi bătut joc şi că nu voi întârzia să mă aliniez şirului de fraieri pe care i-aţi dus de nas. L-am scuturat un pic pe prietenul Vowles. Între noi fie vorba, nu-mi place mutra lui. Are o moacă de mincinos şi nu agreez tipii care pun sub supraveghere fetele de familie bună şi le urmăresc până la biroul meu. Dar…

— Ştiam că Vowles a venit să vă caute. Când am ieşit din biroul dumneavoastră, l-am văzut ascunzându-se într-un gang. Ştiam că o să vină să vă spună să nu aveţi încredere în mine, că o să încerce să vă întoarcă împotriva mea. N-aş fi crezut că vă lăsaţi influenţat atât de uşor.

— Nu mă las influenţat atât de uşor. Nu cred toate gogoşile pe care mi le povestesc indivizii de teapa lui Vowles, dar mi-am închipuit că aveţi încredere deplină în mine. Şi n-a fost cazul. Aţi fost vizitată de Vowles înainte să veniţi la mine. De ce nu mi-aţi spus asta? M-aţi prevenit să mă feresc de el, iar el m-a prevenit să mă feresc de dumneavoastră. Şi totuşi, descopăr că lucraţi mână-n mână… ciudată asociere, de altfel… Pe de o

parte, cea mai fermecătoare, cea mai delicioasă şi cea mai încântătoare femeie, băgată până peste cap în cea mai reuşită telenovelă din ultimii trei ani şi, pe de altă parte, prietenul Vowles, care ar putea fi oricine, de la cel mai şmecher agent comercial până la unul dintre gentlemenii aceia de care colcăie Picadilly şi ale căror surse de venit sunt sugerate doar prin eufemisme în ziarele de bună-credinţă. Ce mai echipă ciudată!

Femeia sare în picioare, cu chipul roşu de furie.

— Cine vă dă dreptul să-mi vorbiţi astfel? Cine vă dă dreptul să mă acuzaţi de complicitate cu Vowles? Sunteţi îngrozitor!

— A, da? Staţi jos. Nu e cazul să-mi jucaţi marea scenă a despărţirii. Ceea ce nu ştiţi este că, după plecarea lui Vowles, am dat o tură pe aici, ca să fac o mică anchetă…

— Ca să mă spionaţi, vreţi să spuneţi.

— Cum vreţi. Dar, spionaj sau nespionaj, credeam atunci şi cred şi acum că demersul acesta a fost justificat. În orice caz, mi-a permis să descopăr că domnişoara cameristă abia plecase spre Vowles. I-aţi transmis un mesaj. Veţi nega că acest mesaj avea legătură cu conversaţia pe care o avusesem noi doi în urmă cu câteva ceasuri?

Ea ridică fruntea, plictisită.

— De ce m-aş strădui să neg? Păreţi să ştiţi totul mai bine decât mine.

Se ridică.

— Domnule Callaghan, zice ea, acum ştiu că m-am înşelat asupra dumneavoastră. Este evident că afacerea aceasta nu vă mai poate interesa în niciun fel. Este la fel de evident că nu aveţi încredere în mine. Repet, nu am nicio legătură cu Vowles. Dacă m-aţi fi întrebat de ce mi-am trimis camerista la el şi cu ce mesaj, v-aş fi spus. Poate v-aţi fi liniştit. Poate v-aţi fi recăpătat încrederea în mine, dar, cum v-aţi format deja o părere, ar fi mai bine, poate, să nu vă mai ocupaţi de cazul acesta.

Rămâne tăcută o vreme, apoi reia:

— V-am făcut să pierdeţi timp preţios. Aşadar, este drept să fiţi despăgubit. Binevoiţi să vă opriţi din banii pe care vi i-am încredinţat suma care vi se pare rezonabilă pentru eforturile dumneavoastră şi înapoiaţi-mi restul. Voi avea nevoie de ei.

Aici sunt într-un echilibru foarte precar. Mor de poftă să-i spun că bancnotele de la ea nu fac nici cât un bilet de tramvai folosit, dar, pe de altă parte, văzând cum îmi susţine privirea, nu am cum să nu cred că nu ştie nimic. Fata aceasta este convinsă că banii ei sunt autentici. Dacă ceea ce mi-a spus este adevărat, dacă nu există nimic între ea şi Vowles, primele mele bănuieli sunt întemeiate: Vowles a înlocuit bancnotele adevărate cu cele false.

Mă duc la fereastră, ridic draperia şi privesc afară sau mai degrabă în gol. Mă simt ca ultimul prost. Am venit la *Alcazar* gata să dau naibii totul, gata să dovedesc că Anne de Guerrac este… tot ce vreţi voi. Şi iată că rolurile aproape s-au inversat. La urma-urmei, faptul că şi-a trimis camerista sexoasă la Vowles nu dovedeşte mare lucru.

Acum, că s-a ivit ocazia s-o termin cu combinaţia asta, nu mai am deloc chef. Aseară mi-am jurat să fac pe Pilat din Pont cu Anne de Guerrac. Cum e, tataie, ne-am înmuiat?

Ori fata asta spune adevărul, ori e neobişnuit de tare pe poziţii. Dar cum să-mi dau seama? În sfârşit, totul e să mai trag un pic de timp. Vom vedea. Pentru moment, ar fi mai bine să nu pomenesc nimic de bani. Dacă-i spun, o să facă un aşa tărăboi, că Vowles n-o să ştie cum să renunţe mai repede la planurile pe care le are în scăfârlie. Pentru că, neîndoielnic, substituirea bancnotelor face parte dintr-un plan bine stabilit. Mă întorc în fotoliul meu.

— Îmi cer scuze, domnişoară, zic eu pe un ton de bărbat monden. Poate m-am dovedit prea brutal. Dar puneţi-vă în locul meu. Îmi spuneţi să mă feresc de

Vowles. Vowles mă atenţionează să mă feresc de dumneavoastră. Treacă de la mine. Doar că el îmi destăinuie că v-aţi văzut deja, deşi nu pomeniţi niciun cuvinţel despre asta. Câteva ore mai târziu, o surprind pe cameristă ducându-i un mesaj. Ce concluzie aţi trage din toate astea, dacă aţi fi în locul meu?

— Domnule Callaghan, urmă ea („domnişoară, domnule”, ce politicoşi suntem!), este indispensabil să mă credeţi. Nu mi s-a părut relevant să vă povestesc că Vowles a venit să mă vadă. Însă vizita lui n-a fost total neaşteptată. A venit să mă vadă din două motive. Vă voi destăinui primul motiv; cât despre celălalt, nu cred că vă priveşte cu ceva. I-am replicat că nu vreau să am de-a face cu el şi a plecat bombănind ameninţările lui obişnuite. Nu e de mirare că după aceea v-a căutat: eu îl înştiinţasem că am făcut rost de numele unei persoane care mă va ajuta să-l eliberez pe Etienne. Probabil că m-a aşteptat în faţa hotelului şi m-a urmărit până la biroul unde lucraţi, gândindu-se, pe bună dreptate, că voi vizita persoana de care-i vorbisem. Chiar nu vedeţi că purtarea lui Vowles nu face decât să confirme tot ce v-am relatat? V-am povestit că Etienne a fost victima unei înscenări şi că responsabil pentru întemniţarea lui este Vowles. Nu era firesc să-l vadă, să încerce să-l facă să renunţe, prin orice mijloace, pe omul despre care ştia că mă va ajuta să-l eliberez pe Sardonin? Cât despre demersul cameristei mele, v-am spus că, atunci când am ieşit de la dumneavoastră, l-am văzut pe Vowles stând la pândă. Ştiam ce avea de gând. Ştiam că va face tot ce-i stă în puteri să vă împiedice să mă ajutaţi.

Ridică din umeri cu o expresie scârbită.

— Şi am impresia că a reuşit. Aflasem că locuieşte în Seymour Street. I-am trimis cât mai repede mesajul, pentru că ştiam că va pleca din Londra dimineaţă, la prima oră. I-am scris că l-am văzut aşteptând în gangul portarului, la Poppins Court; că ştiam că se străduieşte să-mi taie creanga de sub picioare. L-am sfătuit, spre

binele lui, să nu se amestece în treburile mele, i-am dat de înţeles că sunt gata de orice şi că, dacă nu mă lasă în pace, îl omor.

Bla, bla! Mă luase somnul, dar, dintr-o dată, ridic privirea. Ochii ei strălucesc de o furie sălbatică... parcă ar fi o panteră călcată pe coadă. Îmi amintesc paragraful citit recent în cartea de pe noptieră:

„Nefericiţii care-şi administrează doze regulate de haşiş, cânepă indiană sau marijuana, fie sub formă de injecţii, fie sub formă de ţigări, manifestă o tendinţă certă de a-şi pierde controlul asupra gesturilor la cea mai mică provocare. Orice urmă de sânge-rece dispare. Când sunt contrazişi, se înfurie şi, cât sunt sub influenţa drogului, nu se dau înapoi de la nimic pentru a obţine ceea ce doresc”.

— Domnişoară, de ce fumaţi marijuana?

E rândul ei să ridice capul.

— Vowles v-a zis asta?

— Mi-a zis, într-adevăr. Dar ştiam deja. N-aţi stat în biroul meu nicio jumătate de oră şi deja îmi dădusem seama. Fumaţi marijuana, nu-i aşa?

Ea îşi fereşte privirea.

— Din păcate, da. Nu mai pot altfel. Viaţa a devenit atât de cumplită pentru mine, că nu-mi mai pot găsi un pic de linişte decât fumând drogul acesta. Sunt foarte hotărâtă să mă las într-o bună zi, dar nu atâta timp cât Etienne va fi la închisoare. Când va fi liber, mă voi lăsa.

Ce mai puteam răspunde la asta? Bun, îmi ţin fleanca. Tac o bună bucată de timp, apoi reiau, pândindu-i reacţia:

— Aseară un bărbat a murit într-un bungalou din Birchgate. Bungaloul îi aparţine lui Vowles. Îl cunoşteaţi pe bărbatul acela?

Ea încuviinţează din cap. E albă ca hârtia.

— Am citit în ziare, spune ea. Am rămas încremenită. Chiar ieri l-am văzut pe Nirac şi am vorbit cu el!

Ei, asta-i culmea!

Îmi observă stupefacţia şi-mi adresează un mic zâmbet trist.

— Să nu credeţi că e alt secret pe care încercam să vi-l ascund. Mă aşteptam să veniţi azi la mine şi eram dispusă să vă vorbesc despre asta. Ieri-dimineaţă, am primit o telegramă de la Nirac, în care-mi zicea că vine în Anglia şi că se duce imediat la Birchgate să viziteze bungaloul pe care intenţiona să-l cumpere. Am plecat numaidecât la Birchgate şi l-am aşteptat pe Nirac în faţa bungaloului. A venit pe la trei, foarte bolnav. Atât de bolnav, că mi-a fost teamă pentru el. N-am mai avut decât un singur gând: să-l conving să se întoarcă în Franţa. Nu voiam să se lase păcălit încă o dată de Vowles. Abia înfiripasem o discuţie destul de înflăcărată, când a apărut şi Vowles cu maşina. Ei doi s-au apucat să vorbească despre bungalou, dar mi-am dat seama imediat că niciunul, nici celălalt nu voiau să discute în faţa mea. Cu toate acestea, nevoind să-l las pe Nirac singur cu Vowles, am rămas. În cele din urmă, au căzut de acord să se întâlnească în acelaşi loc la ora opt şi Vowles i-a propus lui Nirac să-l ducă cu maşina la Bealthorpe. M-am plimbat la întâmplare vreo două ore, pentru că trenul meu pleca abia la cinci şi jumătate. Dar paşii m-au adus iar în apropierea bungaloului. Apropiindu-mă, l-am văzut pe Nirac ieşind. Mi-am dat seama că vizitase locul. M-a zărit şi el, dar, în loc să-mi iasă în întâmpinare, a plecat grăbit în partea opusă. În mod vizibil ar fi vrut să se întoarcă în bungalou, dar n-a vrut s-o facă în prezenţa mea. Ce puteam face mai mult de atât? Era evident că nu voia să vorbească deloc cu mine. Vowles îi povestise, probabil, cine ştie ce minciuni pe seama mea. Aşa că m-am întors la Londra. Şi din cauza asta a venit Vowles să mă vadă aseară. Ca să folosesc cuvintele lui, a venit să-mi spună „să-mi văd de treburile mele”. Mi-a precizat că vindea casa şi alte clădiri din împrejurimi, pentru că aşa se înţelesese cu Sardonin. Se pare că are dreptul să facă astfel de

tranzacţii, cu condiţia să plătească partea lui Etienne avocaţilor logodnicului meu… Cum e, domnule Callaghan, conchide ea cu un mic zâmbet, începeţi să fiţi ceva mai mulţumit de clienta dumneavoastră?

Îi răspund la zâmbet.

— Sunteţi un mare fenomen, îi zic eu. Am venit în seara asta cu intenţia de a mă spăla pe mâini de toată afacerea asta şi iată-mă din nou *aproape* pe punctul de a avea încredere în dumneavoastră.

— Aşadar, vi se pare chiar atât de greu? Chiar nu văd de ce n-aţi avea încredere în mine. Dacă v-am ascuns ceva, am făcut-o doar pentru că m-am gândit că nu vă poate fi de folos cu nimic, că n-are nicio legătură cu afacerea de care ne ocupăm.

Încuviinţez din cap.

— Vă daţi seama că-l avem la mână pe Vowles? Sunteţi ultima persoană care l-a văzut pe Nirac în viaţă. Spuneţi că la ora cinci era în apropierea bungaloului, dar s-a prefăcut că nu vă recunoaşte. Nirac a murit la douăsprezece şi un sfert. Dar Vowles i-a dat întâlnire, când eraţi de faţă, la ora opt. Nu avem niciun motiv să credem că Vowles nu s-a dus la această întâlnire. De ce să nu se ducă? Aşadar, Vowles este ultima persoană care l-a văzut pe Nirac în viaţă, nu dumneavoastră. Înţelegeţi?

— Vreţi să sugeraţi…?

— Vreau să spun asta: să presupunem că eu i-aş zice lui Vowles că noi considerăm că este de datoria noastră să informăm poliţia că-şi dăduse întâlnire cu Nirac la ora opt… cu câteva ore înainte ca Nirac să fie găsit mort. Am putea chiar să-i dăm de înţeles că Vowles este răspunzător de moartea lui. Nu credeţi că Vowles se va arăta ceva mai rezonabil cu o asemenea ameninţare planându-i deasupra capului?

— Într-adevăr.

Mă ridic.

— O să-mi asmut câinii pe Vowles, zic eu. Cred că-i vom face o vizită în vreo două zile. Până atunci, nu

putem face nimic.

Ea se ridică, la rândul ei, cu o încetineală studiată.

— Sunt obişnuită să fiu răbdătoare, dar între timp nu-mi place să rămân inactivă... Nu ştiu, dar ceva îmi spune că pot avea încredere în dumneavoastră.

Şi, deodată, îşi petrece braţele după gâtul meu şi mă sărută cu asemenea ardoare, că mă felicit că nu am dinţi falşi. Pe mine mă dau pe spate femeile care-şi manifestă încrederea în felul ăsta. Credeţi-mă, dacă vreţi, dar n-am respins-o.

O jumătate de oră mai târziu, mă întorceam acasă, foarte satisfăcut de mica mea vizită. (Aţi vrea voi să vă povestesc mai multe, dar puneţi-vă pofta-n cui, na!) Când zic foarte satisfăcut, nu sunt complet sincer. Pentru că există o mică hibă în povestea ei: de ce nu mi-a spus că, atunci când a venit să-i zică să-şi vadă de treburile ei, Vowles i-a adus cu aceeaşi ocazie banii trimişi de avocaţii lui Sardonin? Ei...?

Capitolul 5
Vowles dă cărţile pe faţă

La exact patru zile de la întrevederea mea animată cu Anne de Guerrac, urc cu un zâmbet nonşalant pe buze pe strada principală din Bealthorpe. Încântat de noul meu costum de culoare maronie, mă admir satisfăcut în vitrine, căutând cu colţul ochiului biroul domnului John X. Vowles.

Acesta este situat în colţul străzii, în faţa bisericii vechi. Agenţia imobiliară – a cărei pancartă anunţă cu mândrie: „Compania Imobiliară din Bealthorpe şi Birchgate SRL” – este scăldată în ultimele raze ale soarelui care, de data aceasta, face ore suplimentare.

Vremea frumoasă îmi dă un presentiment plăcut la gândul întrevederii care mă aşteaptă. Am impresia că Vowles o să vorbească. Planul meu de bătaie este întocmit cu grijă: trebuie, înainte de orice, să lămuresc povestea bancnotelor false.

E ciudat, dar cu cât mă gândesc mai mult la planul meu, cu atât sunt mai sigur că treaba asta cu banii falşi joacă un rol important în eventuala eliberare a lui Sardonin… în măsura în care este posibil să fie obţinută. Am intenţia să-l acuz pe Vowles că a primit banii din mâna lui Nirac, chiar în seara în care acesta a murit. Vowles nu va avea de ales: ori va nega, susţinând că pachetul i-a fost trimis de avocaţii lui Sardonin, ceea ce ar fi uşor de dovedit, ori va cădea în capcană şi va recunoaşte că i-a primit de la Nirac. În care caz l-aş avea şi mai bine la mână, căci i-aş putea aminti că înlocuirea bancnotelor trebuie să aibă legătură cu moartea lui Nirac şi că, plecând din bungalou, Vowles nu este nici el străin

de cele întâmplate. Iar acest gen de acuzaţie directă trebuie să fie suficient ca să-i înfigă morcovul unde-l doare, silindu-l să-mi spună adevărul.

Avocaţii lui Sardonin mi-au comunicat că nu ştiau ce conţine pachetul pe care clientul lor li-l încredinţase cu rugămintea de a-l trimite Annei de Guerrac... dacă e nevoie prin intermediul lui Vowles. Ei îşi închipuiau că plicul conţinea doar hârtii fără importanţă, referitoare la afacerile lui Vowles cu Sardonin şi că acesta din urmă socotise de cuviinţă să le trimită tinerei sale logodnice.

Deschid uşa şi intru în biroul de recepţie. Într-un colţ, Sally, o secretară blondină, tronează în spatele unei maşini de scris. Ridică privirea şi mă scrutează ca pe ultimul necunoscut.

— Îl caut pe domnul Vowles, vă rog, rostesc eu solemn.

— Dacă binevoiţi să aşteptaţi o clipă o să văd dacă vă poate primi, zice ea rezervată.

Ceea ce n-o împiedică să-mi facă uşor cu ochiul. Suntem amândoi versaţi în teatrul ăsta. Dispare în biroul particular şi se întoarce aproape imediat.

— Domnul Vowles vă poate primi, mă anunţă ea.

Intru în camera alăturată. Aşezat în spatele unui birou imens din lemn de nuc, Vowles mă întâmpină cu un zâmbet. Fără să fiu invitat, mă trântesc într-un fotoliu şi examinez cu interes încăperea. Pereţii sunt acoperiţi cu hărţi ale regiunii. Totul are un aer serios şi luxos, iar Vowles afişează cu siguranţă mai multă prestanţă aici... cu condiţia să fie eliminat din acest cadru.

Deschide un sertar şi scoate o cutie de ţigări, o deschide, ia o ţigară şi o aprinde, după ce-şi linge buzele, porcul! Când să pună cutia la loc în sertar, sar în picioare, i-o smulg din mână şi mă servesc. Apoi, mă aşez din nou în fotoliu, mă sprijin confortabil şi trag din ţigară, măsurându-l din priviri pe Vowles, cu un aer viclean.

— Ţi se pare că eşti amuzant? rosteşte el cu un

zâmbet răutăcios.

— Trebuie să ştii să fii politicos cu oaspeţii tăi, Vowles. Trebuie să le oferi întotdeauna o ţigară, chiar dacă nu-ţi permiţi.

Şuieră dispreţuitor.

— Lasă vrăjeala. Ce vrei?

— Vreau să aflu o grămadă de chestii, drăguţule. Şi cel mai comic e că tu o să-mi spui tot ce vreau să aflu.

— Nu zău? Şi de ce aş face-o?

Sting ţigara şi-mi umplu pipa cu o încetineală deliberată. Vowles se străduieşte zadarnic să-şi ascundă exasperarea şi nerăbdarea.

— Dintr-o mulţime de motive, sfârşesc eu prin a-i răspunde. Mai întâi, de ce i-ai dat Annei de Guerrac pachetul cu bani falşi? Asta e întrebarea numărul unu.

Vowles se roteşte 360 de grade cu fotoliul turnant.

— De data asta, e rândul tău să mă asculţi, prietene. M-am săturat până peste cap de poveştile dumitale cusute cu aţă albă. Ţi-am spus că de Guerrac e stricată şi n-ai vrut să mă crezi. Ce naiba, uită-te la mine…! Par eu genul care să dea cinci hârtii false unei ţicnite? Stai liniştit, nicio şansă! Nu sunt atât de nebun. Şi, de altfel, de ce aş fi făcut-o?

— O să-ţi spun eu. Sardonin e la zdup pentru că ţi-a falsificat şase cecuri – cel puţin aşa susţii tu şi aşa ai susţinut la tribunal – şi, dintr-un motiv ştiut doar de tine şi de Sardonin, el n-a socotit necesar să se apere. Foarte bine. Capitolul doi: Anne de Guerrac vine în Anglia la cererea avocatului lui Sardonin, care-i dă de înţeles că trebuie să facă tot ce-i stă în puteri ca să-i dovedească nevinovăţia, că acestea sunt instrucţiunile lui Sardonin şi că, dacă va apela la tine, tu îi vei înmâna un plic conţinând suficienţi bani pentru a plăti costurile de procedură. Ea apelează la tine, tu îi dai plicul, plicul e plin de bani falşi… deci… pretinzi şi acum că nu ştii nimic?

Vowles rânjeşte.

— Ascultă, deşteptule, nu ţi se pare amuzant că Sardonin, după ce m-a făcut de aproape cinci mii de lire, îmi lasă un plic care conţine cam aceeaşi sumă, pe care să-l dau unei gagici necunoscute care va veni să-l ceară? Nu, chiar mă crezi tâmpit!

Casc de-mi trosnesc fălcile.

— La drept vorbind, nu te cred tâmpit, Vowles. Cred doar că uneori eşti cam neglijent. Şi de ce-mi vorbeşti de Sardonin? Doar nu mă consideri chiar aşa de fraier, încât să cred că ţi-ar da bani! Nu… banii aceia veneau de la altcineva… şi bancnotele nu erau false când acel cineva ţi le-a dat. Şi tu le-ai schimbat, micuţule.

— Nu se poate? mârâie el ironic. Te crezi isteţ, nu? Acum, dacă tot le ştii pe toate, poate o să-mi şi spui cine este misteriosul care…

— Perfect, o să-ţi spun, deşi ştii prea bine, cârnat prost ce eşti! Bancnotele ţi-au fost date de un anume Alphonse Nirac… un tip care a fost găsit cât se poate de mort în bungaloul nelocuit din Birchgate… bungaloul în care-l trimiseseşi tu în după-amiaza zilei în care te-ai dus la Londra s-o vezi pe Anne de Guerrac… în după-amiaza zilei în care ai venit să mă cauţi la mine la birou. Aşa ai făcut rost de banii ăia, prietene… Acum, ce mai ai de zis?

Vowles sare în picioare, înnebunit de furie şi începe să-şi facă de lucru cu prespapierul masiv care-i împodobeşte biroul. O clipă, am senzaţia că o să-mi sară la gât. Continuu să zâmbesc cât mai frumos.

Cu mari eforturi, izbuteşte să se stăpânească. Se trânteşte la loc în fotoliu şi mă bombardează cu priviri furibunde. După un timp, începe să vorbească, aproape sufocându-se la fiecare cuvânt.

— Toate astea sunt minciuni, Callaghan… minciuni… şi o ştii la fel de bine ca mine. Îţi repet, nu ştiam că banii sunt falşi. N-am ştiut niciodată şi nu sunt nici acum convins că ar fi. Contesa asta blestemată i-a schimbat. Avea o mie de motive s-o facă.

— Asta e foarte interesant. Aşadar, avea o mie de

motive să schimbe banii adevăraţi cu unii falşi... Şi dacă mi-ai spune şi mie aceste motive? ... Dar atenţie, ai grijă să-mi înşiri minciunile bine scornite, altfel s-ar putea să nu te cred... înţelegi?

— Ce mă doare pe mine dacă mă crezi sau nu? Mi se fâlfâie de ce-ţi închipui dumneata. O să-ţi zic de ce i-a schimbat: pentru că mai are un pic şi crapă de foame... d-aia! Îi promisese lui Sardonin că o să vină să-l ajute să iasă de la răcoare, aşa că a trebuit să se prefacă puţin că-i pasă.

— Ca să vezi! Şi de unde ştii tu toate astea?

— Nu ştiu. Îmi dau cu presupusul... ca şi dumneata. Acum, o să-ţi spun altceva. Nu ştiam ce se află în plicul ăla. Tare aş fi vrut să aflu, dar porcăria aia era sigilată pe toate părţile şi n-am putut s-o deschid. Dacă aş fi bănuit că în plic sunt cinci mii de lire, i-aş fi dus la poliţie. De ce? Fiindcă erau banii pe care mi i-a furat Sardonin, cap sec ce eşti! Ah, nu e prost Sardonin ăsta! Ştie că trebuie să stea o vreme la răcoare, dar asta nu-l împiedică să dea un plic sigilat avocaţilor săi, rugându-i să-l înmâneze contesei când o să vină. Aşa ştia că banii sunt în siguranţă până iese el de la zdup. Îi zisesem avocatului că o să mă văd cu fata şi el mi-a încredinţat plicul să i-l dau... Şi de ce a făcut asta? Pentru că Sardonin i-a spus, probabil, că plicul conţine doar hârţoage fără importanţă. Avocatul o fi crezut, ca şi mine, că sunt acte legate de proprietăţile pe care eu şi Sardonin le deţinem în comun. Bun. Îi dau tipei plicul şi ea schimbă bancnotele, ştiind foarte bine că va afirma oricând că eu sunt autorul. Cuvântul ei contra cuvântului meu! Nu e proastă, viespea! Ştie foarte bine că, dacă se duce la copoi cu povestea ei, are toate şansele să scape basma-curată. Poate vrei să afli de ce? Ei bine, şmecherule: pentru că am făcut deja pârnaie şi, după ce ajungi o dată la pârnaie, toate ţi se pun ţie în cârcă! Doar că nu se duce ea însăşi la poliţie, fiindcă toată lumea ştie că e drogată. De ani de zile se droghează şi, poate, poliţia şi-ar închipui

că delirează. Dar, dacă te duci dumneata şi declari, sunt şanse să te creadă; atunci, ea vine să-ţi vorbească şi, cum o găseşti bine proporţionată, te laşi prins în mrejele ei mincinoase ca ultimul fraier.

Zâmbesc.

— Nu-i rău, Vowles, nu e rău deloc. Dar versiunea ta, tătăiţă, nu-i destul de bine pusă la punct pentru gusturile mele. Plicul nu ţi l-a dat avocatul lui Sardonin, ci Alphonse Nirac, în ziua când a murit. Şi am toate motivele să cred că înăuntru erau bancnote cât se poate de autentice. Şi am toate motivele să cred că tu ai schimbat bancnotele astea. Şi aminteşte-ţi un lucru, ticălos mic: chiar dacă tu credeai că banii aceştia reprezentau suma pe care şi-o însuşise Sardonin falsificându-ţi semnătura (presupunând că povestea asta e adevărată), chiar dacă te credeai îndreptăţit să nu-i înmânezi Annei de Guerrac, asta nu înseamnă că n-ai comis un act criminal substituind bancnotele adevărate cu unele false. Dar nu te cred. Vreau să ştiu ce căuta Nirac aici şi de ce ţi-a dat plicul acela, vreau să aflu ce ştii despre Nirac şi de ce ai schimbat bancnotele. Şi o să-mi spui adevărul! Şi, dacă binevoieşti să-ţi ţii fleanca în următoarele cinci minute, o să-ţi zic de ce mi-l vei spune, blestematul ăsta de adevăr... Mă asculţi cuminţel? Bun! Iată toată povestea, aşa cum o văd eu şi aşa cum o va crede poliţia dacă mă duc să-i împărtăşesc micile mele cugetări:

Mai întâi, vreau să ştii totul despre circumstanţele exacte ale morţii regretatului Alphonse Nirac. Ai citit ziarele, deci ştii, probabil, că legistul a dat un verdict de „moarte naturală”. A dat verdictul acesta din simplul motiv că nu putea nicicum să dea altul. Examenul medical a scos la iveală că Nirac a murit în urma unui atac de cord şi ancheta a demonstrat că starea lui generală era suficient de proastă ca să fi putut fi victima unui atac de acest gen. Poliţia n-a descoperit nimic despre Nirac, în afară de faptul că debarcase în ajun la

Douvres, venind din Franţa, că a petrecut noaptea într-un hotel din oraş şi a doua zi a luat trenul spre Birchgate. Poliţia îşi închipuie că a intrat în bungalou din întâmplare, din acelaşi motiv ca sergentul de poliţie care l-a găsit... ca să se adăpostească de ploaie. Dar ceea ce nu ştii tu este că, în timp ce sergentul s-a dus să dea telefon la secţie, unul dintre prietenii mei, care rămăsese lângă Nirac, şi-a dat seama că acesta nu era mort. Nirac a început să mişte şi, înainte de a muri de-a binelea, a rostit de două ori numele lui Sardonin. În plus, Anne de Guerrac ştia că Nirac a venit în Anglia să te vadă pe tine, în legătură cu cumpărarea bungaloului. Ea crede că Nirac a intrat în bungalou folosindu-se de cheia pe care i-ai dat-o tu şi că cineva a reuşit să-i subtilizeze această cheie, astfel încât să nu fie găsită asupra lui după ce a murit. Tot ea crede că Nirac trebuia să-ţi înmâneze un plic conţinând cinci mii de lire în bilete de bancă. Pretinde că a făcut-o, zice că tu trebuie să fi schimbat bancnotele, pentru că ea ştie că bancnotele din plic erau iniţial adevărate. Acum să presupunem că se duce la poliţie împreună cu mine să mărturisească povestea aceasta. Ce-o să iasă? Dacă negi că te-ai văzut cu Nirac în ziua aceea, cine o să te creadă? A ajuns la Birchgate la ora trei şi jumătate şi, printr-o întâmplare ciudată, s-a nimerit ca tu să lipseşti de la Bealthorpe taman în după-amiaza aceea. Dar să continuăm: la sfârşitul aceleiaşi după-amiezi, simţi nevoia (Dumnezeu ştie de ce!) să te repezi la Londra şi s-o pui sub urmărire pe Anne de Guerrac. Sosise de numai câteva zile, dar tu ai grijă să n-o scapi din ochi. O urmăreşti până la biroul meu, apoi urci să-mi spui că e putredă până în măduva oaselor şi-mi dai de înţeles că, dacă mi-a lăsat un cec, acesta nu va întârzia să-mi fie returnat cu menţiunea „fără acoperire”. Dar tu ştiai deja că nu are cont în bancă... şi tocmai mi-ai zis tu însuţi că mai are un pic şi moare de foame. Şi ştiai nu numai că nu are cont în bancă, ci şi că banii din plic erau falşi, pentru că-i schimbaseşi chiar tu. Aşadar,

credeai că eu o să las totul baltă şi că biata fată va rămâne astfel într-o situaţie disperată.

Dacă ne ducem la poliţie, copoii vor fi foarte dispuşi să ne asculte povestea. Nu se interesează în mod deosebit de moartea lui Nirac, pentru că-l consideră un străin cam sărit de pe fix care a intrat într-o casă nelocuită simţind că se apropie atacul şi a avut ghinionul să-şi găsească sfârşitul acolo. Dar, dacă noi le zicem că Nirac a venit în Anglia ca să se întâlnească cu tine, că ţi-a adus un plic cu cinci mii de lire şi că avem toate motivele să credem c-ai înlocuit bancnotele cu unele false, nu crezi că tot comportamentul tău, de-a lungul acestei zile interesante, va susţine această teorie?

O să fii prins într-o situaţie foarte neplăcută. Admiţi că ai făcut deja închisoare… Ei bine, n-aş fi deloc surprins dacă te-ai întoarce după gratii. *Primo*, vei fi bănuit c-ai avut de-a face cu moartea lui Nirac… Chiar dacă nu te bănuiesc, vor dori să afle de ce l-ai lăsat singur în bungaloul tău şi unde a dispărut cheia. *Secundo*, or să te chestioneze în legătură cu banii şi singura persoană care te-ar fi putut exonera de orice bănuială declarând că nu ţi-a dat el banii – Nirac – e moartă. Anne de Guerrac m-a minţit… Sau cel puţin nu mi-a spus tot adevărul. Nu mi-a zis că tu i-ai adus plicul la hotel chiar în seara în care a venit să mă caute. Cum vei explica la poliţie faptul că te-ai aflat în posesia a cinci mii de lire după ce te-ai despărţit de Nirac? Dacă spui că bancnotele erau adevărate, e şi mai rău pentru tine. Şi dacă nu ţi le-a dat Nirac, atunci de unde ai făcut rost de ele?

Vowles priveşte fix în faţa lui. Pare un animal prins în capcană. Mâinile îi tremură ca nişte frunze.

Se hotărăşte, în sfârşit, să vorbească:

— Sunt minciuni! şuieră el cu glas răguşit. Numai minciuni sfruntate!

Mă ridic şi-mi îndes pipa.

— Cel mai comic, drăguţule, e că de data aceasta sunt de acord cu tine. Sunt convins că sunt minciuni, dar sunt

tare bine însăilate. Atât de bine, că poliţia nu va înceta să-l sâcâie pe domnul John X. Vowles. Chiar dacă n-o să te întorci la răcoare, vei fi scos de pe piaţă în doi timpi şi trei mişcări. Nu sunt neobişnuit de inteligent, dar nu intenţionez să mă las dus de nas de un nimeni ca tine. Ori îmi spui ce vreau să aflu, ori Anne de Guerrac împreună cu mine vom merge la poliţie, ca nişte buni cetăţeni iubitori ai legii! Te am... mincinos jegos ce eşti, escroc respingător, te am la degetul meu mic! Ce alegi?

Vowles se apucă dezolat cu mâinile de cap.

— M-ai prins, Callaghan! răspunde el. Sunt un cretin. N-aş fi crezut că eşti în stare. Mă dau bătut, mărturisesc. Vino diseară la nouă să ne vedem din nou şi o să-ţi spun tot. Nu am chef să vorbesc acum... nu mă simt bine.

— Tare aş vrea să te cred. Voi fi aici la ora nouă. Salut, Johnny!

Ies din birou şi îi arunc o ocheadă solemnă lui Sally. Ajuns în stradă, inspectez zona şi mă alătur, ca din întâmplare, unui tip de talie medie care examinează vitrina unui croitor. Mă pierd în contemplarea unui costum pentru prima împărtăşanie.

— Nu întoarce capul, Hastings! îi zic eu tipului. Ascultă-mă bine! Rămâi în zonă şi supraveghează biroul lui Vowles. Vreau semnalmentele exacte ale tuturor persoanelor care vor intra la el până la ora nouă. De acord?

— Cum să nu!

Urc încet pe strada principală. Vowles a spus adevărul. A primit, într-adevăr, plicul din mâna avocatului lui Sardonin. Dar important este că a socotit necesar să se dezică ceva mai târziu. Mă întreb ce poveste o să-mi servească în seara asta la nouă. Hotărât lucru, tipul are imaginaţie.

Mai întâi, de ce la nouă? Probabil pentru că de-acum până atunci se va întâmpla ceva care-i va oferi bazele pentru noua versiune. Are imaginaţie, dar nu este foarte rapid. De aceea mi-a cerut un răgaz.

În fine, cu Hastings sunt liniştit... Rahat! Poate e o tâmpenie să mă agăţ de povestea asta cu bancnotele false, dar ceva îmi spune că, pornind de aici, voi descoperi soluţia misterului de Guerrac-Vowles-Nirac-Sardonin.

În orice caz, întâlnirea asta cu Vowles la ora nouă este importantă, pentru că ştiu că se va strădui prin orice mijloace să-mi abată bănuielile asupra altcuiva. Şi, făcând asta, există şanse să-mi dezvăluie ceva capital. Callaghan = Einstein!

Capitolul 6
Smuggler’s Rest

Douăzeci de minute după ce am schimbat câteva cuvinte cu Hastings în faţa prăvăliei croitorului, pătrund în barul hotelului *King’s Arms* şi-l găsesc pe Le Clerq, care mă aşteaptă de o bună bucată de timp.

— Vin din biroul lui Vowles, îi zic eu. Trebuie să mă întorc la el la nouă. Între timp, Hastings va supraveghea zona. Vowles are jetoanele şi pretinde că o să-mi mărturisească tot adevărul la nouă. Dar n-o s-o facă… dintr-un motiv foarte simplu şi foarte evident.

— Adică?

— Pentru că nu este în stare. Vowles e în rahat… aproape la fel ca noi. Iniţial, s-a amestecat în afacere pur şi simplu pentru că avea de gând să scoată un profit frumuşel, dar acum, cu cât se zbate mai mult, cu-atât se înglodează mai tare. Ascultă un pic: l-am acuzat pe Vowles că s-a întâlnit cu Nirac la Birchgate, în ziua morţii lui. Când am rostit numele lui Nirac, Vowles n-a părut surprins nici cât negru sub unghie. Nu m-a întrebat cine este Nirac. Dar aminteşte-ţi că Vowles nu dispunea de niciun mijloc de a-i afla numele… Nici poliţia nu-l ştie încă. L-am prins pe Vowles la înghesuială. I-am atras atenţia că bungaloul îi aparţine şi că uşa nu fusese forţată decât de către sergent. Deci, cum ar fi putut să intre Nirac, dacă nu folosindu-se de o cheie şi cum se face că n-a fost găsită asupra lui nicio cheie? Evident, pentru că cineva i-a deschis uşa şi acel cineva a părăsit bungaloul înainte de moartea lui Nirac şi, din câte se pare, înainte ca acesta să fi suferit ultimul atac. Dacă Vowles n-ar fi fost în spatele acestor fapte, m-ar fi trimis

să bat câmpii altundeva, fiindcă nimeni nu putea dovedi că el l-a asasinat pe Nirac; şi chiar presupunând că i-a deschis uşa acestui tip şi că l-a lăsat să se descurce cu atacul lui cardiac, asta nu constituie o crimă. Oricum, am pus accentul pe faptul că Vowles l-a văzut pe Nirac în ziua morţii acestuia, că Nirac i-a dat banii şi că, odată rămas singur, Vowles a înlocuit bancnotele adevărate cu unele false. Toate acestea pentru că ştiam că povestea ar ţine în ochii poliţiei şi că Vowles, care a mai făcut pârnaie, după cum mi-a mărturisit chiar el, riscă foarte mult ca poliţiştii să se arate destul de duri cu el.

Ce reacţie crezi că are distinsul nostru agent imobiliar? Începe să-mi spună că banii i-au fost daţi de avocaţii lui Sardonin, într-un plic sigilat pe toate părţile, pe care n-a reuşit să-l deschidă; adaugă, de altfel, că, dacă l-ar fi putut deschide, nu s-ar fi abţinut. Şi, la sfârşit, pretinde că i l-a dus Annei de Guerrac crezând că înăuntru sunt doar acte fără importanţă. L-am acuzat imediat că minte. I-am repetat că bancnotele i-au fost aduse de Nirac şi, dintr-un motiv care trebuie să i se fi părut întemeiat, a sfârşit prin a accepta că acesta e adevărul, când eu ştiu foarte bine că, într-adevăr, avocaţii lui Sardonin i-au trimis banii. Iată deci, în două cuvinte, cum stau lucrurile: ca să-mi ţin gura, Vowles mi-a mărturisit din proprie iniţiativă că a primit banii de la Nirac, că, într-adevăr, s-a întâlnit cu Nirac în ziua aceea şi că se prea poate să fi petrecut un timp cu Nirac în bungalou. Bun, ştiu ce vrei de la mine! O să mă întrebi de ce a ales tactica asta. Ei bine, cred că a făcut-o pentru că, neştiind că m-am văzut deja cu avocaţii lui Sardonin, vrea să mă împiedice s-o fac, cu orice preţ. Acum, să ne întoarcem la întrevederea mea cu respectivii avocaţi. Chiar înainte de a fi judecat, Sardonin le înmânează un plic bine sigilat, rugându-i să i-l dea lui Vowles, în caz că va fi condamnat. Le cere cu aceeaşi ocazie să-i scrie Annei de Guerrac şi s-o roage să vină în Anglia. Cum ajunge aici, să se ducă să-l caute pe Vowles, care-i va da un plic conţinând anumite

instrucţiuni. Bun!

A doua zi după prima mea întâlnire cu Vowles, am luat cina la *Alcazar* cu Anne de Guerrac. Mărturisesc că m-am dus acolo cu intenţia de a lăsa totul baltă, dar n-am făcut-o. Explicaţiile pe care mi le-a dat tipa despre chestiile care mă nelămureau erau verosimile şi, între noi fie zis, cazul începuse să mă pasioneze în asemenea măsură, încât, fără să vreau să recunosc, eram hotărât să merg până la capăt... cu sau fără bani. În orice caz, eram încredinţat că vei găsi aici destule elemente pentru un articol trăsnet... Şi mă bazez întotdeauna pe micul meu procent. Nu-i aşa, bătrâne?

— Ăăă... da, bineînţeles, îngaimă Le Clerq fără prea mare entuziasm.

— Perfect! Să continuăm. În coşul de gunoi din salonul ei am găsit bucăţi dintr-un plic mare, în care fuseseră aduşi banii. Era pentru Vowles şi trebuia să fie deschis doar de Anne... era precizat negru pe alb. Pe partea cealaltă era sigla cabinetului de avocatură care se ocupă de Sardonin. Important în toată povestea asta e că de Guerrac nu mi-a zis niciodată că a primit banii de la Vowles. Păstrează o tăcere deplină asupra acestei chestiuni. Aşadar, încearcă să-mi ascundă ceva şi intenţionez să descopăr ce anume. Am convingerea fermă că există un soi de înţelegere între femeia aceasta şi Vowles. Poate este adevărat că-l detestă, aşa cum susţine, dar se prea poate să împărtăşească amândoi vreun secret compromiţător şi fiecăruia să-i fie teamă, trădându-l pe celălalt, că se dă singur de gol. Ca să ne întoarcem la Vowles, el nu ştie că m-am văzut cu avocaţii lui Sardonin; nu ştie că aceştia au confirmat prima lui versiune. Aşadar, dintr-un motiv necunoscut, preferă să mă lase să cred că banii i-au fost înmânaţi de Nirac. Şi de acum până la ora nouă va avea timp să compună o povestioară încântătoare în care să-mi explice neapărat: *primo*: de ce i-a dat Nirac banii; *secundo*: de unde ştia că Nirac trebuie să vină; şi *tertio*: de unde cunoaşte numele

lui Nirac. Cu aceeaşi ocazie, se va strădui să-mi ofere o explicaţie plauzibilă a faptului că Nirac i-a adus bancnote false... fiindcă Vowles are o singură idee, să-mi dovedească faptul că nu a schimbat el banii. Nu cred că putem merge mai departe, pentru moment. Cel mai bine ar fi să mâncăm ceva.

Urcăm în sala de mese şi facem comanda. În toiul cinei, apare Hastings.

— A venit un tip să-l vadă de Vowles, ne înştiinţează el. E un străin... un francez, din câte mi-am dat eu seama. În orice caz, nu ştie decât câteva cuvinte în engleză. Ştiu, pentru că m-a întrebat unde e biroul lui Vowles. Sally plecase deja de ceva timp. Vowles a ieşit el însuşi să-i deschidă. Francezul a intrat şi a stat cu Vowles vreo cinci minute... în niciun caz mai mult de zece. Când a ieşit, avea un plic în mână. Cei doi s-au despărţit cu câte o plecăciune şi tipul a întins-o spre staţia de autocar din Frampton Gate... e un cătun situat pe coastă, la vreo doisprezece kilometri de aici. Vowles s-a întors la biroul lui.

— Asta-i foarte interesant, zic eu. Mă întreb cine ar putea fi tipul ăsta. E foarte vizitat Vowles al nostru! În urmă cu patru zile, Nirac, acum, alt francez. Ce moacă avea, Hastings?

— Oh, e greu de spus. E un tip dintre ăia cum sunt cu miile. Prost îmbrăcat, cu umerii lăsaţi... un omuleţ suferind, purtând ochelari cu rame grosolane. Am remarcat că-i tremurau mâinile. Genul de mărunt angajat la birou. În orice caz, nu are destui bani nici ca să-şi cumpere haine ca lumea, nici ca să-şi repare pantofii.

Mă uit la ceas.

— Pe legea mea, nu se ştie niciodată. Poate e şi el amestecat în afacere. Poate n-ar fi rău, Hastings, să te duci să aştepţi întoarcerea autocarului şi să-l descoşi pe şofer. Descurcă-te, află cumva unde s-a dus tipul. Mai mult ca sigur l-a rugat pe şofer să-i atragă atenţia când ajunge la o staţie anume... precis nu cunoaşte zona.

Încearcă să obţii pontul ăsta şi întoarce-te aici la zece. Sigur voi ajunge şi eu înapoi.

— S-a făcut.

Într-adevăr, mă întorc la zece fără zece, foarte satisfăcut de modul în care mi-am petrecut ziua. Mă trântesc într-un fotoliu în faţa lui Le Clerq care m-a aşteptat în sala de mese pustie şi aprind ţigara pe care mi-o oferă.

— Exact cum mi-am închipuit, spun eu. Adorabilul nostru Vowles a încercat să răspundă politeţurilor Annei de Guerrac aruncându-i în spinare responsabilitatea incidentului Nirac. Ascultă un pic:

Din câte zice el, dacă azi după-amiază mi-a spus că avocaţii i-au dat bîştarii, a făcut-o din două motive: *primo*, pentru că nu voia să se compromită recunoscând că s-a întâlnit cu Nirac şi *secundo*, pentru că primise, într-adevăr, misiunea de a livra plicul... Pretinde că la o zi, două după proces a primit o scrisoare de la Sardonin, datată cu opt zile mai devreme. Sardonin îşi cerea scuze că i-a pricinuit atâtea necazuri, dar, argumentând că-şi plăteşte greşeala cu doi ani de închisoare, îl ruga pe Vowles să-i facă un serviciu... Trebuia doar să ia un plic de la avocaţii lui şi să i-l înmâneze Annei de Guerrac, când aceasta va veni să i-l ceară. Dar Vowles pretinde, de asemenea, că opt zile mai târziu a primit altă scrisoare – pe care, din nefericire, a distrus-o – de la Nirac, care se afla atunci în Franţa şi care-l informa că plicul despre care vorbiseră se afla în posesia lui. Nirac adăuga că va veni pentru douăzeci şi patru de ore în Anglia şi că i-ar plăcea să se întâlnească cu Vowles într-un loc discret, unde să-i înmâneze respectivul plic într-o manieră la fel de discretă. Aici l-am întrerupt. L-am întrebat cum se face, dacă povestea lui e adevărată, că plicul a fost adus la domiciliul lui din Londra. Dar avea deja un răspuns pregătit. A pretins că avocaţii, gândindu-se că trebuie să-i trimită plicul într-o zi sau alta, îl

etichetaseră şi-l sigilaseră în avans şi că la primirea noilor instrucţiuni s-au mulţumit să-l trimită ca atare în scrisoarea pe care i-au expediat-o lui Nirac.

Vowles susţine că i-a propus lui Nirac să se întâlnească la bungaloul din Birchgate, ceea ce-i îngăduia lui Nirac să vină direct de la Douvres, în loc să treacă prin Londra. Bun! Din câte zice el, Vowles s-a dus, aşadar, acolo, la începutul după-amiezii, ca să-l aştepte pe Nirac, care, de altfel, a şi sosit la puţin timp după aceea. Dar închipuie-ţi surpriza lui Vowles când a văzut-o apărând, cinci minute mai târziu, pe Anne de Guerrac care, şi ea, ar fi primit o scrisoare de la Nirac în care era înştiinţată că acesta venea să-i dea plicul lui Vowles! Vowles pretinde că Nirac i-a dat, într-adevăr, plicul şi, respectând instrucţiunile lui Sardonin, i l-a transmis imediat fetei. Atunci, Nirac a declarat că are ceva de vorbit între patru ochi cu Anne de Guerrac şi Vowles a plecat, lăsându-i pe cei doi în bungalou. Vowles adaugă că nu păreau foarte încântaţi unul de celălalt şi că, ştiind caracterul colţuros al Annei de Guerrac, n-ar fi deloc surprins să afle că au început o discuţie suficient de violentă ca să provoace „slăbiciunea” lui Nirac. Tot din spusele lui Vowles, Nirac părea foarte bolnav.

Ca să mă joc de-a Sherlock Holmes şi să-l las să fiarbă pe Le Clerq, lansez un minunat rotocol de fum pe care-l urmăresc din priviri plutind îndelung prin încăpere. Apoi reiau:

— E o nebunie cum se iubesc cei doi escroci ai noştri! După de Guerrac, Vowles se afla cu Nirac chiar înainte… ba chiar în momentul în care acesta a căzut victimă crizei de inimă. Vowles contraatacă turnându-mi o versiune revăzută… în care Anne de Guerrac ar fi responsabilă de moartea lui Nirac.

— După părerea ta, care e versiunea corectă? întreabă Le Clerq, cu un aer gânditor.

— Habar n-am. N-am încredere în Vowles, pentru că ştiu că încearcă să mă aburească. Şi parcă nu mi se pare

că femeia se străduieşte s-o facă la fel de tare ca el. Am impresia că este sinceră până la un anumit punct şi că, trecând de acel punct, acţionează fără ştirea mea, urmând un plan bine stabilit.

— Ce vrei să faci? Te-ai gândit la ceva anume?

— Şi încă cum! „Dacă te îndoieşti, abţine-te”. Nu uita că Nirac a venit în Anglia dintr-un motiv bine definit. Şi, conform declaraţiilor lor, Vowles şi de Guerrac erau amândoi interesaţi de faptele şi de gesturile lui. Nirac e mort, dar situaţia rămâne aceeaşi. Se coace ceva şi, de la o clipă la alta, de Guerrac sau Vowles sau poate amândoi vor fi obligaţi să facă o mişcare. Situaţia asta nu poate dura la nesfârşit. Va trebui să se întâmple ceva. Este evident că Sardonin le-a cerut cu un scop clar avocaţilor săi să-i înmâneze plicul acela lui Vowles şi aş vrea să cred foarte mult că a făcut-o în ideea că Anne de Guerrac se va folosi de banii aceia ca să-i demonstreze nevinovăţia. Pe de altă parte, nu sunt sigur că Vowles a înlocuit bancnotele adevărate cu cele false. Ţine cont că ar fi capabil. Ar fi putut chiar să se creadă îndreptăţit s-o facă, pentru a-şi recupera banii şutiţi de Sardonin. Dar nu am nicio dovadă şi intuiţia mea îmi spune că n-a minţit când a susţinut că nu a deschis plicul. Cu alte cuvinte, ne găsim într-un impas. Evident, putem să ne ducem la poliţie şi să povestim tot ce ştim… dar nu ne-ar ajuta cu nimic. Pentru că nu putem dovedi în niciun fel că de Guerrac sau Vowles sau amândoi sunt implicaţi în moartea lui Nirac. Din contră, dacă ne arătăm răbdători, dacă deschidem bine ochii, s-ar putea întâmpla ceva care să ne îndrepte spre o nouă pistă.

— Cred că ai dreptate… Aha! Ia auzi-l pe Hastings cum urcă scările. I-aş recunoaşte paşii dintr-o mie!

Uşa se deschide şi Hastings intră în sala de mese. E alb ca varul. Fruntea îi este acoperită de picături de sudoare. A fugit ca un nebun, pentru că nu reuşeşte să-şi recapete răsuflarea.

— Stai jos şi bagă un whisky! îl sfătuiesc eu. Dacă

încerci să vorbeşti acum, n-o să pricepem niciun cuvânt. Adună-te!

Dă paharul pe gât cu riscul de a se sufoca. Apoi se apleacă în faţă, agăţându-se cu ambele mâini de braţele fotoliului.

— M-am dus la staţia de autocar, începe el, şi am aşteptat întoarcerea maşinii din Frampton Gate. Îl cunosc pe şofer. L-am interogat pe tip. Mi-a zis că, la urcare, francezul l-a rugat să-l lase la *Smuggler's Rest*. E o căsuţă cocoţată pe faleză. I se spune *Smuggler's Rest*[3], pentru că este situată pe locul unei cabane folosite pe vremuri de contrabandişti ca să-şi depoziteze mărfurile. Acum doi ani cabana a fost dărâmată şi înlocuită de o mică vilă aparţinând „Companiei Imobiliare Bealthorpe Birchgate". Fireşte, Kennedy – aşa îl cheamă pe şofer – s-a întrebat ce are de învârtit tipul ăsta la *Smuggler's Rest*. Nu i-ar da nimănui prin minte să închirieze o asemenea văgăună, e mult prea izolată. Când bate vântul, se zguduie toate înăuntru. E o cocioabă infectă... ca majoritatea caselor lui Vowles. Kennedy a fost şi el curios, ca oricine, de altfel. A oprit maşina la oarece depărtare de vilă şi l-a văzut pe om îndreptându-se spre ea, pe câmp. A aşteptat ca tipul să ajungă la uşă şi l-a văzut ducând mâna la buzunar, evident ca să scoată o cheie. Apoi, Kennedy şi-a zis că, la urma-urmei, toată tărăşenia asta nu-l priveşte pe el şi s-a suit înapoi în autocar. I-am mulţumit şi am mers şi eu cu el. Ştiam că mai are de făcut un drum şi, cu un pic de efort, puteam să cobor la *Smuggler's Rest* la dus şi să prind maşina la întoarcere. Nu mai aveam stare de nerăbdare! Îmi venise o idee, una oribilă. Tocmai îmi amintisem cum l-am descoperit pe celălalt omuleţ în bungalou şi mă întrebam dacă nu cumva o să-l găsesc şi pe ăsta în aceeaşi stare. Evident, era absurd şi mi-am alungat imediat această idee din minte. Kennedy m-a lăsat în faţă la *Smuggler's Rest* şi am tăiat-o pe câmp. Am făcut înconjurul casei,

[3] „Popasul contrabandiştilor" (n. t.).

încercând să văd ceva pe la ferestre, dar toate storurile erau lăsate. Atunci, mi-am zis că, poate, tipul n-a încuiat uşa. Nu mă înşelasem. Am intrat... (Hastings tremură vizibil) şi l-am găsit în prima cameră din dreapta. Era contorsionat tot... parcă i-ar fi sfredelit cineva faţa cu un tirbuşon. Trebuie să fi murit în chinuri groaznice... fiindcă de data asta nu mai era nicio îndoială... era cât se poate de ţeapăn. Am ieşit în fugă din casă, am prins autocarul din zbor, i-am zis lui Kennedy ce s-a întâmplat şi am făcut cale întoarsă spre Bealthorpe. Dar, pe drum, am avut bafta să ne întâlnim cu sergentul care se ducea acasă cu bicicleta şi l-am dus la vilă. E şi acum acolo. M-am întors cât de repede am putut. Voiam să vă pun şi pe voi la curent, înainte de orice.

— Ştiam eu că o să se întâmple ceva, zic eu. Iat-o, noua noastră pistă. Tipul avea ceva asupra lui, Hastings?

— Nimic. Nici paşaport, nici bilet de tren, nimic care să ne permită să-l identificăm. Avea doar câteva lire sterline.

— Totuşi, e destul de ciudat... Toţi indivizii ăştia care vin aici în singurul scop de a-l întâlni pe domnul Vowles... şi crapă într-un mod izbitor de asemănător imediat după ce-l văd! Mă întreb ce conţinea plicul pe care l-ai văzut la el în mână, Hastings. Poate era cheia de la *Smuggler's Rest*, dar tare mă îndoiesc.

Capitolul 7
Văd lucrurile ceva mai clar

La ora unu şi jumătate noaptea, intru în sala de biliard şi îi întrerup pe Le Clerq şi Hastings, ajunşi la a cincea partidă.

— Mai bine du-te la culcare, Hastings, îl sfătuiesc eu. Ai făcut treabă bună astăzi, dar ce vei avea de făcut mâine e şi mai important. Vreau să te descurci cumva să faci rost de la prietenul tău, sergentul, de raportul medicului legist despre moartea necunoscutului de la *Smuggler's Rest*. Trebuie neapărat să aflu cum a murit.

— S-a şi făcut, răspunde Hastings. Îl cunosc pe medicul legist. Nu vă faceţi griji, o să-mi spună tot ce vreau să ştiu.

— Perfect. Voi fi aici mâine dimineaţă, dar după-amiază vreau să mă duc la Londra. Aşa că încearcă să afli cât mai devreme, înainte să plec.

Hastings încuviinţează din cap.

— Nu mă las rugat să merg la culcare, zice el. Nu suntem obişnuiţi cu asemenea agitaţie la Bealthorpe. Noapte bună.

Le Clerq se duce să-şi pună tacul înapoi în rastel.

— Cum e, Slim, te-ai mai gândit? Ce o să faci?

— Nu e chiar atât de greu cum pare. La urma-urmei, nimic nu e mai bun ca adevărul şi, chiar dacă Vowles şi Anne de Guerrac continuă să-mi toarne poveşti frumos născocite, va veni totuşi un moment în care vor fi siliţi, spre propriul interes, să-mi spună adevărul şi cred că momentul acela nu e prea departe. Să luăm povestea

omuleţului găsit mort la *Smuggler's Rest*. Nu miroase prea bine pentru Vowles. Fireşte, Vowles se poate crede în siguranţă, pentru că, până la urmă, nu cred că ar putea cineva să dovedească, într-adevăr, că a avut ceva de-a face cu această ultimă moarte… Nu mai mult decât a avut cu prima, de altfel. Dar nu cunosc niciun om ai cărui nervi să reziste unei serii de şocuri de genul ăsta. Pune-ţi pălăria, tataie. O să mergem să-l vedem pe domnul Vowles. Se pare că locuieşte la doi paşi de aici. A venit vremea să trecem la etapa a treia.

Porcul ăsta infect de Vowles are o casă minunată. O căsuţă albă, cu un portic delicat îmbrăcat în iederă. Apuc bine în pumn ciocanul şi încep să bat în poartă ca un nebun. Niciun răspuns. Încep din nou bombardamentul şi, de data aceasta, se deschide o fereastră la etaj şi văd ivindu-se capul zburlit al lui Vowles.

— Bună seara, Vowles! Vino să ne deschizi. Trebuie să-ţi spun două vorbe.

— Zău? Ei bine, n-am nimic să vă spun. V-am văzut destul. Vedeţi-vă de castraveţii voştri şi lăsaţi-mă în pace. Ce stil să trezeşti oamenii la asemenea oră!

— Bietul meu mieluşel! Şi ce ai de gând să faci? Să chemi poliţia? Poate n-ar fi o idee rea. Poate i-ar interesa să afle că prietenul tău, micul franţuz care a venit să te vadă azi după-amiază, tocmai a fost găsit mort la *Smuggler's Rest*. Ce zici de asta?

Vowles face o mutră! În lumina lunii parcă ar fi spectrul lui Buddha.

— Încă una din minciunile tale sfruntate! zice el fără prea mare convingere. Ascultă, Callaghan, dacă…

— Hai, mai ţine-ţi fleanca, Vowles, şi vino să ne deschizi! Nu prea eşti în măsură să stai la discuţii, ticălosule!

Trei minute mai târziu, suntem aşezaţi toţi trei în salonul confortabil de la parter. Vowles, care şi-a tras pe el un halat în carouri multicolore, tremură ca o frunză. Îi întind o ţigară.

— Nu te simţi bine? Nu mă surprinde. Ştii, Vowles, eşti ultimul laş. Să fiu în locul tău, aş lăsa totul baltă.

Îşi mai găseşte putere să bolborosească:

— Ultimul laş? Nu se poate! Şi de ce, mă rog?

— De ce? Viperă cu corn ce eşti, mai vrei să-ţi şi explic? În sfârşit, m-ai prins în toane bune. Treacă de la mine. O să-ţi fac o demonstraţie atât de convingătoare, încât până şi tu îmi vei da dreptate. Vezi tu, Vowles, viaţa este împărţită în două părţi bine definite: partea adevărului şi partea minciunii. Eşti ori într-una, ori în cealaltă. Ori eşti logic – adică sincer – ori mincinos. Dar problema este că, pentru a fi mincinos, trebuie să fii inteligent şi tu nu eşti inteligent, Vowles. Şi o să-ţi mai spun o dată de ce. Mă doare undeva dacă ştii sau nu ce s-a întâmplat cu Nirac înainte să moară. Nu ştiu dacă ai avut ceva de-a face cu această a doua moarte. Dar un lucru ştiu sigur… chiar dacă eşti nevinovat, pari al naibii de vinovat, în ambele cazuri. Şi, dacă eşti compromis în cazurile astea, vei avea tare mult de furcă să dovedeşti contrariul. Ceea ce nu-ţi lasă prea mult de sperat. N-aş vrea să te îngrijorez, dar uite cum stau lucrurile în ceea ce te priveşte.

Anne de Guerrac susţine că eşti ultima persoană care l-a văzut pe Nirac în viaţă. Îi răspunzi cu aceeaşi monedă, afirmând că ea l-a văzut după tine. Dar nu poţi spune acelaşi lucru despre tipul de azi. După plecarea mea, biroul tău a rămas sub supravegherea unui om de-al meu. Ca să nu-ţi ascund nimic, însuşi defunctul l-a întrebat unde-ţi faci veacul. Ai fost văzut dându-i un plic şi omul a plecat după aceea direct la *Smuggler's Rest*, unde a găsit ceea ce aştepta… Şi ce mă interesează pe mine, Vowles, este dacă tu ştiai ce-l aşteaptă acolo. Acum, fii foarte atent. Azi mi-ai turnat o grămadă de minciuni. M-ai lăsat să cred c-ai primit plicul de la Nirac, de teamă că o să mă duc să-i caut pe avocaţii lui Sardonin şi ei or să-mi spună că ţi l-au dat chiar ei. Bietul meu prostovan! Nici măcar nu eşti destul de isteţ ca să

ghiceşti că prima mea grijă a fost să le fac o vizită. În seara asta mi-ai mai servit o scornealăînsăilată cu aţă albă, închipuindu-ţi că o s-o înghit, pentru că ştiam că ţi-am tras-o zdravăn după-amiază. Ei bine, s-a terminat cu minciunile, Vowles! Pentru că, dacă te simt că minţi, te duc imediat la secţie şi am grijă să fii inculpat. Poliţia va fi nespus de mulţumită să reţină pe cineva, chiar şi un simplu suspect. Dar, ca să-ţi mărturisesc totul, Vowles, n-am niciun chef s-o fac. Nu am chef să ajungi la răcoare.

— Cum asta? se miră Vowles, lingându-se pe buzele decolorate. Cum adică… nu vrei să ajung la răcoare?

— Pentru că vreau să te am la mână, ca să pot să-ţi rup picioarele ori de câte ori am chef. Pentru că vreau să te frec bine să-mi spui tot ce se întâmplă, să adun şi să scad minciunile tale sfruntate şi să ajung, încetul cu încetul, la adevăr. Nu mi-ai fi de niciun folos în fundul celulei, dar, crede-mă pe cuvânt, Vowles, dacă nu aud adevărul în seara asta, o să putrezeşti în temniţă.

Bun! Pentru început, tipul care a murit în seara asta… Unde e paşaportul lui? Şi să nu-mi spui că nu e la tine. Doar n-o să mă faci să cred că a venit în Anglia fără paşaport sau că s-a descotorosit de el după ce a intrat. Nu s-a găsit nimic asupra acestui om, în afară de câteva lire sterline. E la tine paşaportul lui, nu-i aşa?

— Ei bine, nu, tocmai că nu, deşteptule! Nu am eu paşaportul lui, din simplul motiv că nu avea. A venit din Boulogne, pe un vas cu excursionişti. Nu e nevoie de paşaport pentru asta.

— Am înţeles. Deci, ştiai că vine în Anglia? Îl aşteptai? Ştiai că nu va avea paşaport? Şi tot aşa a sosit şi Nirac în Anglia, va să zică? Un vas cu excursionişti… Nu e deloc rea ideea. Stimabilii tăi vizitatori nu intenţionau să rămână în Anglia. Au venit doar pentru o zi. Foarte bună idee, Vowles. Tare de tot, Vowles. E mult mai uşor să ucizi un om când nu are paşaport asupra lui, aşa-i? În felul ăsta, n-o să ştie nimeni cine e.

Mă fulgeră din priviri şi strânge convulsiv ţigara pe

jumătate fumată.

— Tot ce ştiu e că nu cunoşti nimic despre povestea asta, zice el cu un aer îndărătnic. Şi, în plus, nu mă interesează. Am tot dreptul să-mi exercit meseria. Dacă oamenii vin să mă caute la birou, am dreptul să-i primesc, nu? Ce li se întâmplă după ce au plecat de la mine nu vreau să ştiu şi nu mă priveşte. Ce-mi pasă mie că o să chemi copoii? Ce pot să dovedească? Observă că n-am zis că eu aş putea să nu le spun nimic. Eu, unul, nu ştiu nimic despre tipul ăla. Îi ştiu doar numele – Dupont – dar cunosc pe cineva care te-ar putea informa mai bine ce e cu el… (Îmi adresează un zâmbet vicios) Şi Anne de Guerrac? Poate n-ar fi o idee rea să te asiguri că n-a dat şi ea o raită pe la *Smuggler's Rest* în seara asta… Poate n-ar fi o idee rea să încerci să afli ce a făcut azi. E tot ce am să-ţi spun. Acum, cară-te! Mă îmbolnăveşti.

— Nu se poate! Dar pot să-ţi promit un lucru, Vowles: cât de curând o să te îmbolnăvesc mult mai mult decât acum. Tocmai ai formulat o acuzaţie în toată regula. M-ai sfătuit să încerc să aflu dacă nu cumva Anne de Guerrac a venit azi la *Smuggler's Rest*. Ceea ce înseamnă că ea ar şti ceva despre moartea tipului. Poate că ai dreptate. La urma-urmei, de ce nu? Era în apropierea bungaloului tău din Birchgate în după-amiaza când a murit Nirac… *ca şi tine, de altfel*. Nu văd niciun motiv pentru care să nu fiţi amestecaţi în afacerea asta. Dar, cum nu există nicio îndoială că tu ai fost ultimul care l-a văzut pe Nirac în viaţă, nu miroase prea bine pentru tine…

Acum eşti la fel de sigur că vrei să plec? Dacă plec, mă duc imediat la poliţie să povestesc ce mi-ai zis tu, să le spun că, practic, ai acuzat-o pe femeia asta că s-ar fi aflat în împrejurimile cabanei *Smuggler's Rest* la ora când a murit tipul. Fireşte, o să te roage să faci o depoziţie în formă legală. Dar nu te încurcă asta, nu-i aşa, Vowles?

Se frământă în fotoliu.

— N-am spus nicio clipă că a fost ea, mormăie el.

Zâmbesc.

— Atunci, sunt surd! N-am chef să mă duc la poliţie, dar o s-o fac. Ştiu că morţii nu mai învie, Vowles, dar mi se pare nespus de ciudat că toţi omuleţii ăştia care vin să-şi petreacă ziua în Anglia mor după ce te văd pe tine. O să iau măsurile necesare ca să-i împiedic pe viitorii tăi vizitatori să împărtăşească aceeaşi soartă…

Chipul lui Vowles devine pământiu. În culmea veseliei, mă dezlănţui:

— Pentru că or să mai vină şi alţii, nu-i aşa, mincinos jegos de doi bani? Şi tu o să-i aştepţi, ca un păianjen ascuns în colţul plasei? Hotărât lucru, am o poftă nebună să-mi bag nasul mai adânc în treburile minunatei tale companii imobiliare. Se pregăteşte ceva necurat, Vowles, şi tu eşti băgat până peste cap. Şi, dacă nu dai cărţile pe faţă aici, o s-o faci altundeva… unde vor şti să te facă să scuipi tot. Pari genul de individ căruia îi e scris să se proţăpească într-o bună zi deasupra unei trape, cu o sfoară ţeapănă în jurul gâtişorului său de lebădă şi tare am impresia că aşa o să sfârşeşti.

Vowles încearcă să vorbească, dar nu reuşeşte decât să scoată un mârâit neliniştit. După un timp, izbuteşte să-şi recapete, cât de cât, sângele rece:

— Dacă-ţi spun că nu ştiu nimic despre treaba asta! bâiguie el. Nu ştiu cum au murit oamenii ăia! Dacă aş fi ştiut, ţi-aş fi spus. Aş face orice ca să nu mai ascult blestematele tale de întrebări, băgăciosul naibii!

— Încetişor! Nu te enerva. Nu vreau să ştiu cum au murit tipii ăia. Vreau doar să aflu de ce a venit Dupont să te vadă. Îl aşteptai, nu-i aşa? De unde îi ştiai numele, dacă nu pentru că ai corespondat cu el, ca şi cu Nirac? Eşti ultimul minus, Vowles! Sunt sigur că te-ai amestecat în vreo combinaţie sordidă, care implică tot felul de compromisuri. Dar nu eşti în stare să comiţi o crimă… Eşti departe de a avea destulă tărie pentru asta. Problema e că soarta nu s-a arătat prea generoasă cu tine… în două rânduri mica ta combinaţie s-a prăbuşit,

pentru că personajul principal a găsit de cuviinţă să dea colţul în cel mai prost moment. Crede-mă, Vowles, ai face mai bine să dai totul pe gură. De ce a venit Nirac în Anglia? Aceeaşi întrebare pentru Dupont.

Vowles se ridică şi se apropie de bufet, unde tronează o sticlă de whisky. Îşi toarnă generos şi goleşte paharul dintr-o înghiţitură. Apoi se întoarce spre mine.

— Ascultă, nu văd de ce m-aş ascunde după deget. O să-ţi spun ce ştiu despre Nirac şi Dupont. Nu am făcut absolut nimic necinstit. Sardonin şi cu mine avem case în zonă, printre care şi bungaloul din Birchgate şi *Smuggler's Rest*. Bun. Maghernițele astea au fost construite pentru clienţii lui Sardonin… nişte francezi. Când Sardonin a intrat la zdup, m-am cam luat în gură cu avocaţii lui… fiindcă e asociat cu mine jumi-juma în afacerea asta. Ei mi-au zis că or să supravegheze foarte îndeaproape modul în care administrez compania cât timp stă Sardonin la răcoare. Dar, după cum ştii, Sardonin m-a făcut într-un mod mârşav. Mi-a şutit toţi banii pe care-i aveam şi nu văd de ce n-aş încerca să-mi recuperez o parte din ei. De aceea m-am străduit să mă descotorosesc de maghernițele astea. Le-am scris oamenilor că, dacă vor să vină să-şi viziteze casele acum, că sunt terminate, o să le plătesc cheltuielile de transport. Nirac a venit pe loc. Sardonin îmi spusese că e un om de afaceri francez. Urma să cumpere bungaloul din Birchgate. I-am arătat locul. Dar o să vă zic ceva: jur pe capul meu că l-am lăsat pe Nirac în uşa cocioabei şi că în momentul acela uşa era închisă. Nu ştiu nici să mă tai cum a intrat a doua oară… după ce a apărut tipa… de Guerrac, vreau să zic. Nu văd decât o explicaţie: ea i-a deschis uşa. Şi de ce? Pentru că avea şi ea o cheie. La urma-urmei, n-ar fi deloc de mirare… E gagica lui Sardonin – urmează chiar să se mărite cu el – şi, probabil, încearcă şi ea să vândă casele cât timp iubiţelul ei e la pârnaie… având grijă să nu încasez niciun chior. Dar ce am de pierdut?

Bun! După care apare şi Dupont. Ce mai franţuz şi ăsta! Cârpit, zdrenţăros, mă întreb şi acum de unde putea să facă rost de bani să cumpere *Smuggler's Rest*. Eu îi cer şase sute de lire şi, una peste alta, tipul n-ar fi făcut nici trei franci. În sfârşit, asta era treaba lui Sardonin şi, din momentul în care primeam paralele, nu mă mai interesa nimic. Bun. Dupont îmi zice că vrea să viziteze casa. Îi dau cheia într-un plic şi se cară. După care veniţi voi şi-mi ziceţi că a murit. Dar, repet, nu am idee cum a murit. De unde vreţi să ştiu?

Încuviinţez din cap şi cuget o vreme scoţând rotocoale de fum. Vowles se uită fix în faţa lui. Pare istovit şi complet pierdut. După un timp, reiau atacul:

— Când ai întâlnit-o prima dată pe Anne de Guerrac, Vowles?

Se preface că-şi scormoneşte creierii.

— Să vedem… Pe legea mea, trebuie să fie aproape doi ani. Sardonin abia o cunoscuse şi mi-a prezentat-o într-o zi, pe stradă…

— La Paris?

Vowles face semn că da, din cap.

— Deja se droga, pe vremea aceea?

Clatină din cap.

— Nu… Cel puţin, nu cred. Era o bucurie s-o priveşti, pe vremea aia. Frumoasă ca picată din cer… E frumoasă şi acum, dar atunci era şi mai şi. Şi, în plus, era mereu zâmbitoare şi veselă ca un cintezoi.

Văd că Vowles e şi poet. Să trecem peste!

Îmi iau un aer sever ca să-i răspund:

— Se poate zice că şi-a cam pierdut veselia. Nu-i aşa, Vowles? De fapt, dacă nu sunt prea indiscret, ce învârteai la Paris pe vremea aia? Lucrai cu Sardonin sau *pentru* Sardonin?

Neagă din cap.

— Lucram singur, pe cont propriu. Eram reprezentant şi încasator pentru un mare afacerist pe nume Galzone. Aveam un serviciu bănos şi, abia după ce am dat

faliment, i-am cerut de lucru lui Sardonin…

Creierul meu funcţionează la capacitate maximă. Am mai auzit undeva numele ăsta… Galzone, Galzone… O afacere uriaşă… A fost în toate ziarele… Şi, deodată, îmi vine în minte. Îl fulger din priviri pe Vowles.

— Deci aşa, lucrai pentru Galzone? Presupun că te referi la acel Galzone care a fost arestat acum câteva luni pentru trafic de droguri şi că rolul tău de „reprezentant şi încasator” consta, în special, în a vinde droguri cu amănuntul. Presupun chiar că, dacă cercetăm lucrurile până la capăt (ideea îmi vine în timp ce vorbesc), se poate descoperi că tu ai fost primul care i-a dat să guste din droguri Annei de Guerrac. Oh, nu te osteni să răspunzi! Nici nu mă aştept să recunoşti, dar bag mâna în foc că nu mă înşel.

— Nu-mi pasă ce crezi tu, răspunde Vowles. N-ai decât să-ţi închipui ce vrei… Nu poţi să dovedeşti nimic. Ţi-am spus tot ce ştiu despre Nirac şi Sardonin şi poţi să faci ce vrei cu asta… Mie mi se rupe…

— Foarte bine, Vowles. Să presupunem, ca să câştigăm timp, că povestea ta e adevărată. Nu ţi se pare o coincidenţă ciudată faptul că cei doi oameni mor şi că aleg amândoi să moară într-una din casele tale?

— Ascultă, Callaghan, aici sunt de acord cu tine. Ceva nu e în regulă în treaba asta… Ceva ce nu pricep. De exemplu, Dupont. Tot timpul cât a stat în biroul meu, a tremurat din toate încheieturile. Nu putea să stea locului. Şi, mai mult, ochii lui aveau ceva ciudat. Ştii de ce am remarcat asta? Ei bine, pentru că Nirac era exact la fel. Amândoi păreau îngrozitor de bolnavi, dar nu pot să-mi dau seama de ce.

Mă gândesc o clipă.

— Pe legea mea, medicul legist va avea ceva de spus aici. Dar, spune-mi, Vowles, cine mai trebuie să vină? Şi unde se află casele lor?

— Ar mai fi doi de venit, răspunde Vowles. Un tip cu un nume imposibil, Baourdat şi un anumit Ragosin. Ragosin

trebuie să ia vila cea mai mare, „Ultima Casă”. E la Chellingford… la zece kilometri de aici. I se zice „Ultima Casă”, pentru că este ultima din sat. Asta pentru Ragosin. Baourdat urmează să ia şi el o căsuţă drăguţă… „Ermitage”, în Birchgate, la vreo trei kilometri de bungalou. În afară de astea, ne mai rămâne o casă… „Moara Veche”, la Eastgate. E dincolo de Birchgate… la vreo cincisprezece kilometri de aici. Am avut o dispută pe subiectul cabanei ăsteia. Avocaţii lui Sardonin mi-au zis că nu trebuie nici s-o vând, nici s-o închiriez, în niciun caz. Pentru că Sardonin a construit-o pentru uzul său personal. Acolo trebuie să locuiască după ce se însoară cu de Guerrac… dacă se însoară vreodată cu ea! Oricum, mi-au trimis o hârtie în care ziceau că Sardonin mi-a plătit un avans care-i conferă drepturi de proprietate şi că nu am dreptul să mă ating de ea… ceea ce, de altfel, este adevărat.

— Ştii, Vowles, continuu eu, începi să-mi placi. Începi să dai dovadă de o inteligenţă surprinzătoare. Cred că spui adevărul. Dar o să-ţi dau o şansă suplimentară de a-ţi manifesta această mintoşenie fără pereche: mâine o să vizităm casele acestea împreună. Vom lăsa deoparte *Smuggler’s Rest*… Poliţia se interesează prea mult de ea acum, deşi sunt sigur că nu fac legătura între casa aceasta şi moartea lui Dupont. Dar o să mergem să vedem bungaloul din Birchgate şi celelalte proprietăţi. Începe să simt o pasiune morbidă pentru toate magherniţele tale, Vowles.

— Mie, unul, nu-mi pasă. Dacă vrei să le vezi, n-ai decât. N-am de ce să mă tem.

— Perfect. O să poţi dormi din nou ca un bebeluş. Voi fi la biroul tău mâine dimineaţă la ora unsprezece şi vom începe numaidecât micul nostru turneu de inspecţie. Noapte bună, Vowles!

Mă ridic şi, urmat de Le Clerq, mă îndrept spre uşa salonului. Când pun mâna pe clanţă, mă strigă Vowles:

— O clipă, bătrâne, zice el. Iartă-mă, da’ nu mai pricep

nimic. La început, treaba dumitale era să încerci să dovedeşti că Sardonin nu m-a făcut de cinci miare. Şi uite că acum te interesează o grămadă de chestii care n-au nicio legătură cu Sardonin. Sardonin e la răcoare şi cred că acolo o să rămână. O să-ţi dau un pont: Sardonin e bine cunoscut la Paris... ca şi gagica, de Guerrac. Lui Dupont nu-i plăceau deloc ăştia doi şi nici lui Nirac. Am impresia că se coace ceva între de Guerrac şi toţi tipii ăştia care vin să viziteze cocioabele pe care trebuia să li le vândă Sardonin. Cred că de Guerrac te-ar putea informa mult mai bine ca mine despre toate astea. Sunt convins că ea ştie cine trage sforile. Şi nu m-ar mira să fie chiar ea.

Mă gândesc un pic înainte de a răspunde:

— Ştii, Vowles, nu m-ar mira să ai dreptate. Cu siguranţă, această Anne de Guerrac îmi place din ce în ce mai puţin.

Capitolul 8
Cinci fraze

Tocmai luam micul dejun cu Le Clerq când îşi face apariţia Hastings. E unul dintre oamenii aceia care nu vor şti niciodată să joace pocher: e suficient să te uiţi la ei ca să-ţi dai seama ce simt. În dimineaţa asta e vizibil surescitat.

— Cred că am descoperit ceva important, domnule Callaghan. Vă amintiţi că m-aţi rugat să aflu ce crede medicul legist despre moartea tipului găsit la *Smuggler's Rest*. Ei bine, o să vină chiar el să vă spună. Trebuie să apară cât de curând. E un tip foarte simpatic, tobă de carte, pasionat de tot ce poate avea un aer cât de cât misterios. I-am zis că Le Clerq lucrează pentru un ziar important din Londra şi cred că nu i-ar displăcea deloc să-şi vadă numele tipărit. V-ar putea spune câte ceva şi despre Nirac, cu aceeaşi ocazie.

— Bine jucat, Hastings. Acum, o să te mai rog să faci ceva pentru mine. Numai să fii atent să nu te laşi remarcat. Vowles mi-a confirmat aseară că firma imobiliară este deţinută în părţi egale de el şi de Sardonin, care este închis, după cum ştii, de ceva timp. Bun, dacă este adevărat, Sardonin a fost văzut, cu siguranţă, plimbându-se în zona diverselor sale proprietăţi. Ar fi cât se poate de normal să-şi fi inspectat casele împreună cu Vowles. Încearcă să descoperi dacă, într-adevăr, aşa s-au petrecut lucrurile şi încearcă să descoperi ce fel de om este Sardonin. După care, fii te rog amabil să mai îndeplineşti o ultimă misiune. Închiriază o maşină şi descurcă-te să ajungi cât mai rapid la Londra. Ajuns în oraş, găseşte-mi toate informaţiile

posibile despre Compania Imobiliară din Bealthorpe şi Birchgate. Numele directorilor, acorduri încheiate la înfiinţarea firmei şi tot tacâmul. Încearcă să fii înapoi diseară. De fapt, vino să iei cina cu noi. Probabil, ne vom fi întors din micul nostru tur de inspecţie.

— Am priceput! exclamă vesel Hastings, vizibil încântat că i se încredinţează o nouă sarcină în această afacere care, pentru el, capătă o importanţă universală. Ascultaţi, aud maşina doctorului Massingham… îi huruie motorul într-un hal, că l-aş putea recunoaşte dintr-o mie. Vi-l aduc şi pe urmă mă car.

Medicul legist al zonei ne surprinde plăcut. Fără să piardă vremea cu vorbe goale, intră direct în subiect:

— Domnule Le Clerq, zice el, Hastings, pe care-l cunosc foarte bine, mi-a spus că ziarul dumneavoastră este foarte interesat de aceste două decese. Ca să fiu sincer, şi eu. Aş spune chiar că regret, într-un fel, că a fost clasat cazul referitor la moartea individului găsit în bungaloul din Birchgate. De fapt, deşi nu dispun de suficiente fapte noi ca să cer criminalistului redeschiderea anchetei, sunt dispus să fac ceva mai multă gălăgie pe tema mortului din *Smuggler's Rest*.

Massingham îşi trage scaunul mai aproape de masă şi soarbe din ceaşca de cafea pe care i-o ofer.

— Vedeţi dumneavoastră, continuă el, noi, ceilalţi medici legişti, trebuie să ne arătăm extrem de prudenţi. Criminaliştii au întotdeauna tendinţa să se gândească la ce poate fi mai rău şi, dacă le-aş fi împărtăşit bănuielile mele referitor la incidentul din Birchgate, toată poliţia regiunii s-ar fi prezentat în păr cu misiunea de a găsi un presupus criminal… Şi nu mă îndoiesc că imaginaţia locuitorilor zonei ne-ar furniza neîntârziat câţiva asasini posibili. Cele două decese au ceva ciudat. Din nefericire, e doar o impresie de-a mea. Medical vorbind, nu dispun de nicio probă tangibilă pentru a-mi susţine bănuielile.

Îi ofer o ţigară doctorului, care începe să mă intereseze foarte mult.

— Să examinăm mai întâi cazul din Birchgate, domnule doctor, zic eu. Împărtăşiţi-ne şi nouă părerea dumneavoastră... neoficială. Nu mai e nevoie să vă spun că nimic din ce ne veţi spune nu va fi publicat. Domnul Le Clerq garantează. Însă cazul acesta ne interesează personal. Ce credeţi despre întâmplarea asta?

— Pe legea mea, pot să abordez chestiunea în două moduri... oficial şi neoficial. Oficial – şi aici vorbesc doar de ceea ce am putut să descopăr la examinarea autorizată de funcţia mea de medic legist – munca mea consta în a-i spune criminalistului care a fost, după părerea mea, cauza morţii. Aş adăuga că examenul medicului legist este efectuat după reguli bine definite care, din nefericire, nu lasă loc imaginaţiei. Şi nu există nicio îndoială că bărbatul care a fost găsit mort în bungaloul din Birchgate a murit în urma unui atac de cord; şi se pare că moartea a fost cauzată de un şoc, care ar fi dus la blocarea inimii. Din nefericire, n-am reuşit să obţin nicio informaţie de ordin medical despre viaţa acestui om. Nimeni nu ştie cine e, nici cu ce se ocupa, nici de unde venea. E, într-adevăr, un caz extraordinar. Corpul lui este cel al unui om alimentat convenabil. Dar ceea ce îmi stârneşte bănuielile este că omul se droga şi încă de foarte mult timp. Am studiat destul de îndeaproape efectele drogului şi cred că sunt în măsură să afirm că subiectul lua haşiş de ceva vreme. Pe braţul drept am descoperit un număr mare de urme punctiforme... deci bărbatul utiliza o seringă. Urmele acestea se întindeau pe tot antebraţul şi cea mai de jos, situată pe partea internă a încheieturii mâinii drepte, la limita palmei, era vizibil recentă. Atenţie! Nu vreau să sugerez că aceste urme de ac ar fi avut de-a face cu faptul că omul lua marijuana... acest produs se absoarbe pe cale bucală sau se fumează... nu se injectează niciodată. Dar efectele acestui drog sunt atât de violente, încât fumătorul de marijuana ar putea recurge la alt stupefiant ca să le suprime: în general, morfină sau

cocaină. Acum, am avut impresia că această ultimă urmă, cea de pe încheietură, fusese făcută cu mai puţin de o oră înaintea morţii necunoscutului şi mi se pare ciudat că un om care abia şi-a injectat un sedativ poate muri în atât de scurt timp de un atac de inimă. Problema este că toate acestea rămân teoretice căci nu există nicio umbră de îndoială că bărbatul acesta a murit din cauza atacului. Cât despre mortul din *Smuggler's Rest*, circumstanţele sunt întrucâtva diferite, dar am găsit anumite similitudini – destul de vagi, recunosc – care mi-au amintit de primul caz.

— Credeţi că cele două decese prezintă anumite caracteristici comune?

— Da şi nu. Vedeţi dumneavoastră, necunoscutul din *Smuggler's Rest* era croitor… pot să bag mâna în foc. Păreţi surprins, dar, de fapt, este foarte simplu. Degetul mijlociu de la mâna dreaptă prezenta o mică excrescenţă, cauzată de purtarea continuă a degetarului. În plus, vârful aceluiaşi deget, extrem de tocit, era ciuruit de o mulţime de găurele minuscule… când se grăbeşte, croitorul nu se mai osteneşte să-şi pună degetarul. În plus, reverul stâng al vestei era şi el străpuns de mii de găurele şi ştiţi că acolo îşi înfig croitorii acele cu gămălie pe care le folosesc mereu. În sfârşit, omul ţinea în mână o papiotă de aţă. După ce am ajuns la concluzia că individul din *Smuggler's Rest* fusese croitor în timpul vieţii, primul meu gând a fost că ar putea exista o similitudine între aceste semne „profesionale" şi cele găsite pe antebraţul primei victime. O să-mi spuneţi, aşa cum mi-am zis şi eu, că urmele cauzate de ace n-ar mai avea nimic suspect. Şi totuşi, această primă idee, evident trasă de păr, m-a îndemnat să fac o asociere între cele două decese. Am declarat la poliţie că necunoscutul de la *Smuggler's Rest* a murit în urma unui atac cardiac şi, ca să vă mărturisesc totul, n-am găsit altă cauză. Hastings mi-a spus că omul avea chipul schimonosit când l-a descoperit, ca şi cum ar fi murit în

chinuri atroce, dar, când am examinat trupul, faţa îşi recăpătase cât de cât aspectul normal. Victima avea pielea brăzdată de riduri şi, în penumbră, Hastings, care, la urma-urmei, nu este medic şi, în plus, are meseria destul de melodramatică de ziarist, ar fi putut foarte bine să cadă victimă propriei imaginaţii. Evident, este ciudat că aceşti doi bărbaţi au murit în două case nelocuite, dar mă gândesc că ar putea fi o simplă coincidenţă. În orice caz, nu este treaba mea.

Doctorul se ridică.

— Trebuie s-o şterg, zice el. Trebuie să întocmesc raportul pentru criminalist. Sunt dezolat că nu vă pot spune mai multe, dar, dacă apare ceva nou, vă voi înştiinţa numaidecât.

— Iată că n-am avansat aproape deloc, constat eu după plecarea doctorului. O grămadă de teorii şi foarte puţine fapte… pe mine acestea din urmă mă interesează. E destul de ciudat că Nirac era drogat, dar, până la urmă, era dreptul lui. Ni se pare misterios, din singurul motiv că e mort, deşi moartea unui tip într-o casă abandonată pare şi mai plauzibilă dacă tipul respectiv se droghează, decât dacă n-o face. Bun! Hai să-l căutăm pe prietenul Vowles.

Vowles ne aşteaptă în faţa casei lui.

— Am scos maşina, ne înştiinţă el arătându-ne o rablă de ocazie. M-am gândit că ar fi mai comod. Cu ce vreţi să începem?

— Pe legea mea, cred că ar trebui să începem cu bungaloul din Birchgate. Mai vedem pe urmă. Turneul ăsta n-ar trebui să dureze mult…

— Oh, sigur că nu… şi din simplul motiv că nu e nimic de văzut. Asta dacă nu cumva vreţi să verificaţi instalaţiile! Niciuna dintre casele astea nu este mobilată. Şi *Smuggler’s Rest*? Mergem şi acolo?

— Am vaga impresie că la *Smuggler’s Rest* colcăie poliţaii. Şi nu prea avem chef să ne întâlnim cu poliţia, nu-i aşa, iepuraşule?

Vowles mârâie ceva pe sub mustaţă şi se aşază la volan.

Nu e mare lucru de văzut în bungaloul din Birchgate. E o magherniţă cu cinci camere, situată destul de departe de şosea. Apărată de un portic, uşa este flancată de două ferestre mari. Prin fereastra din dreapta a văzut sergentul trupul lui Nirac.

Vizităm una câte una camerele goale, dar nu observ nimic demn să-mi reţină atenţia. După terminarea vizitei, mă aşez pe o ladă goală, în camera unde a fost găsit Nirac.

— Nu văd nimic, zic eu. Vowles, tu cunoşti locul, ai remarcat ceva deosebit?

— Absolut nimic. Fac un tur o dată pe săptămână ca să verific dacă s-a schimbat ceva şi aş vedea imediat. În afară de aşchiile de pe jos şi de mirosul de vopsea, nu e absolut nimic!

Mă gândesc un pic.

— Spune-mi, Vowles, cine ţi-a putut da ideea de a construi sau a renova case în zonă? Ai luat tu, dintr-o dată, decizia de a deveni agent imobiliar sau ai avut alt motiv în minte?

Vowles ezită înainte să răspundă:

— Am intrat în afacere, fiindcă m-am gândit că o să scot bani. La urma-urmei, oamenii trebuie să aibă case. Şi nimic nu se compară cu cimentul şi cărămizile. Nu e nevoie să ştii mare lucru ca să te faci agent imobiliar şi mă pricepeam cât de cât la construcţii. Sardonin trebuia să se ocupe de vânzări. Mi-a zis că ştie o grămadă de oameni care ar vrea să se stabilească pe-aici. Treaba mea era să pregătesc cocioabele… cât mai ieftin posibil. Abia după ce l-am prins pe ticălosul de Sardonin furând, m-am apucat de vânzări. Şi nu pot să zic că-mi place prea mult.

— E totuşi ciudată povestea asta cu escrocheria, remarc eu. Trebuie, într-adevăr, ca Sardonin să fie ultimul tâmpit ca să nu-şi dea seama că, într-o bună zi, o

să descoperi că ţi-a falsificat semnătura. Dar, probabil, îşi închipuia că n-o să-i faci nimic. Şi singurul motiv care l-ar fi putut face să creadă că n-o să iei atitudine este că ştia destule despre trecutul tău. Aş da orice să aflu ce anume ţi-a permis să porneşti urmărirea penală împotriva lui Sardonin şi să te scoţi atât de onorabil. Mă întreb cum ai reuşit să-l convingi să-şi ţină gura, Vowles. Pentru că şi de data asta sunt convins că ar fi avut destule de povestit.

Vowles zâmbeşte.

— Ia te uită, marele deştept încearcă iar să mă tragă de limbă! conchide el. Problema e că nu am nimic să-ţi spun… după cum ţi-am mai repetat de nu ştiu câte ori. Ţi-am zis tot ce ştiam şi mi se pare că e foarte amabil din partea mea să te las să-mi vizitezi casele şi să-ţi facilitez astfel mica anchetă.

— Vowles Mărinimosul! Ştii foarte bine că nu poţi face altfel, tataie!

— Tot ce este posibil, dar mă străduiesc cât pot şi m-am săturat de aerele tale de superioritate!

— Bine… hai să mergem!

Zece minute mai târziu ajungem la *Ermitage*. Casa n-are nimic în comun cu bungaloul. E o clădire solidă, apărată de un grilaj ameninţător. O alee circulară strâmtă duce la uşa de intrare.

Ca şi în bungalou, nimic demn de interes. Vowles pare complet dezinteresat de inspecţie. Terminăm cu o mică încăpere la etajul trei. E o cămăruţă de slujnică, pustie ca şi celelalte, în afară de un balansoar stricat.

Mă uit cu interes în jurul meu. În cameră pluteşte un miros de mucegai, specific caselor în care nu s-a mai făcut curăţenie de mult timp.

— Îmi închipui că magherniţa asta aparţinea „castelanului” zonei, zic eu. Cu cât aţi cumpărat-o, Vowles? Cred că v-a cam usturat la buzunare. Mie, unul, mi se pare destul de riscant să cumperi o asemenea casă fără să fii sigur că poţi s-o revinzi. Fără să mai punem la

socoteală că aţi cheltuit destul s-o puneţi la punct. Am văzut că încăperile de jos au fost renovate complet.

Vowles încuviinţează din cap.

— Am fost tot timpul împotriva cumpărării casei ăsteia, ca şi a celei din Chellingford, „Ultima Casă”. Pe asta am luat-o la un preţ bun; proprietarul pleca în străinătate. Era grăbit şi n-a mai stat la tocmeală. N-am cumpărat-o foarte scump, dar, dacă punem totul la socoteală, n-a fost nici ieftină. Tavanele erau pe jumătate prăbuşite şi în unele camere planşeul nu era sigur. Iar picturile ne-au costat o mică avere. Dar Sardonin a insistat să cumpărăm cele două cocioabe. Spunea că au caracter... sau o porcărie de genul ăsta, şi, cum el era răspunzător de vinderea lor, m-am lăsat convins.

— Ai remarcat ceva?

— Bineînţeles că nu! De ce aş remarca ceva? Nu s-a schimbat nimic.

— Vowles, ori eşti mincinos, ori eşti ultimul cretin.

— O clipă! N-am venit aici ca să mă las insultat. Fac tot ce-mi stă în puteri ca să vă ajut. M-aţi ameninţat, v-aţi bătut joc de mine, m-aţi jignit şi m-am săturat. Mai bine să am poliţia pe cap decât pe voi. Sunteţi mai răi ca poliţia… Măcar ei sunt obligaţi să se poarte politicos. Perfect, mă întreb dacă nu cumva prefer să am de-a face cu ei… Nici ei nu sunt aşa de dispreţuitori ca voi.

— Nu plânge, scumpule. Bine, cred că eşti doar cretin. Poate minţi mai puţin decât credeam.

— Şi ce mai e şi povestea asta? întreabă Vowles derutat. De ce aş fi mincinos sau cretin?

— Nu-ţi obosi căpşorul. O să-ţi explic imediat. Să ieşim de aici.

— Mai bine să mergem întâi la „Moara Veche”, răspunde Vowles resemnat. E foarte aproape de aici.

— Nu cred, zic eu. Să mergem întâi la Chellingford. Vom vedea „Moara Veche” ultima.

— De ce?

— Nu te priveşte. Curiozitatea ta va fi satisfăcută mai

târziu.

După un traseu de o jumătate de oră, ajungem la „Ultima Casă” din Chellingford. Despărţită de şosea printr-o mică peluză şi apărată de un zid scund de piatră, are înfăţişarea paşnică şi primitoare a unui prezbiteriu. Îi împărtăşesc observaţiile mele lui Vowles.

— Nu e aşa de surprinzător, răspunde el. E fosta casă a pastorului. Numai că devenise cam şubredă şi pastorul s-a mutat în capătul celălalt al satului. Intenţionam să încep lucrările de reparaţii, dar, cum Sardonin e la zdup, nu mi-am mai bătut capul. O să-ţi mărturisesc ceva: nu-mi place magherniţa asta. Mă calcă pe nervi. Nu sunt sperios din fire, dar nu mă pot abţine, aşa simt. Parcă ar fi bântuită.

Ciulesc urechile.

— Ca să vezi! Asta e foarte interesant! Cum adică… bântuită?

Vowles încuviinţează din cap.

— Nu că aş da importanţă zvonurilor de genul ăsta, dar pastorul mi-a zis că aici se petrec lucruri ciudate. Mi-a povestit că există o umbră care hoinăreşte noaptea. S-ar părea chiar că bona şi o grămadă de oameni ar fi auzit zgomote ciudate în toiul zilei şi că ar fi văzut o arătare trecând printre ei şi perete… spiritul cică şi nimic altceva. Au făcut mare tam-tam pe tema asta. S-au învârtit în toată casa cu cădelniţe şi tot tacâmul ca să alunge fantoma şi, o vreme, lucrurile s-au liniştit. Dar după cincisprezece zile, din câte zice pastorul, duhul a început iar să bântuie. Până la urmă, pastorul s-a săturat şi s-a mutat. N-am dat niciodată importanţă poveştii ăsteia, fiindcă nu cred în fantome, dar trebuie să recunosc că totuşi locul ăsta îmi cam provoacă palpitaţii. O să-ţi spun şi de ce… Din cauza ferestrelor. Dacă faci turul casei, o să observi că toate ferestrele sunt plasate în locuri ciudate. Într-o casă normală n-ar fi aşa. De aceea e aşa de întuneric înăuntru. Chiar şi când e soare afară, înăuntru e întuneric ca într-un tunel. Fără să mai

punem la socoteală mirosul… parcă ai fi într-un cimitir. I-am spus toate astea lui Sardonin. I-am mai zis că o să ne fie al dracului de greu să vindem o cocioabă atât de împuţită. Şi mai e ceva: am visat într-o noapte că mor în magherniţa asta blestemată. Află că nu cred în vise, dar, oricum, nu e genul de lucru care să te facă să-ţi pice cu tronc o casă, nu?

Izbucnesc în râs.

— N-o să mori aici, Vowles. Probabil, o să capeţi la un moment dat vreo cincisprezece ani de închisoare şi o să crapi la pârnaie… Hai, hai, nu face mutra asta vexată… Am şi eu dreptul să glumesc. Mai bine hai să vizităm casa asta bântuită. Poate găsim ceva amuzant.

Inspectăm rapid clădirea. Le Clerq, care se înnegurează văzând cu ochii, se mulţumeşte să arunce o privire vagă în fiecare cameră. Personal, sunt din ce în ce mai interesat.

Ajungând într-o încăpere care dă în spatele casei şi despre care Vowles îmi zice că e fosta sufragerie, pun întrebarea tradiţională:

— Observi ceva?

— Sigur că nu, răspunde Vowles. Nu e nimic de observat.

Zâmbesc.

— Bine! Hai şi la „Moara Veche”.

Ne întoarcem la Birchgate şi Vowles opreşte maşina în faţa unei case mari.

— Am ajuns, spune el. Toate celelalte case sunt cam dărăpănate, dar aici am folosit doar materiale dintre cele mai bune. Aşa a vrut Sardonin. Fireşte, acum ştiu că a făcut-o pentru că hotărâse să o păstreze pentru el. E cea mai bună casă şi am fi putut s-o vindem mult mai scump decât pe celelalte. De altfel, tare aş avea chef s-o fac, dar nu mă lasă avocaţii lui Sardonin.

Inspecţia „Morii Vechi”, casă foarte frumoasă, cu douăsprezece camere repartizate pe două etaje, e doar o repetare a vizitelor precedente. În clipa în care Vowles

încuie uşa de la intrare, îi pun pentru ultima dată întrebarea mea stil Sherlock Holmes:

— Ai remarcat ceva, Vowles?

— N-ai terminat cu întrebarea asta? bombăne el. Mă calci pe nervi, ce naiba! Dacă aş fi remarcat ceva, ţi-aş fi spus!

— Foarte bine, dacă deschizi din nou uşa aia, o să-ţi arăt ceva.

Capitolul 9
Zidurile vorbesc

Mirat la culme, Vowles deschide uşa. Trec înaintea lui şi intru într-un hol vast. În faţă, o scară din lemn de stejar duce la primul etaj. Pereţii holului sunt îmbrăcaţi în lambriuri de epocă.

Arăt cu degetul peretele din faţă, partea de deasupra scării. La doi metri de pământ, în lemnărie e încastrată o friză.

— Şi ce-i cu asta? întreabă Vowles. Ce e aşa de ciudat aici?

— Exact asta vreau să aflu şi eu. Tocmai am văzut patru dintre cele cinci case deţinute de compania ta imobiliară blestemată şi am remarcat o chestie: deşi toate casele sunt diferite, ca dimensiuni şi calitate, există o replică a acestei frize într-una din camerele fiecăreia din ele. De ce?

— Pe legea mea, nu prea ştiu... îmi închipui că, pur şi simplu, deoarece exista pe-acolo printre materiale... Aha! Acum mi-am adus aminte! E tot o idee trăsnită a drogatei de Guerrac. Acum ceva timp am cumpărat o cocioabă prăpădită, în care am găsit friza asta care cred că avea vreo patru metri jumate, pe-atunci. E o vechitură – o bucată de lemn spoită – dar, când a văzut-o, i-a plăcut desenul... A zis că avea aşa, un aer antic şi ne-a convins să lipim câte o bucată în fiecare casă... Zicea că o să ne poarte noroc sau o prostie de genul ăsta.

— Înţeleg. Aşadar, friza asta n-are nicio valoare, aşa-i?

— Absolut niciuna. După părerea mea, strică peretele. O scară aşa de frumoasă de stejar, cu o lemnărie atât de frumoasă... să trânteşti o asemenea oroare chiar în

mijloc… pe mine mă depăşeşte!

— Nu se poate! Vowles, ce e în spatele frizei?

— Cum adică? Nu e nimic în spatele ei.

— Perfect. În acest caz, o s-o spargem. Nu te deranjează?

— Câtuşi de puţin. Ba chiar mă bucură… cu condiţia să te ocupi tu de scuzele de rigoare pentru doamna, răspunde Vowles cu un zâmbet dispreţuitor.

Înaintez spre friză şi o examinez de aproape.

— Nu e deloc rea, îmi dau cu părerea. Şi e destul de veche. Desen elegant… cinci centurioni în şir indian, fiecare înarmat cu o lance şi un scut. Celelalte fragmente sunt analoge, îmi amintesc bine… presupun că există una şi la *Smuggler's Rest*, nu-i aşa, Vowles?

— Bineînţeles! Ţi-am zis că e câte o bucată în fiecare casă.

Împrumut de la Le Clerq bastonul de dandy, mă dau înapoi şi izbesc friza în mijloc cu mânerul greu al bastonului. Stucatura se crapă la prima lovitură şi la a doua cade în bucăţi. Pe locul frizei lemnăria este absolut asemănătoare cu cea din restul încăperii.

Vowles râde de se prăpădeşte.

— Ce te aşteptai să găseşti acolo, o uşă secretă?

— Ca să fiu sincer, aşa speram. Dar m-am înşelat. Nu e decât peretele.

— Sigur că da. Şi în celelalte case e la fel, precizează Vowles. Sunt plătit ca să ştiu asta… eu însumi am pus frizele. Ştiu foarte bine ce e în spatele lor… peretele şi atât.

— Bine. Acum, să-mi spui altceva. Şi nu te gândi prea mult, fiindcă mi-aş putea închipui că încerci să mă duci de nas.

— Oh, poţi să-i dai bătaie. N-am nimic de ascuns. Ţi-am spus deja de o mie de ori.

— Bun. Cele patru case pe care le-am vizitat sunt goale toate. Niciun fel de mobilă… Nimic. Cu o singură excepţie… Cine a pus lada în camera din dreapta din

bungalou? Cine a pus balansoarul în camera de la etaj din *Ermitage*? Cine a pus comoda aia obosită în sufrageria „Ultimei Case” din Chellingford? Cine a pus bucata asta de scară ruptă în colţul acestui vestibul, Vowles?

Vowles se scarpină în cap.

— Asta-i bună, chiar e ciudat, răspunde el. N-am observat niciodată asta. N-am remarcat niciodată, din simplul motiv că obiectele astea au fost dintotdeauna acolo… cel puţin de o bună bucată de vreme. Dar nu erau când au fost terminate casele, asta pot să-ţi spun sigur. La terminarea lucrărilor, m-am dus special să verific dacă muncitorii n-au uitat nimic… scule şi chestii de-astea. Nu era nimic. Dar ce poate să însemne asta? Ce înţelegi tu dintr-un scaun demodat, o comodă veche, o ladă antică sau o bucată de scară ruptă?

— Păi, nu mare lucru… Totuşi, totuşi… friza din bungalou este pusă atât de sus, că o persoană de talie medie n-ar putea ajunge la ea decât suindu-se pe lada care, printr-o stranie întâmplare, se află în cameră. Friza agăţată în camera slujnicei de la *Ermitage* e pusă atât de sus, că nu poţi ajunge la ea decât suindu-te pe balansoar. Să fie o coincidenţă, Vowles, că şi comoda se află taman în sufrageria „Ultimei Case”, unde se găseşte friza? Să fie o coincidenţă că şi aici dăm peste o bucată de scară suficient de înaltă ca să ajungă la friza pe care am spart-o adineauri?

Vowles se scarpină din nou în cap.

— Eu, ştii, coincidenţele… Dar, oricum, e destul de ciudat. Pe de o parte, e ciudat pentru că ne dăm noi seama. Sunt sigur că asemenea coincidenţe se întâmplă în orice casă. Viaţa e o încrengătură de coincidenţe, încheie el pompos.

Se scarpină pentru a treia oară în creştet, apoi scotoceşte în buzunar şi scoate o ţigară îndoită. Îi linge capătul şi şi-o înfige în colţul buzelor, cum l-am mai văzut făcând şi în biroul meu. Apoi, scoate un chibrit rupt, îl

freacă de talpa pantofului, îşi aprinde ţigara şi mă priveşte cu un aer complice.

— Sunt momente când mă surprinzi, bătrâne, îmi zice el. Bineînţeles, nu ştiu exact ce ştii şi ce nu ştii, dar am o vagă impresie că există cineva care ar putea răspunde întrebărilor tale mult mai bine decât mine.

— Adică?

— Adică de Guerrac şi o ştii la fel de bine ca mine. De ce trebuie întotdeauna să răspund eu la întrebările tale tâmpite? Dacă-ţi spun că ea a avut ideea cu friza şi, deşi nu văd cu ce te poate ajuta, ţii morţiş să pui întrebări despre asta, de ce nu i le pui ei? Şi-apoi, mai e ceva... toate mobilele alea stricate. Ei bine, acum mă gândesc prima dată ce-i cu ele şi m-am dus întotdeauna după cei care au vizitat casele... cel puţin după cei care aveau un motiv întemeiat să le inspecteze. Oricum, toate chestiile astea n-au venit singure; trebuie să le fi adus cineva. Şi tare aş vrea să ştiu şi eu cine.

— Mai are cineva în afară de tine cheile de la case?

— Exact asta voiam să spun... Aveam mai multe rânduri de chei. Le ţineam într-un sertar al biroului meu. Foloseam câteodată un rând de chei şi Sardonin la fel. În total erau cinci seturi, dar, când Sardonin a fost închis, mi-am dat seama că mai rămăseseră doar trei. Adică dispăruseră două.

— Cine le-ar fi putut lua?

Vowles zâmbeşte, cu un aer zeflemitor.

— Oare cine ar fi putut să le ia, mă întreb? Păi, Sardonin, cine altcineva! Şi pun pariu pe ce vrei tu că i-a dat un rând de chei gagicii de Guerrac. La urma-urmei, era iubita lui şi mi se pare normal să-i dea cheile sau să i le trimită după arestare, pentru ca ea să poată supraveghea casele şi să aibă grijă să nu fac pe nebunul cât stă el la răcoare. Nu ţi se pare firesc?

— Se prea poate. Dar spune-mi, Vowles, atunci de ce nu i-a trimis cheile o dată cu celălalt pachet?

— De unde să ştiu? N-ar fi prima dată când Sardonin

face ceva fără să-mi spună. Altfel n-ar fi ajuns la pârnaie. Dar ce ştiu e că există şanse ea persoana căreia i-a dat cheile să fi adus vechiturile alea în casele mele… Deşi nu ştiu ce înseamnă asta. Pe de altă parte, se poate ca toate chestiile alea să fi fost acolo dintotdeauna, iar eu să fiu atât de obişnuit cu prezenţa lor, încât să nu le fi remarcat niciodată. E posibil.

— Cum zici tu. O să aflăm în timp util. În orice caz, nu câştigăm nimic dacă zăcem aici. Dacă domnul binevoieşte să ne conducă înapoi la hotel…

Ne întoarcem la Bealthorpe în tăcere. Cu ochii aţintiţi la şosea, Vowles nu deschide gura, dar simt că i se învârt rotiţele la capacitate maximă… atât cât poate şi el. Le Clerq, pe care l-a uimit treaba cu frizele, ca şi pe mine, fumează ţigară de la ţigară. Când să intrăm în Bealthorpe, picături mari de ploaie încep să se spargă pe parbriz. Furtuna izbucneşte în clipa în care oprim în faţa uşii hotelului.

— Ei bine, mulţumim pentru această plimbare, Vowles, zic eu.

— Pentru nimic. Sper că sunteţi mulţumiţi, asta-i tot. Ştii, Callaghan, am făcut întotdeauna tot ce mi-a stat în puteri ca să te ajut… şi asta încă din ziua când am venit să te caut la birou pentru a te avertiza. Dar n-ai fost prea drăguţ cu mine. M-ai făcut în toate felurile şi m-ai frecat ca ultimul procuror. N-ai putea avea bunăvoinţa să-mi spui dacă ai terminat cu mine? întreabă el zâmbind cu jumătate de gură.

Mă gândesc un pic.

— Pe legea mea, cred că da, Vowles. Da, am vaga impresie că nu ne vom revedea şi, crede-mă, ai avut o baftă chioară. Să ştii că nu cred că ai fost implicat în treaba asta cu cadavrele misterioase. Ca să nu-ţi ascund nimic, sunt dispus să cred că e vorba de decese naturale. Dar a meritat şi pentru tine să nu fii amestecat într-o anchetă poliţistă. Nu eşti prea popular în zonă, aşa e, Vowles?

— Ce mă interesează pe mine popularitatea? M-am săturat până peste cap de văgăuna asta. Cum pot, cum o întind de-aici.

— Adică?

— Adică după ce vând magherniţele, răspunde el. O să le vând pe toate, mai puţin „Moara Veche”, şi dau jumătate din bani avocaţilor lui Sardonin. Chiar dacă el m-a tras pe sfoară, n-o să fiu necinstit cu el.

— Ce suflet mare! În sfârşit... salut, Vowles!

— Să nu te mai văd!

Demarează şi dispare pe şosea. Urmat de Le Clerq, urc în camera mea.

— Ciudată povestea asta cu frizele, opinează Le Clerq. Mă întreb dacă nu se ascunde ceva aici.

— Şi eu. E foarte posibil. Pe de altă parte, poate e doar o simplă coincidenţă. Să nu ne bazăm prea mult pe treaba asta. O să vedem.

— Acum ce mai crezi despre Vowles? Crezi că spune adevărul?

— Sunt sigur că spune adevărul... Dar nu tot adevărul. Ceea ce schimbă totul. Dacă ştie sau nu ceva despre cele două decese, sunt convins că are el o idee în minte. Dar nu-mi dau seama ce poate fi.

— Ce facem acum?

— Pe legea mea, va trebui să te întorci şi tu la serviciu. Cât despre mine, mă întorc la Londra. Intuiesc că nu mai avem nimic de făcut aici. Nu cred că ancheta morţii lui Dupont o să ne aducă ceva nou. Poliţia o să scotocească peste tot, dar cu cine să vorbească? Probabil, o să-l interogheze pe Vowles şi acesta nu o să ciripească nimic... cel puţin nimic în afară de ceea ce ne-a spus nouă. Doctorul va fi nevoit, la rândul lui, să declare moarte naturală. În două săptămâni nici n-o să se mai vorbească de asta.

— În concluzie, eşti în impas?

— Nu, deloc! Până în momentul de faţă, cazul acesta s-a rezumat la un război verbal între Vowles şi de Guerrac.

Neîndoielnic, nu se suportă unul pe celălalt. Şi au încercat să arunce fiecare totul în spinarea celuilalt. Acum, că ştim versiunea lui Vowles, cred că ar fi bine s-o aflăm şi pe cea a Annei de Guerrac. Ceea ce ne-a dezvăluit Vowles ne va ajuta considerabil să verificăm ce va binevoi să ne comunice drăguţa doamnă.

Le Clerq aprobă din cap.

— Ce crezi exact despre fata asta, Slim?

Zâmbesc.

— Îmi place de ea. Când afirm acest lucru, mă refer la genul ăsta de femeie. Vezi tu, eu nu cunosc nimic despre ea şi, între noi fie vorba, încep să cred că ştie foarte multe despre decesele acestea misterioase. Îţi aminteşti că Vowles ne-a spus că nu l-ar mira să afle că ea s-a plimbat prin zona *Smuggler's Rest* când Dupont se afla acolo? E unul dintre lucrurile pe care trebuie să le aflăm. A recunoscut că l-a văzut pe Nirac în ziua când a murit, deşi e greu să ne dăm seama care dintre ei l-a zărit ultimul. Dacă ceea ce susţine Vowles este adevărat, mă întreb cum a reuşit să intre Nirac în bungalou. Însă Vowles pretinde că Anne avea şi ea o cheie. Dacă este aşa, nu există niciun motiv să nu aibă şi cheile de la casele celelalte. Putem s-o întrebăm.

Le Clerq zâmbeşte.

— Nu te ştiam atât de încrezător, Slim. De unde ştii că nu te minte?

— Nu-mi pasă. Oamenii nu pot minţi la infinit. Sfârşesc întotdeauna prin a se încurca, la un moment dat. Gândeşte-te la tot ce am aflat numai datorită minciunilor lui Vowles. Dacă obţinem tot atât de la fata asta, n-ar fi deloc rău. Între timp, o să comand o sticlă de scotch şi o să fumez ca un pompier. Cât despre tine, presupun că o să te apuci să-ţi răsfoieşti hârţoagele alea din *Punch*, vechi de o sută de ani. Mă întreb de ce toate hotelurile de provincie au întotdeauna un teanc de reviste vechi de acest gen şi niciodată pe ultimele…

Le Clerq mă lasă singur. Încep să mă plimb în sus şi-n

jos prin cameră. E ciudat, dar nu izbutesc să găsesc punctul comun în toată combinaţia asta. Încep, într-adevăr, să cred că Anne este mai în măsură să lămurească situaţia decât mi-am închipuit la început. În ciuda tuturor minciunilor pe care mi le-a servit Vowles la început, simt că există mult adevăr în noua lui versiune. Şi-apoi, mai e povestea asta cu frizele... Nu reuşesc să mă conving că n-au jucat niciun rol în moartea celor doi tipi. Iar frizele ar fi fost puse acolo la ideea Annei. Aşadar, Anne a venit în Anglia şi a şi luat legătura cu Vowles, poate chiar în prezenţa lui Sardonin. Păcat că Sardonin e la închisoare tocmai acum; aş da orice pentru o mică discuţie privată cu el. Sigur ar şti să-mi povestească o grămadă de chestii despre Vowles. Se vede clar că Vowles nu poate să-l sufere pe Sardonin, ceea ce poate fi considerat un lucru firesc, ţinând cont că acesta l-a făcut de bani. Dar, pe de altă parte, nu sunt sigur că nu există ceva adevărat în versiunea Annei de Guerrac, variantă conform căreia Sardonin ar fi fost victima unei înscenări şi i-ar fi fost imposibil să se apere eficient. Dacă e adevărat, există o singură explicaţie: Vowles dispunea de un element care-i permitea să-l şantajeze pe Sardonin.

Deşi chiar nu-l văd pe Vowles în stare să şantajeze o persoană inteligentă: e mult prea cretin pentru asta... Dar nu se ştie niciodată. Mă bazez foarte mult pe viitoarea mea întrevedere cu dulcea Anne, pentru a obţine ceva interesant. Degeaba mă interesează enigma asta, fondurile se topesc cu o repeziciune alarmantă. Cinci mii de lire în bancnote false nu înseamnă mare lucru şi de la începutul afacerii ăsteia am ratat, cu siguranţă, câteva anchete bănoase. Poate ar fi mai bine să las totul baltă, fiindcă am impresia că toate eforturile mele n-or să mă ducă nicăieri. În orice caz, sunt foarte hotărât să-i dezvălui Annei de Guerrac că paralele ei nu fac nici cât o ceapă degerată. Pentru că sunt convins că nu ştie nimic despre asta. De-abia aştept să văd reacţia

ei.

Afară plouă cu găleata. Încremenit în faţa ferestrei, mă gândesc cu emoţie (hm, hm!) la biata fată al cărei logodnic e la închisoare şi care se află singurică într-o ţară străină, cheltuindu-şi, poate, ultimii bănuţi ca să-l elibereze pe viitorul ei soţ. Nu se poate, e drăcoasă tipa! Dar, cu cât sunt mai drăcoase, cu-atât muşcă mai tare... nu-i rău, nu-i rău deloc, îi vin eu de hac! Problema este că, şi presupunând că e putredă până în măduva oaselor, tot nu văd de ce ar fi venit la mine. Pare totuşi foarte capabilă să se descurce singură. Evident, Vowles ştia el ce spune: „O să vă aibă, aşa cum i-a avut pe atâţia alţii". N-am niciun chef să mă las păcălit, dar, ca să fiu complet sincer cu mine însumi, sunt nevoit să recunosc că tocmai ideea de a-i veni în ajutor acestei femei m-a făcut să mă arunc orbeşte în afacerea asta. Fără să pun la socoteală, evident, pasiunea morbidă pe care o am pentru combinaţiile misterioase. Oare e logic ca ea să deghizeze adevărul şi să-mi ascundă anumite fapte importante? La urma-urmei, nu mi-a povestit de întâlnirea cu Nirac şi cu Vowles, decât după ce m-am hotărât s-o iau tare. De ce? În sfârşit, vom vedea.

Cineva bate la uşă. E Le Clerq.

— O telegramă pentru tine, Slim... M-am gândit că poate fi ceva important...

Deschid telegrama, o citesc şi-mi scapă un fluierat lung.

— Citeşte şi tu, tataie.

Le Clerq înhaţă telegrama şi ochii i se rotunjesc imediat. Judecaţi şi voi:

„Compania Imobiliară Bealthorpe Birchgate, înfiinţată 1947. John Xerxes Vowles. Jumătate acţiuni cumpărate decembrie 1948 de Etienne Sardonin. Majorare capital ianuarie 1949. Acţiuni valoare zece mii lire răscumpărate acont. Vicontesa Anne de Guerrac.

Hastings".

— Asta-i culmea! exclamă Le Clerq.

— Cum spui tu. Şi cum ar spune băiatul portarului meu, misterul se îngroaşă de la o oră la alta... în asemenea măsură că, în curând, o să fim nevoiţi să-l tăiem cu cuţitul ca să vedem clar. Ia să recapitulăm... Compania aceasta a fost înfiinţată de Vowles. Aşadar, la origine, era firma *lui*. Desigur, el ar fi putut servi foarte bine de om de paie pentru altcineva, dar e totuşi ciudat că Sardonin a răscumpărat acţiunile abia după un an. Dar nu asta contează cu adevărat. Ceea ce se dovedeşte extrem de relevant este că şmecherul nostru s-a pomenit cu acţiuni de zece mii de lire fără să-şi dezlege punga... zece mii de lire pentru o companie care nu pare să deţină decât câteva case dărăpănate! Trebuie să existe o explicaţie pentru asta. Pe de altă parte, de ce nici Vowles, nici de Guerrac nu ne-au spus că sunt asociaţi în afacere?

Le Clerq ridică din umeri.

— Ce mă întrebi pe mine... nu sunt ghicitor. Poate că există o explicaţie... aşa se întâmplă de obicei.

— Există sigur o explicaţie şi cred că o cunosc. Încep să văd mult mai clar. Îţi aminteşti prânzul acela pe care l-am luat împreună a doua zi după ce Anne de Guerrac a venit să mă caute la birou? Ei bine, mi-ai zis că se prea poate ca dulcea noastră copilă să încerce să mă amăgească şi încep să cred că nu te-ai înşelat. Vowles şi Anne de Guerrac ne ascund ceva important. De ce niciunul, nici altul nu au pomenit nimic de treaba asta cu cele zece mii de lire? Ea ar fi trebuit totuşi să-şi închipuie că Vowles o să-mi spună... Le Clerq! Am o idee! Cred că ştiu explicaţia acestei tranzacţii şi, dacă nu mă înşel, am parcurs deja jumătate de drum, iar ziarul tău va deveni tot mai senzaţional!

Capitolul 10
Fineţuri

La ora patru fix mă îndrept cu paşi hotărâţi spre hotelul *Alcazar*. Încă nu ştiu cum s-o iau pe prietena mea, vicontesa, fiindcă habar n-am încă în ce măsură mi-a ascuns adevărul. „Adevărul, tot adevărul şi numai adevărul.” Mă afund în ceaţă.

N-aş merge până la a spune că mi-a sărit în braţe… Hai să zicem că şi-a încolăcit braţele în jurul gâtului meu. Regăsesc cu plăcere gustul buzelor ei şi mi-e al naibii de greu să-mi aduc aminte că sunt aici pentru afaceri. O resping cu blândeţe şi îi cer ceva de băut, cu o voce din ce în ce mai răguşită. Ea se duce la sonerie. La şase metri distanţă, nu mai e aşa de periculoasă. Îmi iau aerul cel mai demn cu putinţă.

— Anne, zic eu, ai venit să mă cauţi acum câteva zile ca să-mi ceri să te ajut. Mi-ai lăsat impresia că sunt singurul care te-ar putea scoate din impasul în care te afli. Ca să fiu sincer, treaba asta nu promitea mare lucru. Şi totuşi, dintr-un motiv încă necunoscut, m-am simţit obligat să accept.

Ea zâmbeşte.

— Ai fost foarte drăguţ cu mine, scumpul meu, spune ea, senină ca o sfântă. Dar ai tu ceva în minte…

Se apropie cu mersul ei unduios, dar nu mă las prostit, mă refugiez după un fotoliu.

— Stai o clipă! Să fim serioşi. Venind încoace, mă gândeam la formula de depunere a jurământului în faţa tribunalului. Martorul jură să spună „adevărul, tot adevărul şi numai adevărul”. Bun. Poate că mi-ai zis adevărul – deşi mă cam îndoiesc – dar sunt convins că nu

mi-ai dezvăluit tot adevărul şi încă şi mai sigur că nu mi-ai relatat „numai adevărul”. Crezi că poţi remedia această situaţie?

Acum, nu mai glumeşte.

— Sunt dezolată că nu ai încredere în mine, Slim. De ce nu mă întrebi ce vrei să ştii?

— Asta şi vreau să fac. Şi, pe cât se poate, o să-ţi destăinui de ce te întreb cutare sau cutare lucru. Am impresia clară că Vowles şi cu tine aţi făcut totul ca să mă lăsaţi să cred că celălalt l-a văzut ultimul pe Nirac. La drept vorbind, nu mă interesează în mod deosebit. Ceea ce mă preocupă este să aflu dacă n-ai fost cumva, din întâmplare, în împrejurimile vilei *Smuggler’s Rest* în momentul morţii lui Dupont. Şi dacă da… de ce? Aceeaşi întrebare pentru Nirac. De unde ştiai că Nirac o să se afle la bungalou? Sau că Dupont o să se afle la *Smuggler’s Rest*? Sunt sigur că Vowles nu ţi-a pomenit nimic despre asta.

Anne se ridică şi se îndreaptă languros spre fereastră. Simt din nou furnicături în palme… Păcat că nu mai am vârsta potrivită să mă joc cu marionete, măcar aş avea o mulţumire. Îmi concentrez atenţia la altceva, mă gândesc la bătălia de la Azincourt, la faptul că viaţa e scumpă şi o privesc din nou. Are ochii şi mai încercănaţi ca în celelalte dăţi şi mâinile îi tremură mai tare ca oricând. Întoarsă către fereastră, se hotărăşte în sfârşit să vorbească:

— Ştiam că Nirac trebuie să vină în Anglia. Acelaşi lucru despre Dupont. Pusesem prevenită de la Paris.

— Ai fost prevenită de la Paris… Cine te-a prevenit, Anne? Poate unul dintre necunoscuţii aceştia misterioşi care se arată atât de interesaţi de casele lui Vowles?

Tace o bună bucată de vreme. Când se hotărăşte totuşi să vorbească, i-o retez scurt:

— Oh, acum nu mai are rost… Ai avut timp berechet să-ţi făureşti un răspuns plauzibil. Dacă ai fi vrut să-mi răspunzi, ai fi făcut-o imediat. Permite-mi să-ţi mai pun o

întrebare… Şi de data asta vreau un răspuns rapid. De ce ţi s-au dat, fără contrapartidă, zece mii de lire în acţiuni la această companie imobiliară? De ce ai fost atât de proastă să accepţi o garanţie atât de mare pentru patru-cinci proprietăţi şubrede, care fac cel mult cinci mii de lire?

Ea roşeşte.

— Nu trebuie să te încrezi în aparenţe, Slim. Chiar n-ai înţeles că acţiunile acestea mi-au fost încredinţate ca să-mi pot exercita drepturile, dacă e nevoie?

— Drepturile tale? Drepturile tale asupra cui? Asupra lui Vowles?

— A cui altcuiva? precizează ea, întorcându-se din nou spre fereastră.

— Doar n-o să-ţi închipui că înghit o asemenea poveste?

Anne se răsuceşte brusc pe călcâie. Ochii ei au o sclipire stranie. N-a trecut mult timp de când a fumat ultima ţigară cu marijuana.

— Şi de ce nu? întreabă ea.

— Să fim rezonabili, răspund eu. Doar n-o să mă faci să cred că Vowles ţi-a dat, garanţie, zece mii de lire în acţiuni la firma lui amărâtă?

— Chiar nu văd de ce faci un capăt de ţară din treaba asta. De ce ar fi aşa de imposibil? De ce să nu-mi datoreze Vowles bani? De ce n-ar fi acceptat să-mi dea acţiuni ca garanţie? De altfel, pe vremea aceea firma părea să aibă un viitor strălucit. Ar fi putut deveni foarte prosperă şi acţiunile mele ar fi făcut atunci toţi banii.

Îi adresez zâmbetul meu cel mai cinic.

— Dacă o ţii tot aşa, o să ajung să înghit povestea Frumoasei din Pădurea Adormită. Hai, hai! Logodnicul tău ajunge la răcoare, pentru că l-a făcut pe Vowles de cinci mii de lire şi, *în momentul acela, tu îi poţi cere lui Vowles cele zece mii de lire pe care ţi le datorează!* Atunci, de ce n-ai ipotecat jumătate din acţiuni ca să-i înapoiezi lui Vowles banii pe care pretinde că i-a furat

Sardonin? ... Nu, nu, nu te obosi să-mi răspunzi. Poţi să faci meningită! Hai, vino să stai jos. Eşti mult prea nervoasă să rămâi în picioare... Şi, în plus, vreau să vorbesc serios cu tine. Cazul ăsta nu e de joacă, să ştii.

— Dacă tu crezi că nu-mi dau seama! ... se arată ea mâhnită, zâmbind sec. În sfârşit, dacă vrei să stau jos, mă conformez.

Şi se aşază... Bun, reluăm:

— Nu vreau să par pisălog, îi zic eu, dar o să fiu totuşi silit să sparg cercul vieţii tale private. N-o să te întreb dacă-l cunoşteai pe Nirac, nu prea are importanţă. Dar Nirac era un drogat. Lua marijuana şi după aceea îşi injecta morfină sau un sedativ de genul ăsta. Acelaşi lucru în cazul lui Dupont. Poate te întrebi de ce-ţi spun asta. Pentru că încerc să adun piesele unui puzzle, să gândesc matematic, să pun laolaltă toate indiciile care au puncte comune. Pentru că există o regulă a matematicii care spune... Fir-ar să fie, ce pompos am devenit! Pe scurt, important este că şi tu fumezi marijuana.

Nu pare deloc mulţumită. Se ridică şi începe să măsoare salonul în sus şi-n jos. După un timp, îşi recapătă sângele rece şi-mi zice cu o voce scăzută:

— Mi-ai mai atras o dată atenţia şi ţi-am amintit deja că este adevărat. Dar nu trebuie să uiţi că viaţa nu a fost prea uşoară pentru mine. Anul trecut, la Paris, într-o vreme când simţeam că nu mai pot, un prieten m-a sfătuit să fumez drogul acesta. M-a asigurat că nu este periculos, dar asta nu înseamnă că mi-e uşor să renunţ acum.

— Nu e prea plăcut, nu? Şi-mi închipui şi de data asta că bunul tău prieten, Vowles, ţi-a făcut rost de droguri?

Ea încuviinţează din cap.

Îmi aprind o ţigară... fără iarbă.

— Ce mai personaj şi Vowles ăsta! Talentele unui finanţator adăugate viciilor unui vânzător de marijuana de două parale... Aşadar, el ţi-a procurat drogurile.

Ea mă înfruntă.

— Încă o dată, da! Dar nu văd ce legătură are asta cu cazul de care ne ocupăm.

— Am făcut turul caselor care aparţin acestei companii la care eşti acţionară, o informez eu, evitând să-i răspund imediat la întrebare. Am mai descoperit o coincidenţă... sub forma a cinci fragmente dintr-o friză, fixate atât pe pereţii unui bungalou prăpădit, cât şi pe cei ai unei case pretenţioase de vacanţă. Am descoperit, de asemenea, ca să-ţi răspund la întrebare, că cei doi bărbaţi care au murit în două din aceste case erau nişte drogaţi şi ştiu că şi tu eşti o drogată. Să fie o coincidenţă că toate casele sunt împodobite cu aceeaşi friză? Şi că toţi oamenii care dau târcoale caselor ăstora sunt drogaţi?

Ea ridică din umeri. Dar am văzut că i s-au aprins ochii când am vorbit despre frize.

— Ce mă priveşte pe mine friza asta? întreabă ea. A fost o idee absurdă, o idee demnă de cel care a avut-o... Prietenul nostru, Vowles.

— Evident! Dar ştii că Vowles susţine că ideea a fost a ta?

De data asta nu izbuteşte să-şi ascundă furia:

— Înţeleg! Eşti dispus mai degrabă să-l crezi pe Vowles decât pe mine! urlă ea. Îţi repet, Vowles e ultimul mincinos! Ţi-am spus de la bun început.

Ridic din umeri.

— Bine, bine! Eu, unul, vreau să te cred. Şi probabil că ai dreptate. Şi eu cred că Vowles e ultimul mincinos. Dar să schimbăm subiectul ca să ajungem la unul mult mai interesant şi care mă afectează mai îndeaproape... Şi anume o chestiune financiară.

— Financiară? exclamă ea, surprinsă. Vrei mai mulţi bani? Deci, ce ţi-am dat n-a fost de ajuns?

Zâmbesc hâtru.

— Pregăteşte-te pentru un mic şoc, iubirea mea. Vezi tu, nu mi-ai dat niciun chior. Cele cincizeci de bancnote

de o sută de lire pe care mi le-ai înmânat erau false. Sunt realizate foarte bine, dar nu de Banca Angliei. Nu valorează nici cât hârtia din care sunt făcute.

O clipă am impresia că o să se prăbuşească. Începe să tremure din cap până-n picioare. Dar îşi revine aproape imediat. Doar ochii continuă să arunce flăcări. Îi scapă un suspin. Vrea să vorbească, dar o opresc.

— Stai aşa! Dacă intenţionezi să-mi spui că Vowles a subtilizat banii ăştia, nu te osteni... N-o să te cred. Îl cunosc pe omuleţ. Am avut ocazia să-l studiez îndeaproape. Sunt sigur că John X. Vowles n-ar fi avut tupeu să schimbe bancnotele. A făcut deja închisoare şi, crede-mă, n-ar risca sub nicio formă să se întoarcă acolo. Pentru Vowles, e totul sau nimic.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că Vowles, dacă e încolţit, se zbate ca un şobolan prins în capcană. Ar face orice. Ar ajunge chiar până la crimă. Dacă mi-ai spune că Vowles e implicat în moartea lui Nirac şi a lui Dupont, te-aş putea crede, dar n-ar fi schimbat bancnotele. Ştie că ar fi prins într-o bună zi. Vowles e imbecil, dar nu chiar atât de prost.

— Vowles a schimbat banii, şopti ea cu glas abia perceptibil. E singura explicaţie posibilă.

— Şi de ce asta?

Aştept un răspuns care nu vine.

— Anne, zic eu, ştiu de unde a făcut rost de bani Vowles. Avocaţii iubiţelului tău i-au trimis un plic sigilat, pe care el ţi l-a dat ţie, dar cel pe care mi l-ai adus tu nu era sigilat.

Devine palidă ca o moartă.

— Callaghan, mă fulgeră ea din priviri, încerci să insinuezi că am schimbat bancnotele?

Ridic din umeri.

— De unde să ştiu? În orice caz, uite banii. Convinge-te singură.

Întinzându-i teancul, îi ating vârful degetelor: sunt

îngheţate. Examinează bancnotele cu o privire goală.

— Te implor, crede-mă, Slim… îţi jur că n-am ştiut!

— Te cred, draga mea.

Ea clatină din cap.

— Neapărat trebuie să le fi schimbat Vowles! Cine altcineva ar fi putut s-o facă? Cine?

Mă duc la fereastră şi mă uit afară. O clipă cred că visez sau că am înnebunit. Mă întorc, scrutez fata din cap până-n picioare, mă stăpânesc cu mare greutate să deschid gura. Mi-a venit o idee… O idee atât de neverosimilă, că nu-mi vine să cred. Mă îndepărtez de fereastră, apoi mă răsucesc brusc. Ideea mea s-a cristalizat. Trebuie s-o oblig pe Anne să acţioneze, în ciuda tuturor riscurilor pe care le implică asta. Fiindcă l-ar omorî pe Vowles pentru nimic. Dacă, aşa cum crede ea, Vowles e responsabil pentru toate nenorocirile ei, închiderea lui Sardonin şi tot restul, nu există niciun motiv să nu caute, în starea ei de spirit actuală, să se răzbune cât mai expeditiv. Şi totuşi, trebuie neapărat să acţionez. Nu pot să bat pasul pe loc la nesfârşit.

— Anne, îi spun eu cu blândeţe, ştiu ce simţi. Dacă, într-adevăr, crezi că Vowles a schimbat bancnotele, probabil îl urăşti de moarte. Nu crezi că e timpul să ne ocupăm un pic de acest domn Vowles?

— Slim, răspunde ea calmă, dar cu o hotărâre care-mi face pielea de găină, nu-ţi face sânge rău pentru Vowles. Mă ocup eu de el. Şi-ţi promit că n-o să dureze mult.

Zâmbesc.

— Te-ar deranja să-mi dai ceva de băut? Începe să mi se usuce gâtlejul. Şi-apoi, să nu fim prea melodramatici… Un pic de sânge rece, fetiţo!

Zâmbeşte la rândul ei şi mă serveşte cu un pahar foarte generos de whisky.

— Eu nu am gâtul uscat, spune ea, şi nu mi se întâmplă prea des să fiu melodramatică.

— Asta mă încântă teribil. Pentru că te cred suficient de hotărâtă să-mi închipui că i-ai face orice lui Vowles,

dacă ţi-ar da un motiv întemeiat... Şi deja au fost prea multe decese la Birchgate... două, ca să fiu mai exact.

Ea mă dezmiardă cu privirea şi zâmbeşte din nou.

— Doar nu-ţi închipuiai că o să-mi dau osteneala să-l omor pe Vowles, nu? Dacă aş omorî pe cineva, ar trebui să merite! Şi, cu siguranţă, nu este cazul lui Vowles!

— Sunt absolut de aceeaşi părere. Vreau să-ţi fac o propunere. O să fii de acord cu mine că a sosit momentul să-i forţăm mâna lui Vowles. A făcut şi aşa destul rău. Bun. Crezi că el a schimbat bancnotele. Spui că nimeni altcineva n-ar fi putut s-o facă. Dar l-am acuzat deja că a făcut-o. Şi nu numai că l-am incriminat, dar i-am şi dat de înţeles că mărturia ta, adăugându-se tuturor celor întâmplate de când a murit Nirac, ar fi suficientă să demonstreze că singura persoană care ar fi putut avea de câştigat de pe urma substituirii bancnotelor e însuşi Vowles. Înţelegi unde bat?

Ea clatină din cap.

— Nu? Ei bine, iată: îţi sugerez să te duci să-l cauţi pe Vowles şi să-l faci să priceapă că, dacă nu-ţi face o confesiune scrisă, o să depui o plângere oficială împotriva lui pentru abuz de încredere.

Anne zâmbeşte.

— Ori eşti foarte tare, ori ai calităţi telepatice. Exact asta intenţionam şi eu. O să-ţi fac rost de confesiunea lui Vowles. Dar îngăduie-mi să procedez altfel cu banii. Este esenţial, mai mult ca oricând, să-l scoatem din închisoare pe Sardonin. Nu vreau să rămân în Anglia o veşnicie. Şi-apoi, sunt bolnavă. Situaţia asta îmi pune nervii la încercare şi sunt nevoită să recurg tot mai des la... la ţigările astea şi nu vreau să înnebunesc de tot. De altfel, nu doresc nicidecum să-ţi dai atâta osteneală pe degeaba.

— Sunt absolut de aceeaşi părere. Mi-am irosit timpul şi cazul ăsta m-a costat deja o sumă frumuşică. Aşadar, sunt...

Expresia ei se schimbă complet. Ochii femeii reflectă

un sentiment care nu e departe de o groază panicată.

— Deci, mă anunţi cu părere de rău că renunţi la anchetă… Că nu mai poţi să mă ajuţi?

— Chiar dimpotrivă, iepuraşule! O să te ajut în continuare. Cazul acesta mă pasionează. Dar mă zbat în mijlocul unui labirint şi sunt nerăbdător să găsesc ieşirea. Mai întâi, fiindcă sunt curios din fire şi-apoi…

— Şi-apoi… repetă ea, ridicând brusc capul.

Mă ridic.

— Am multe lucruri de făcut, trebuie s-o şterg. Dar, dacă vrei un răspuns, să zicem că sunt interesat… de femeile perverse ale istoriei. Studiul caracterelor e micul meu păcat.

Face o figură uimită.

— Deci, mă consideri o femeie perversă?

— Nu, puişorule, nu te consider o femeie perversă. Chiar dimpotrivă, mi se pare că eşti foarte frumoasă, în spirit, ca şi la corp… foarte, foarte frumoasă, aproape prea frumoasă ca să fii adevărată.

— Suficient de frumoasă ca să fiu sărutată? … Oh, Slim, spune ea aruncându-mi-se în braţe, atât de mult mi-aş dori să termin cu treaba pe care mi-am propus-o! Aş vrea să uit tot, de toţi oamenii ăştia… poate chiar şi de… Sardonin.

Voi ce-aţi fi făcut în locul meu?

Capitolul 11
Hortense

Cu picioarele pe birou, strângând pasional la inimă o sticlă de whisky, mă gândesc la întâlnirea mea din ajun cu Anne. Are un stil să treacă de la o răceală de gheaţă la pasiunea cea mai flatantă, de mă lasă pe gânduri. Îmi spune că e gata să-l lase baltă pe Sardonin, ca pe o şosetă veche, dar în acelaşi timp e tot mai grăbită să-l elibereze. Chestiune de angajament dus până la capăt? Să admitem, să admitem. Cât despre mine, mai bine o consider pe fata asta doar un pion pe tabla de şah... La urma-urmei, nu sunt de lemn!

Între timp, intuiţia mea îmi spune că, poate, m-am lansat orbeşte într-o cursă nebună care nu mă va duce nicăieri. Poate am acordat prea multă importanţă morţii lui Nirac şi a lui Dupont. Bineînţeles, au avut ceva ciudat, dar chiar ocupau un loc atât de important în tabloul de ansamblu care se conturează în mintea mea? Greu de spus. Iţele sunt foarte încurcate, la fel ca sforicica găsită înfăşurată pe mâna lui Nirac sau ca papiota de aţă pe care o strângea Dupont între degete. De ce aceste două accesorii? Ce au avut de-a face cu cazul acesta? Trebuie să existe o legătură undeva.

Încă o dată îmi revin în minte două fraze rostite ieri de Anne. Prima: „Cine altcineva să fi schimbat bancnotele?”. Da, cine altcineva? Am o idee, care mă face să zâmbesc, dar încă nu sunt suficient de sigur pe mine să o iau cu adevărat în serios.

Şi acum, cealaltă frază: „Vowles nu merită osteneala să fie omorât”. Şi de ce asta? Dacă e cineva care merită să fie omorât, acela e chiar Vowles. Presupunând că

moartea lui Nirac şi cea a lui Dupont n-au fost naturale, trebuiau să fie omorâţi? De ce Dupont, mizerabilul croitor francez, merita osteneala să fie omorât?

Mă întreb ce vrea să facă Anne. Sunt sigur că n-o să aştepte prea mult ca să stoarcă de la Vowles o confesiune în toată regula. Rămâne de aflat dacă micul ticălos va ceda şantajului. Ştiu precis că n-a schimbat el bancnotele. Dar am încredere în Anne că o să-l lovească unde-l doare mai tare. Cu atât mai mult cu cât, dacă se droghează în prealabil cu ţigările ei ultraspeciale, o să meargă, probabil, până la a-l ameninţa pe Vowles cu moartea cea mai cumplită dacă nu-i face pe plac. De altfel, este posibil ca Vowles să accepte să scrie orice va binevoi ea să-i dicteze, în ideea de a susţine ulterior că respectiva confesiune i-a fost smulsă cu forţa. Dar nu contează: important este ca ea să obţină hârtia cu pricina.

Ridic receptorul şi sun la *Alcazar*. Îmi răspunde camerista:

— Domnişoara nu este în oraş, domnule. Se întoarce abia mâine.

Îi mulţumesc şi închid. Exact cum credeam. Ce tărăboi trebuie să fie acum în confortabilul biroul al bietului Vowles! Să se descurce!

Îmi aprind o ţigară şi sorb două degete de whisky. A venit vremea să iau măsuri disperate, cum ar zice Napoleon. Este evident că nu mai trebuie să mă bizui pe Anne pentru a mă ajuta. De altfel, nu prea mai am nevoie de ajutor… Cel puţin dacă lucrurile se petrec aşa cum sper.

Îmi părăsesc biroul, sar într-un taxi şi mă duc la *Alcazar*. Urc direct la Anne. Hortense îmi deschide uşa… Rămâne cu gura căscată!

— V-am spus că domnişoara se întoarce abia mâine, domnule!

— Ştiu, dar cu dumneavoastră vreau să vorbesc, Hortense. Dacă binevoiţi să-mi acordaţi zece minute…

Dacă aş fi într-o dispoziţie mai curtenitoare, i-aş cere să-mi acorde mai mult de zece minute. Dar, cum spune şi Schopenhauer: „Să nu flirtezi niciodată cu bona prietenilor tăi”.

— Intraţi, domnule.

Pătrund în salon şi parfumul subtil al Annei îmi gâdilă imediat nările… Miam, miam!

— Ascultaţi, domnişoară Hortense, spun eu cu un aer de domn venerabil. Ţineţi mult la stăpâna dumneavoastră, nu-i aşa?

Ea încuviinţează din cap.

— Cred că mi-aş da viaţa pentru ea, domnule.

Tii, nu remarcasem că e din Marsilia!

— E foarte drăguţ ce spuneţi, dar nu vă cere nimeni s-o faceţi. Cu toate acestea, ţin să vă înştiinţez că stăpâna dumneavoastră e într-un mare pericol. Trebuie neapărat să mă ajutaţi.

Pare zguduită de vorbele mele.

— Ce vreţi să fac, domnule? Mi-e atât de frică…

— Nu sunteţi singura. Şi mie mi-e frică. Dar sunt sigur că aţi observat anumite lucruri…

— Cum să nu? Domnişoara e atât de nefericită. Ţi se rupe inima când vezi aşa ceva. Ah! Dacă aţi şti ce iarnă am petrecut la Paris! Mereu reuniunile alea, mereu secrete, mistere… Şi domnişoara, care devenea tot mai palidă de la o zi la alta, tot mai bolnavă. Am crezut…

— Staţi aşa! Ce reuniuni?

— Toţi bărbaţii aceia. Toţi bărbaţii aceia care sunt atât de bolnavi…

— Nirac şi Dupont făceau parte din grup?

— Da. Şi mai era domnul Ragosin, un bărbat foarte bine. Şi Baourdat, un domn foarte bogat… foarte, foarte bogat. Şi domnul Vowles, care rătăcea prin apartament ca o umbră.

— Spuneţi-mi, cum se face că domnul Sardonin nu i-a putut veni în ajutor domnişoarei?

— Nu prea ştiu. Domnul Sardonin avea multe pe cap.

Nu putea veni prea des. Şi când venea stătea doar un minut sau două. Nu ştiu de ce, dar am impresia că domnişoara îşi închipuia că totul o să se rezolve când domnul Sardonin o să vină în Anglia. Dar a fost exact pe dos. Totul s-a înrăutăţit. Deja trecuse ceva timp de când domnişoara fuma ţigările alea care-i fac atât de rău. Dar când domnul a plecat în Anglia, a devenit şi mai bolnavă şi mai îngrijorată. S-a apucat să fumeze şi mai abitir. Şi apoi, ca să pună capac, am aflat vestea aceea îngrozitoare, domnul Sardonin fusese arestat. Pe moment, am crezut că o să înnebunească. Dar, după câteva zile, a devenit foarte rece, foarte calmă. Ca şi cum ar fi luat o hotărâre extrem de importantă. Avea răceala oamenilor disperaţi, cum se spune. În momentul acela, am venit în Anglia.

— Spune-mi, Hortense, cine i-a dat prima dată ţigări cu droguri domnişoarei?

Fata ridică din umeri.

— Nu ştiu, domnule. Dar nu m-ar surprinde să fi fost domnul Vowles.

Se uită în jur cu un aer misterios, apoi se apropie de mine cu riscul de a-mi pune hormonii la cazne.

— O să vă spun, domnule. Cred că domnul Vowles i-a făcut rost de droguri. Sunt aproape sigură. Acest Dupont... cel care a murit, se pare... ei bine, era un nimeni, un croitoraş de două parale. Sunt convinsă că el livra drogurile pe care i le furniza Vowles... am remarcat că, de fiecare dată când domnişoara nu mai avea ţigări, Dupont venea valvârtej. Şi, de fiecare dată când venea el, domnişoara avea un stoc nou.

— Vowles nu pare prea popular în zonă.

— Domnişoara îl detestă şi eu de asemenea. E un individ oribil.

Mă gândesc la treaba asta. Vowles e, într-adevăr, genul de nemernic în stare să-şi câştige un trai confortabil pe seama nefericirii altora. Cu siguranţă, n-ar fi îndrăznit să facă pe vânzătorul de droguri în Anglia,

unde legile sunt mult mai draconice decât la Paris.

Îmi aprind o ţigară.

— Hortense, spun eu, sper că nu mă credeţi capabil să fac ceva care să dăuneze stăpânei dumneavoastră…

— Nicidecum, domnule! răspunde ea uimită. De ce mă întrebaţi asta?

— Din următorul motiv: este absolut necesar să examinez toate actele personale pe care le are domnişoara. Ştiţi dacă are astfel de acte şi, dacă da, unde le ţine?

Fata ezită.

— Nu cunosc mare lucru despre lucrurile personale ale domnişoarei, face ea. Cu toate acestea, are nişte acte pe care le ţine într-un portofel negru, închis întotdeauna cu cheia… Portofelul se află într-unul din sertarele comodei dumneaei, încuiat de asemenea. Am văzut-o uitându-se prin acte, dar nu ştiu ce e în ele.

Îi adresez un zâmbet complice.

— Trebuie să arunc o privire pe actele acestea, Hortense. Îţi dau cuvântul meu de onoare că e pentru binele stăpânei dumitale. Dacă n-o fac eu însumi, poate voi fi silit să furnizez poliţiei anumite informaţii care i-ar obliga pe domnii aceştia să vină să percheziţioneze apartamentul.

Ea scutură din cap.

— E posibil, dar nu vă pot ajuta să faceţi aşa ceva. Ar fi indiscret. Dacă vreţi să vedeţi ceva, n-aveţi decât să-i cereţi voie domnişoarei. Nu, serios, chiar nu pot să fac aşa ceva.

Ridic din umeri. Exact în clipa aceea şansa îmi surâde: începe să sune telefonul. Camerista face un pas înainte, dar ridic receptorul înaintea ei.

— Alo! rosteşte un glas.

Fără să-mi lase timp să răspund, se interpune altă voce. De data asta, e centralista de la hotel:

— V-am dat un număr greşit, zice ea. Nu închideţi, vă fac legătura la apartamentul pe care l-aţi cerut…

închideţi vă rog, îmi spune centralista.

Mulţumesc cerului şi mă abţin să închid. Întrerup discret contactul cu vârful degetului şi vorbesc în continuare în receptor.

— Oh, tu eşti, Anne? Ai picat la ţanc. Tocmai mă ciorovăiam cu Hortense. Îi spuneam că e absolut necesar să arunc o privire în actele tale... Da, chiar azi. Fireşte, ca o cameristă bună ce e, mi-a răspuns că nu se poate, cu atât mai mult cu cât sunt încuiate... Da, sigur că da! Unde să-ţi iasă în întâmpinare? ... La gara din Charing Cross? La ce oră? ... În douăzeci de minute? Foarte bine, vă aştept pe amândouă aici.

Închid.

— Aţi auzit, Hortense? Nu mai trebuie să aveţi scrupule. Domnişoara vă aşteaptă în douăzeci de minute la Charing Cross. Cât despre mine, vă aştept aici.

— Foarte bine, domnule.

Iese. Degeaba e devotată şi frumos rotunjită, nu prea o duce bibilica. Cu atât mai bine. Aştept să iasă din apartament şi intru în camera Annei. Reperez imediat comoda. Dă, Doamne, să nu fie încuietorile prea încăpăţânate! Nu. În trei minute, am dat-o gata pe prima. N-am nimerit-o, am dat peste sertarul prost: găsesc înăuntru doar un teanc de lenjerie fină; e foarte plăcută la pipăit, dar nu e ce caut.

Al doilea sertar îmi ia cinci minute. Nu mai am timp de pierdut. Într-un sfert de oră Hortense o să ajungă la Charing Cross şi, văzând că am trimis-o după cai verzi pe pereţi, o să se hotărască, probabil, să se întoarcă.

Din fericire, al doilea sertar este cel bun. Descopăr portofelul ascuns sub un teanc de ciorapi de mătase. E o chestie masivă din piele neagră, cu o încuietoare solidă din oţel. Nu mai am timp s-o forţez. Şi-apoi, oricum, Anne va afla, până la urmă, ce-am făcut. Închid lama mare a briceagului, pe care am folosit-o pentru a forţa sertarele, o desfac pe cea mică, mai ascuţită şi încep să decupez pielea de jur-împrejurul încuietorii. Tocmai mi-am

terminat mica treabă de tăbăcar când aud o voce... E cineva la uşă. Sunt încolţit. Dacă e unul dintre angajaţii hotelului, sunt numai bun de închisoare. Dacă e Hortense, pot oricând să-i trântesc o poveste frumoasă.

Dar nu e niciuna, nici alta. E Anne de Guerrac. Stă proţăpită în prag şi mă scrutează cu un amestec de suspiciune, ură şi dispreţ.

— Nu mă gândeam că o să te găsesc aici, Callaghan, începe ea. Nu te-aş fi crezut capabil să scotoceşti în hârtiile mele. Deci, te interesează chiar atât de mult? Nu crezi că ar fi fost mai bine să-mi ceri permisiunea să te uiţi la ele, în loc să-i joci o festă atât de mizerabilă cameristei mele? Tocmai m-am întâlnit cu ea la câţiva paşi de hotel, căutând un taxi, şi mi-a povestit aşa-zisa conversaţie pe care, cică, ai fi avut-o cu mine.

Fâstâcit, îmi recapăt poziţia verticală. Faptul că mi-a zis că n-am decât să-i scotocesc prin acte e suficient ca să-mi dau seama că ceea ce caut nu se găseşte acolo.

— Îmi pare nespus de rău, Anne. Dar te-ai arătat atât de puţin dispusă să-mi spui tot adevărul, că m-am crezut obligat să trec la această mică anchetă clandestină. În sfârşit... în momentul în care mi-ai dat voie să mă uit în actele tale mi-a trecut tot cheful s-o fac.

— M-ai dezamăgit cumplit, Slim. M-am înşelat în privinţa ta. Nu te credeam astfel.

Îmi afişez zâmbetul gen marele dur.

— Domnişoara nu mă credea „astfel”! Ci doar foarte loial faţă de ea. Dar tu... tu ai fost complet sinceră cu mine? Hai, hai, nu e momentul să facem pe sentimentalii.

Ea rămâne tăcută o vreme, apoi îmi răspunde:

— Cred că nu mai avem nimic să ne spunem.

— Aşa mi se pare şi mie. Cel puţin, pentru moment. Dar, dacă-mi permiţi să pun o întrebare, ai reuşit cu Vowles?

Zâmbeşte.

— Oh, sigur că da, mai uşor decât mi-am închipuit,

răspunde ea, crispând imperceptibil mâna pe poşetă. Mai vrei să afli ceva înainte să pleci?

Am priceput aluzia. Mă îndrept spre uşă.

— Nu cred, domnişoară vicontesă. Nu mai am decât să-mi recuperez pălăria şi s-o şterg de aici. Dar, ca să nu-ţi ascund nimic, am vaga impresie că ne vom revedea... Şi încă de două ori, nu o dată.

Ea zâmbeşte... Un pic cam trist, mi se pare. Dar, poate, e doar închipuirea mea.

— Nu cred. Aşa speram, dar acum nu mai cred. Adio!

— La revedere, Anne. Crede-mă, noi doi o să ne mai vedem. Dar, înainte de a pleca, aş vrea totuşi să-ţi mai cer un mic serviciu... Mi-ai spus că ai avut succes total cu prietenul Vowles şi sunt încântat să aud asta. Întrevederea trebuie să fi fost destul de furtunoasă şi-mi pare tare rău că n-am putut fi de faţă. Vowles trebuie să fi fost înduioşător. Numai un sigur sfat. Nu acţiona prea în grabă, pentru că ţi-am ascuns un mic amănunt: prevăzusem rezultatul întrevederii tale cu Vowles şi am luat măsurile necesare pentru a face mai uşoară înţelegerea ta cu poliţia, pe care, bineînţeles, o vei stabili în termenii pe care-i doreşti. Să nu faci nimic până mâine după-amiază, Anne. Încă o dată, la revedere.

Îmi fac o ieşire foarte reuşită, părăsesc hotelul şi iau un taxi până la Poppins Court.

Am minţit-o pe drăgălaşa mea prietenă. N-am făcut nimic ca să-i facilitez întrevederea cu poliţia. Căutam doar să câştig timp. Anne are confesiunea lui Vowles. Nu se gândeşte decât să se ducă la poliţie, iar eu nu vreau să se mişte prea repede. Am alte idei în cap.

Capitolul 12
Cum au murit?

Mă învârt prin birou ca un leu în cuşcă, aşteptând sosirea lui Sally. Când am ieşit de la *Alcazar*, l-am sunat pe Hastings, să-i cer să mi-o trimită imediat pe secretara mea.

Mă rog să fie în stare să mă informeze ce a făcut Anne în cursul dimineţii.

Sally soseşte la ora opt. Fără să piardă vremea, se aşază şi, pe tonul ei flegmatic, îmi debitează tot ce ştie:

— Vicontesa a sosit azi-dimineaţă la ora unsprezece. Vowles lucra în biroul lui. Mi-a spus s-o poftesc înăuntru imediat. La început, n-am reuşit să înţeleg nimic, pentru că vorbeau cu voce joasă; dar, la un moment dat, femeia a ridicat tonul şi am auzit-o acuzându-l pe Vowles că l-a păcălit pe Sardonin. Apoi, n-am mai desluşit decât murmurul unei conversaţii normale... Şi totuşi, mă doare urechea şi acum de cât am lipit-o de broască! Ceva mai târziu, femeia a început din nou să se enerveze, a pomenit ceva de un pachet de acţiuni în valoare de zece mii de lire. Vowles a izbucnit în râs şi l-am auzit spunând clar: „Eşti complet sărită de pe fix!”. Atunci, vicontesa a început din nou să vorbească, o bună bucată de timp... foarte repede. L-am auzit pe Vowles repetând de mai multe ori: „Să fiu al naibii!”, dar n-am priceput nimic din ce spunea tânăra, în afară de cuvintele astea: „Cum au murit? Cum au murit?”. După vreo douăzeci de minute, ea a ieşit din birou. Ţinea în mână un plic pe care tocmai îl băga în poşetă. Vowles a condus-o până la uşa de afară, apoi s-a întors în birou. Era alb ca varul şi părea îngrozit.

Vowles îngrozit, nimic surprinzător. Oricine îl poate speria. Dar frânturile de conversaţie repetate de Sally nu fac decât să-mi confirme bănuielile.

Mă aşez în fotoliu, ca să cuget la planul meu de acţiune. Orice s-ar întâmpla, este indispensabil să-l interceptez la timp pe viitorul client al lui Vowles. Omul nu trebuie să ajungă la casa lui. Mă rotesc cu scaunul.

— Acum, Sally, ascultă-mă bine! În seara asta te sui în tren şi te duci la Bealthorpe, ajungi la birou mâine dimineaţă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar, dacă vine cineva să-l vadă pe Vowles, dacă se prezintă alt străin, sari pe el. Încearcă să afli mai ales dacă a primit vreo scrisoare în care era rugat să vină în Anglia. Dacă e aşa, fă rost de ea şi trimite-mi-o cât mai urgent. E foarte important.

— Am înţeles, Slim, răspunde Sally, punându-şi mănuşile. Sper că n-o să-mi fie prea greu să fac rost de scrisoare... dacă există vreuna. Dacă uşa biroului lui Vowles e închisă, o să meargă totul de la sine, pentru că n-am decât să-i cer tipului scrisoarea înainte de a-l anunţa pe Vowles şi s-o înlocuiesc cu o scrisoare similară pe care să i-o înmânez când va ieşi din birou. Există şanse să nu deschidă plicul. În orice caz, voi face tot ce pot. Pe curând.

După plecarea ei, îmi reiau plimbarea agitată, storcându-mi creierii. Sunt sigur că situaţia se va rezolva cât de curând. Cineva trebuie să facă ceva. Hiba e că nu ştiu dacă acel cineva va fi Vowles, Anne sau necunoscutul.

Pentru moment, ceea ce mă intrigă e exclamaţia lui Vowles, „Să fiu al naibii!” şi tonul lui îngrozit. De ce a râs când i-a zis Anne de acţiuni şi de ce şi-a schimbat complet atitudinea la puţin timp după aceea? Ce era în plicul pe care l-a primit Anne de la el?

Abia după o oră de marş forţat şi gânduri de toate felurile, întrezăresc altă soluţie care să se potrivească mai bine cu ideea mea de ieri. Îmi pun pălăria şi cobor

încet scările… de data asta, decizia mea este luată.

Sar într-un taxi şi mă duc în St. John’s Wood[4], la câţiva paşi de terenul de crichet. Apoi, intru pe jos pe o alee paşnică, mărginită de copaci.

Mă opresc în faţa unei case mari, aşezate în mijlocul unui parc. Sun la uşă şi imediat vine să-mi deschidă un portar în livrea.

— Aş putea vorbi cu domnul doctor Harding? Ştiu că e cam târziu pentru o vizită, dar este vorba de un caz urgent. De altfel, cred că dânsul va consimţi să mă primească. Spuneţi-i că e din partea lui Slim Callaghan.

Portarul se înapoiază în scurt timp.

— Domnul doctor vă poate primi.

Mă pofteşte într-o încăpere lungă, cu tavan fals, situată în partea din spate a casei. Harding, care tronează la biroul său imens, se ridică să mă întâmpine.

— Salut, Slim! Nu te-am văzut de ceva timp. Ce mai e nou? Să nu-mi spui că vrei să faci o cură într-una din casele mele de odihnă!

— Nu, Harding, spun eu zâmbind, încă n-am ajuns acolo. Dar, ca să nu-ţi ascund nimic, vreau să-ţi cer un mare serviciu… Şi nu sunt sigur că am tupeu să ţi-l cer!

Harding izbucneşte în râs.

— Necazul este că nu pot să-ţi refuz nimic, Slim. Fără tine aş fi tras un pui de somn pe termen lung, la umbra uneia dintre crucile acelea minunate de lemn care împodobesc peisajele franceze. N-am uitat debarcarea, să ştii.

— Oh, nicio problemă, o nimica toată. Şi, dacă tot ai pomenit de treaba asta, află că, probabil, mi-ar fi mult mai uşor să mai fac o dată ceea ce am făcut atunci decât îţi va fi ţie să faci ce o să te rog eu să faci pentru mine… Uf! N-ai înţeles nimic, nu-i aşa? Nu mă miră! Ce vreau să spun este că tu eşti medic şi, ca atare, eşti obligat să dai dovadă de o mare prudenţă în tot ceea ce faci. Poftim!

Harding zâmbeşte.

---

[4] Cartier liniştit în nordul Londrei (n. t.).

— În orice caz, promit să fac tot ce-mi stă în puteri. Hai, scuipă tot: ce te aduce la mine? întreabă el, servindu-mă cu o ţigară.

— Aş vrea să răpesc o femeie, domnule doctor, spun eu nevinovat ca un mieluşel. Şi, după ce o răpesc, intenţionez să o aduc la tine, cu certitudinea că n-o s-o laşi să plece decât când îţi voi spune. E o chestiune de viaţă şi de moarte.

Lui Harding îi scapă un fluierat lung.

— Asta-i bună! Da' ştiu că nu te încurci cu mizilicuri. Nu ştiam că acum eşti specializat în răpirea de femei... Îngăduie-mi să amintesc, în treacăt, că această casă este rezervată exclusiv dependenţilor de droguri... Nu conduc o casă de odihnă pentru femei răpite.

— Ştiu foarte bine, răspund eu amuzat, dar întâmplător femeia respectivă e o drogată. Ascultă, Harding... Mă cunoşti bine. Ştii că nu te-aş implica într-o combinaţie atât de ciudată dacă n-aş avea un motiv foarte bun ca s-o fac. Şi, crede-mă, am un motiv excelent ca să acţionez astfel. Îţi promit, jur pe ce vrei tu! Eşti expert în drogaţi şi poţi să bănuieşti în ce stare patologică se află o femeie care fumează marijuana de aproximativ şase luni. Ştii mai multe ca mine despre asta, dar eu, unul, nu cred că efectele unui asemenea tratament sunt foarte plăcute.

Harding şi-a regăsit tonul serios.

— Într-adevăr, nu sunt prea grozave. Marijuana e un drog foarte împuţit. Îi ia o vreme să distrugă un corp în stare bună de sănătate, dar are un efect extrem de periculos asupra creierului. Urmările consumului de marijuana sunt foarte serioase. Se observă adesea o stare vecină cu nebunia, în cursul căreia subiectul îşi pierde controlul gesturilor şi aproape în întregime responsabilitatea.

— Exact. Şi tocmai de aceea ţin ca tânăra respectivă să se afle undeva în siguranţă. Cred că în scurt timp va ajunge în stadiul iresponsabilităţii şi, dacă nu se ocupă

cineva de ea, mă tem că va ajunge să comită un act disperat. Vezi tu, Harding, femeia asta are o idee în cap. În mod normal, n-ar avea nicio importanţă, pentru că, dacă e înzestrată cu un caracter foarte integru şi e foarte hotărâtă să atingă scopul pe care şi l-a propus, e, de asemenea, o persoană foarte echilibrată. Dar, după şase luni de droguri, drăguţa de ea s-ar putea dovedi cam nesănătoasă… pentru altcineva.

— Înţeleg, murmură Harding, înţeleg.

— Sunt fericit că mă înţelegi, Harding. Sincer, dacă nu ne ocupăm de fata asta – şi cât mai rapid – tare mă tem că cineva şi-ar atrage necazuri serioase. S-ar putea ajunge chiar şi la crimă.

— Şi prietenii ei? N-are pe nimeni care să se ocupe de ea?

— Pentru moment, nu. Absolut pe nimeni. Şi, ca să nu-ţi ascund nimic, ştiu că ar refuza să vină aici dacă i-aş sugera… Dar nu am deloc intenţia să-i cer părerea.

— De unde planul tău de a o răpi, conchide Harding, zâmbind. Şi, presupunând că aş accepta să mă ocup de această… clientă, cum ţi-ai propus să reuşeşti isprava asta?

— Cu un tampon cu cloroform, pe care sunt suficient de optimist să-mi închipui că mi-l vei da. E singurul mod. Am de gând să sui fata într-un taxi, sub un pretext oarecare şi, odată intraţi în maşină, să o trimit pe tărâmul viselor. O să vin imediat aici. Voi încerca să te anunţ la ce oră ajung. Să fii gata să o primeşti. Odată ajunsă la tine, nu trebuie să o laşi să iasă decât când îţi spun eu că nu mai există niciun risc. De fapt, ai putea chiar să încerci să o vindeci cât stă aici. N-ar trebui să fie prea greu.

— S-o crezi tu! Dimpotrivă, cazurile grave sunt foarte greu de tratat.

— Nu cred că e un caz grav. Nu e genul de femeie care să se drogheze în mod normal. E mult prea deşteaptă pentru asta. Din nefericire, a gustat marijuana într-un

moment când dăduse de naiba şi fumează când simte că nu mai poate. Dar e încă plină de energie, foarte echilibrată. Are doar o idee proastă... care n-are nimic de-a face cu drogul, dar pe care otrava i-ar putea-o transforma într-o idee fixă. Nu-ţi spun despre ce este vorba, Harding, întrucât cred sincer că, în două-trei zile, o să afli toată povestea.

Harding aprobă din cap.

— OK, Slim! Între noi fie zis, ai ceva tupeu să-mi ceri aşa ceva, dar accept... în interesul tuturor! Fata asta are clar nevoie de tratament. De fapt, ce gen de fată e?

Se apleacă în faţă şi face deodată o mutră îngrozită:

— Ia spune! Mi-ai zis că încerci să împiedici moartea cuiva... fata asta n-a omorât pe nimeni, sper!

Lansez un minunat rotocol de fum.

— Aş prefera să nu fi aşa de curios, bătrâne. Dar, dacă vrei un răspuns sincer la întrebarea ta... nu ştiu. Este posibil să fi omorât pe cineva. Este la fel de posibil să nu fi omorât pe nimeni, dar, în orice caz, nu văd de ce ar schimba asta ceva. Vezi tu, bătrâne, sunt împrejurări în care trebuie să fim mai deschişi la minte ca de obicei. Ştiu că nu există nicio scuză pentru crimă, dar totul depinde de circumstanţe şi a greşi e omenesc!

Harding zâmbeşte.

— Mulţumesc pentru complicitate... Cu asta sunt aranjat! În sfârşit, fă cum vrei, sunt cu tine. Când vrei s-o răpeşti pe drogata asta misterioasă şi drăgălaşă?

— Nu ştiu... Cel puţin, nu sunt foarte sigur. Să zicem că, dacă am un pic de baftă, o să fie mâine seară.

Harding încuviinţează din cap.

— Apropo, nu mi-ai zis cum stă cu inima... Destul de prost, îmi închipui.

— Probabil. De ce?

— Mă gândeam la cloroform. Mai bine foloseşti un amestec de cloroform şi eter. O să-ţi prepar un flacon pe care să-l poţi ascunde uşor în buzunar. Un flacon-seringă... Trebuie doar să ţii şi tamponul în acelaşi

buzunar şi, la momentul potrivit, să aplici deschizătura pe tampon şi să apeşi pe seringă. Flaconul se va goli automat pe tampon. E bine aşa?

— La fix. Foarte drăguţ din partea ta, Harding.

— E rândul meu să zic „Oh, nicio problemă!”, zice el râzând. De fapt, Slim, dacă-mi dai voie să te întreb, ce-ţi iese din treaba asta? În general, nu-ţi pierzi timpul aiurea, când e vorba de bani. O să scoţi o grămadă de parale, nu?

— Tare mă tem că nu. La început, am crezut că va fi interesant, dar acum nu prea ştiu. Povestea asta mă pasionează, asta-i tot. Sunt suficient de pervers ca să simt o oarecare plăcere din ancheta asta… Până la un punct, în orice caz. Oricum, pentru moment, nu prea am bani.

— Fumează o ţigară până mă duc să-ţi prepar somnul la sticluţă. Asta-i bună, dacă stau să mă gândesc! Un medic respectabil ca mine… Să se facă vinovat de complicitate la un act criminal! De fapt, cât o să-mi laşi fata asta pe cap? Sper că n-o să uiţi să te întorci după ea?

— Nu-ţi face griji. De fapt, cât timp îţi ia să vindeci o drogată?

— Nu prea mult într-un caz ca ăsta. Dacă a rămas aşa de conştientă şi echilibrată cum spui, înseamnă că n-a fumat chiar aşa de mult. Ţigările pe care le consumă ea conţin, probabil, doar o doză infinitezimală de iarbă şi oamenii care se droghează de durere sunt mult mai uşor de vindecat decât cei care se droghează de plăcere. Important este să dispară cauza durerii. Lipsesc doar un minut…

Rămas singur, mă întreb dacă n-am fost un idiot luând toate măsurile astea de precauţie cu Harding. Doctorul s-a arătat foarte drăguţ, dar dacă m-am înşelat? … Dacă există vreo hibă în teoria mea? … În acest caz, trebuie să-mi cumpăr o umbrelă blindată ca să mă apăr de necazurile care or să-mi cadă în cap!

În sfârşit…

În orice caz, sejurul forţat al Annei la Harding nu riscă să-i facă niciun rău. Chiar poate fi un lucru bun. Punând răul înainte, dacă nu sunt capabil să-mi demonstrez singur teoria, n-ar fi rău să se afle într-un loc unde poliţia să fie sigură că o găseşte.

Este evident că Anne a reuşit în întrevederea ei cu Vowles… Dar ce poate să însemne cuvântul reuşită pentru ea? Aici e toată problema.

Remarcaţi că mai am un atu virtual în mână. Atuul indispensabil, pe care doar Sally mi-l poate procura. Dacă obţin şi acest ultim atu, am toate şansele să reuşesc… Şi atunci, ţineţi-vă bine, ce tărăboi o să iasă! Ce articol! Parcă văd mutra lui Le Clerq când o să-i spun adevărul.

Un sfert de oră mai târziu, ies de la Harding cu flaconul şi tamponul în buzunarul interior al hainei. Îndreptându-mă cu paşi grăbiţi spre Baker Street, rumeg în minte frânturi de conversaţie, fraze rostite de Vowles şi Anne. Mă străduiesc cu disperare să adun toate aceste elemente, să-mi dovedesc că greşesc… Altfel spus, gândesc. Callaghan, Marele Geniu!

Capitolul 13
Începutul sfârşitului

A doua zi îmi petrec toată dimineaţa rozându-mi febril unghiile. Ieri am luat măsuri mai mult sau mai puţin disperate şi acum mă întreb dacă or să se dovedească înţelepte.

Din fericire, la prânz îşi face apariţia în biroul meu un tip mărunţel. Vine din Birchgate, pe motocicleta lui Hastings.

— V-am adus un pachet din partea lui Sally, mă anunţă el cu o obrăznicie sfruntată. A zis că e urgent. Aveţi să-i transmiteţi ceva? Oricum, ea a spus că nu aşteaptă răspuns.

— Atunci, nu-i dau niciun răspuns.

Fără să mai aştept să se închidă uşa în urma micului insolent, deschid pachetul cât de repede îmi îngăduie mâinile mele tremurânde. Găsesc înăuntru un teanc de hârtii şi deasupra o scrisoare, bătută impecabil la maşină, care poartă semnătura lui Sally:

„Dragă Slim,

Evenimentele s-au precipitat pe-aici. Mai întâi, mi s-a părut că Vowles îşi goleşte în grabă biroul, în vederea unei plecări ultrarapide. După părerea mea, plecarea lui are legătură cu vizita pe care i-a făcut-o ieri fata. Azi-dimineaţă a semnat un cec gras şi, din cât am putut auzi din conversaţia pe care a avut-o cu directorul băncii lui, e pe cale să-şi lichideze contul. Dar ceea ce e mai important pentru tine, a venit să-l caute un bărbat... un francez, cred. Îl cheamă Ragosin. A venit azi-dimineaţă, când Vowles era la bancă, şi mi-a dat o scrisoare. Ţi-am

trimis-o, după cum am convenit.

Ragosin mi s-a părut foarte bolnav. De asemenea, foarte furios. I-am spus că Vowles e plecat. M-a întrebat când se întoarce. Mi s-a părut mai înţelept să-i răspund că nu am idee. Am adăugat că sunt la curent cu afacerile lui Vowles şi l-am întrebat dacă pot să-l ajut cu ceva. A aruncat o scrisoare pe biroul meu, zicând: „Când vine Vowles, să-i daţi asta. Ştie unde să mă găsească. Nu intenţionez să mă întorc aici.” Voind să aflu unde se duce, l-am întrebat dacă e sigur că Vowles va şti unde să-l găsească. Mi-a răspuns: „Da. Ştie că mă duc la «Ultima Casă». Spuneţi-i că, dacă nu mă găseşte acolo, o să mă întorc eu să-l caut aici.” Când a ieşit din birou, altă scrisoare, pe care o ţinea, de asemenea, în mână, i-a scăpat dintre degete. Nu şi-a dat seama. Era într-o asemenea stare de furie, că abia a reuşit să deschidă uşa. Scrisoarea aceasta, pe care o găseşti anexată aici, mi se pare scrisă de vicontesă.

Dacă pot face altceva, anunţă-mă prin telefon. Am impresia că biroul va fi închis definitiv după-amiază şi o să primesc preavizul. În care caz voi aştepta instrucţiunile tale la „King’s Arms”.

Cu respect,
Sally”.

Degeaba fac eu pe durul, simt cum mi se formează picături de sudoare pe frunte. Pun deoparte scrisoarea curajoasei mele Sally şi iau scrisoarea următoare, pe care buna mea secretară a marcat-o cu numărul „1”, scris cu creion albastru. E datată în urmă cu cinci zile şi poartă antetul Companiei Imobiliare Bealthorpe Birchgate:

„Dragă domnule Ragosin,

În urma dispoziţiilor luate cu ocazia ultimei noastre întrevederi, am onoarea să vă informez că am fi fericiţi să vă primim la biroul nostru joia viitoare, dacă este

posibil la ora unsprezece dimineaţa. Veţi putea discuta în voie cu domnul Vowles despre redactarea documentelor care vă autorizează să intraţi în posesia proprietăţii dumneavoastră din Chellingford, „Ultima Casă”, şi despre alte proiecte pe care le-am discutat împreună.

Sperăm sincer că sănătatea dumneavoastră s-a ameliorat. Din păcate, la ultima noastră întrevedere ne-a fost cu neputinţă să nu remarcăm că eraţi într-o stare care friza patologicul. Vă sfătuim să acordaţi mai multă atenţie persoanei dumneavoastră. În orice caz, să nu vă pierdeţi niciodată firul gândurilor, chiar dacă sfaturile contradictorii vi l-ar putea abate.

Prietenii noştri au primit sau vor primi o scrisoare redactată în termeni asemănători. Poate ar fi mai bine, spre binele nostru, al tuturor, să distrugeţi această scrisoare.

Al dumneavoastră,

L. S. CIBB
(Semnătură indescifrabilă).”

Sare în ochi faptul că cerneala folosită pentru a scrie această scrisoare e veche de câteva luni şi că data a fost adăugată recent. Cel care a redactat scrisoarea (şi, probabil, alte câteva similare) a făcut-o cu foarte mult timp înainte.

Cum a putut intra Vowles în posesia acestor scrisori? Cine le-a scris? ... În sfârşit, vom vedea. Important e, pentru moment, că Vowles a făcut rost de ele, le-a datat şi le-a expediat la momentul potrivit.

Prima parte a scrisorii e clară. Dar pe mine mă interesează în mod special partea a doua... Hai, hai, fiecare lucru la timpul lui! Cealaltă scrisoare este datată cu două zile în urmă şi poartă antetul hotelului *Alcazar*. Pe plic, menţiunea „Urgent – par avion”. În josul foii, semnătura Annei. Mesajul este redactat în franceză:

„Dragă domnule Ragosin,

Dacă urmează să primiţi o scrisoare prin care sunteţi invitat să veniţi în Anglia, vă implor să n-o luaţi în seamă. Este în interesul dumneavoastră să rămâneţi în Franţa.

Credeţi-mă, sunt în stare să mă ocup de tot. Ne-am purtat ca nişte copii şi trebuie să plătim pentru nebuniile noastre. O să-l caut pe Vowles şi voi face tot ce-mi stă în puteri să reglăm conturile. Încă o dată, vă implor, nu veniţi în Anglia!

A dumneavoastră,
Anne de Guerrac".

Nu pierd timpul. Trei minute mai târziu, sar într-un taxi, promiţându-i şoferului că plătesc dublu dacă bate toate recordurile de viteză pe traseul Poppins Court-Somerset House[5]. Un sfert de oră mai târziu, am în faţa ochilor dosarul complet al Companiei Imobiliare Bealthorpe Birchgate. Ajung rapid la contractul datat ianuarie 1949 şi semnat de proprietarii companiei, acordând, cu titlu special, acţiuni în valoare de zece mii de lire vicontesei Anne de Guerrac *„ca recunoaştere a serviciilor pe care le-a adus numitei companii"*. Privesc cu atenţie semnăturile din josul actului de cesionare. Le examinez cu lupa pe cele ale martorilor. Apoi, tot cu ajutorul lupei, verific scrisoarea primită de Ragosin, cea care-l invită să vină în Anglia. După un minut, îndoi scrisoarea ca să mă pot concentra exclusiv asupra celui de-al doilea paragraf:

Sperăm, sincer că sănătatea dumneavoastră s-a ameliorat. Din păcate, la ultima noastră întrevedere ne-a fost cu neputinţă să nu remarcăm că eraţi într-o stare care friza patologicul. Vă sfătuim să acordaţi mai multă atenţie persoanei dumneavoastră. În orice caz, să nu vă pierdeţi niciodată firul gândurilor, chiar dacă sfaturile contradictorii vi l-ar putea abate.

---

[5] Somerset House: Arhivă (la Londra) cu registre de stare civilă, comerciale etc. (n. t.).

Nu poate fi decât un soi de cod. Şi paragraful acesta apare, cu siguranţă, în toate scrisorile, inclusiv în cele primite de Nirac şi Dupont, din moment ce autorul scrisorii adaugă: *„Prietenii noştri au primit sau vor primi o scrisoare redactată în termeni asemănători”.*

Hârtia aceasta este, aşadar, o copie a celor trimise lui Dupont şi Nirac, dar aceştia, ascultând sfatul expeditorului, probabil că le-au distrus.

Să fiu al naibii! Simt un fior pe şira spinării. Misterul celor cinci centurioni din friză nu mai există. Moartea bântuie la Birchgate, cum ar spune Fantomas. Şi scrisoarea asta cinică, cu aşa-zisele ei urări de sănătate, e al treilea numitor comun pe care-l am. Cinci personaje… drogaţi toţi; cinci case, fiecare conţinând un fragment de friză… semnul morţii; şi acum scrisorile acestea, care conţin fiecare un paragraf mortal.

Cobor scările în galop, sunt cât pe ce să-i provoc în trecere un atac de cord portarului de la Somerset House şi mă arunc în taxi, aproape zbierându-i şoferului să mă ducă la hotelul *Alcazar*. Ajuns acolo în zece minute, urc scările ca un nebun şi apăs cu un deget tremurător pe soneria apartamentului Annei. Hortense vine să-mi deschidă.

— Hortense, trebuie s-o văd pe vicontesă imediat! îi spun grăbit.

Ea mă priveşte cu răceală. Nu m-a iertat pentru falsa discuţie telefonică.

— Domnişoara e plecată, răspunde ea. Se întoarce abia diseară, la ora opt.

— Hortense, dacă n-ai chef să vezi în cinci minute cum arată pe dinăuntru un post de poliţie londonez, te sfătuiesc să-mi spui ce a făcut stăpâna ta azi.

Ea ridică din umeri.

— Chiar nu ştiu ce v-a apucat, domnule. În sfârşit… nu văd de ce nu v-aş spune… Domnişoara e atât de fericită! Azi-dimineaţă a sunat la Scotland Yard. Mâine trebuie să

se ducă acolo. Pare atât de mulţumită, atât de mulţumită…

Deodată, a uitat că e supărată pe mine.

— Dar, continuă ea, cel mai ciudat e că fumează în continuare blestematele alea de ţigări. Fumează mult prea mult.

O părăsesc fără alte formalităţi, mă reped pe scări şi traversez ca să dau un telefon de la tutungeria din faţă. Sun la Birchgate şi scot un suspin de uşurare auzind glasul lui Hastings la celălalt capăt al firului.

— Slavă Domnului că eşti acasă, bătrâne! Bun, ascultă-mă cu atenţie şi să nu faci vreo gafă. Fă rost de o maşină, repede-te la „Ultima Casă” din Chellingford şi stai de pază la uşă. Nu lăsa pe nimeni să intre. Dacă dai peste un anumit Ragosin în zonă… Roag-o pe Sally, care e la „King’s Arms”, să-ţi dea semnalmentele lui… Ai grijă să-l aduci la Londra. Să nu-l scapi din ochi nicio clipă! Ai priceput?

— OK. Ceva nou?

— Şi încă cum! Dacă vrei să mă întrebi ceva sau dacă-l găseşti pe Ragosin, dă-mi un telefon la birou. Mă duc chiar acum acolo. Aştept să mă suni.

O şterg la birou şi mă străduiesc să aştept urmarea evenimentelor într-o stare ce nu seamănă nici pe departe cu răbdarea. Întrebările mi se învârt în minte fără încetare: Hastings o fi ajuns la „Ultima Casă”? Unde e Anne? Ce face Scotland Yard-ul? Unde e Ragosin? … Totul amestecat cu fragmente de friză şi paragrafe cu litere pe fondul unor ochi încercănaţi, cu siguranţă feminini.

Ora patru… ora cinci… ora şase… tot nimic. Încerc de vreo cinci ori să-l sun pe Hastings acasă, dar nu răspunde nimeni. Sally nu mai e la „King’s Arms”. Mi se spune că a plecat cu Hastings. Nici la biroul companiei imobiliare nu răspunde nimeni. La şase şi un sfert, regăsindu-mi întrucâtva sângele rece, cobor să beau un suc la bistroul din colţ. Îl las pe băiatul portarului lângă

telefon, cu misiunea să vină la galop să mă cheme dacă sună cineva... Dar nu sună nimeni. La ora şapte, foarte îngrijorat, mă întorc la birou şi, în clipa în care deschid uşa, începe să sune telefonul. Răsturnând câteva mobile în trecere, mă năpustesc la aparat. E Hastings.

— Dumneavoastră sunteţi, domnule Callaghan? Auziţi, am veşti proaste. După ce m-aţi sunat, am trecut s-o iau pe Sally de la hotel... Preferam să vină cu mine, pentru că-l putea recunoaşte pe Ragosin imediat. Dar, când am ajuns la vilă, ne-am dat seama că deja fusese cineva acolo. Uşa era deschisă. Am intrat şi abia am apucat s-o împiedic pe Sally să ajungă în camera din capăt. Din fericire, pentru că Vowles era întins pe jos, cât se poate de mort. Doctorul zice că a fost strangulat cu o jumătate de oră înainte să venim noi. Abia mai târziu l-am găsit pe Ragosin. Vă amintiţi că vila e înconjurată de pomi? Da? Ei bine, acolo l-am găsit, întins în tufişuri... mort.

— Înţeleg. Eh, asta e, zarurile au fost aruncate. Spune-mi, Hastings, l-ai examinat pe Vowles? Ţinea ceva în mână?

— E ciudat că mă întrebaţi asta. Avea o bucată de sfoară – cel puţin, aşa arăta – lungă de vreo treizeci de centimetri, pe care o strângea în mâna dreaptă. Capătul sforii era zdrenţuit, ca şi cum s-ar fi rupt. Ragosin ţinea celălalt capăt... Ăsta era ceva mai lung, la vreo doi metri cincizeci. Era înfăşurat în jurul pumnului stâng şi se termina cu o bucăţică de plumb.

— Un fir cu plumb, zic eu. Se potriveşte! Ascultă, Hastings: ajung pe la zece. Spune-i comisarului-şef să nu-şi bată capul. O să-i aduc eu soluţia.

— Slavă Domnului! E adevărat? Ne rezervaţi exclusivitatea, domnule Callaghan?

Oftez.

— Combinaţia asta s-a dovedit nefastă pentru o grămadă de oameni, Hastings. În orice caz, nu le-a adus fericire nici lui Vowles, nici lui Ragosin. Sper ca măcar voi să aveţi ceva de câştigat. Nu-ţi face griji, o să aveţi

exclusivitate!

Închid. Ce imbecil Ragosin ăsta! Oamenii sunt, într-adevăr, nişte fiinţe ciudate.

Ridic din nou receptorul, ca să sun la *Alcazar*. E opt şi zece. Începe să se însereze.

Hortense îmi răspunde şi mi-o dă imediat pe Anne.

— Felicitări, vicontesa inimii mele! îi spun eu. Ai reuşit, dar nu în totalitate. Ai comis o eroare.

— Care? întreabă ea cu glas ceva mai vesel ca de obicei.

— N-ar fi trebuit să suni la Scotland Yard. Ai ales tehnica proastă. De ce nu m-ai lăsat să te ajut, chiar dacă aseară căzusem de acord că nu ne înţelegem? Aş fi putut să rezolv mica ta afacere mult mai rapid.

— Aş fi vrut să te rog să mă ajuţi, dar m-am gândit că nu eşti interesat.

— O să fiu întotdeauna interesat de tine, fetiţo. Plec imediat spre hotelul tău. Aşteaptă-mă la intrare. O să vin cu un taxi. Îţi promit că rezolv în jumătate de oră toate problemele care te frământă pe partea aceasta a Canalului Mânecii.

— Până la urmă, eşti un scump… Te aştept!

— Perfect. Vin acum.

Închid, îmi pun pălăria şi scot dintr-un sertar flaconul de cloroform şi tamponul pe care mi le-a dat Harding.

Capitolul 14
E rândul meu să intru în scenă

Taxiul meu opreşte în faţa hotelului *Alcazar*. Anne mă aşteaptă pe trepte. Lumina crudă a becurilor de la intrare o luminează din plin. E delicioasă, ca întotdeauna, dar pare mai strălucitoare ca de obicei.

Cobor din taxi, înaintez spre ea şi-mi scot pălăria, arborând un zâmbet la fel de fermecător ca al ei.

— Felicitări, Anne! Dacă nu te deranjează, n-o să vorbim despre mica noastră afacere. Cel puţin, nu pentru moment.

— Dar mi-ai promis că…

— Îmi ţin întotdeauna promisiunile, scumpo! Pe cât posibil… Şi cred că sunt în măsură să ţin promisiunea pe care ţi-am făcut-o mai devreme. Între timp, aş vrea să-ţi cer o favoare. Cred că vei recunoaşte şi tu că am lucrat bine pentru tine, chiar dacă te-am dezamăgit un pic ieri, umblând în portofelul tău…

Ea încuviinţează din cap. Nu înţelege unde vreau să ajung. Cel mai bine în asemenea cazuri este să fii mai concis. Îi explic:

— În consecinţă, cred că am dreptul la o mică recompensă. Nu ţi se pare?

— Ba da, bineînţeles, răspunde ea cu voce veselă. Ce pot face pentru tine?

— Pur şi simplu, să vii să bei un cocteil cu mine la barul hotelului.

— Asta-i tot? suspină ea cu un aer uşor dezamăgit. Cred că ar fi posibil, deşi, în general, nu beau cocteiluri.

— Ei bine, în seara asta vei face o excepţie de la regulă. E obligatoriu.

Fac semn şoferului taxiului să ne aştepte şi o conduc pe Anne la bar, unde o poftesc să ia loc la o masă. Dar, în loc să chem chelnerul, mă duc chiar eu la bar.

— Un whisky pentru mine, comand eu, şi în celălalt pahar daţi-mi, vă rog, un coniac. Dar puneţi-i şi un pic de lămâie, ca să semene cu un cocteil.

Barmanul îmi face un semn cu ochiul vizibil din cosmos şi-mi prepară băuturile. Le aduc la masă şi i-o întind Annei pe a ei.

— Şi acum, draga mea, a venit ora recompensei… O să faci exact ce-ţi spun eu. Cocteilul acesta e foarte special. Se numeşte „Drumul spre neant” şi trebuie dat peste cap. Executarea!

Anne pufneşte în râs.

— Eşti bine dispus în seara asta, Slim. În sfârşit, trebuie să-mi plătesc datoriile… Noroc!

Ridică paharul şi bea repede coniacul… cu o strâmbătură groaznică.

— Nu e prea grozav cocteilul tău. Parcă ar fi coniac.

— Chiar este coniac…

Mă fixează cu un aer surprins.

— Ce înseamnă asta? face ea.

— Hai să discutăm despre caz în taxi. Îţi răspund pe drum. Ştiu că nu vrei să pierdem timpul.

O ajut să urce în taxi. Şoferul ştie unde să meargă. I-am dat adresa mai devreme, înainte să cobor.

— Slim, întreabă Anne după o vreme, acum poţi să-mi explici ce înseamnă povestea asta misterioasă cu coniacul? Mă intrigă foarte tare. Şi, în plus, unde mă duci? Şi asta mă nedumereşte… La comisariat, poate? … Nu? Atunci, unde?

Zâmbesc în penumbră. Mâna mea dreaptă se agită febril în buzunar.

— O să-ţi satisfac curiozitatea, drăguţo. Oamenii care se droghează au deseori inima destul de slabă şi e mai

înţelept să înghită un stimulent înainte de a li se administra cloroform, chiar şi în doză mică. Aşa că m-am îngrijit să te aduc în starea optimă pentru a primi ceea ce ţi-am pregătit. Cât despre destinaţie, mergem la un prieten de-al meu... Într-o casă de sănătate. Vei rămâne acolo până îţi dau eu voie să ieşi.

Mă fulgeră cu privirea.

— Nu prea îmi plac glumele astea, şuieră ea furioasă.

— Nici mie. Sau cel puţin nu în mod deosebit. Dar nu pot face altfel. Vezi tu, noi doi am avut de la bun început scopuri contrare şi sunt nevoit să recunosc că ai dat dovadă de mult mai multă abilitate decât te-aş fi crezut în stare. Te-ai folosit de mine. Trebuia să fiu doar un pion în jocul tău, ba chiar unul lipsit complet de importanţă. Problema e că mie nu prea îmi place să joc asemenea roluri. Îmi convine mult mai mult când eşti tu un pion în jocul meu. Ştii la fel de bine ca mine că, dacă te-aş lăsa să faci ce te taie capul, în seara asta ai comite o faptă pe care mi-aş reproşa-o toată viaţa. Dar nu intenţionez să te las şi nu prea am de ales în privinţa procedurii. Atenţie! Acum e momentul!

O prind cu braţul stâng pe după umeri şi o ţin cât pot de bine; în acelaşi timp, îi aplic cu mâna dreaptă tamponul pe nas. Se zbate câteva secunde, apoi cade moale, inconştientă, în colţul ei.

Bag tamponul la loc în buzunar, deschid geamul despărţitor şi îi spun şoferului să bage viteză.

Douăzeci de minute mai târziu, două infirmiere în halate albe o iau în primire pe victima mea. Aştept să se închidă uşile clinicii, apoi mă sui din nou în taxi şi mă duc la cel mai apropiat garaj la care se închiriază maşini.

În timp ce mi se pregăteşte maşina pe care am comandat-o, îl sun pe Le Clerq şi îi spun unde mă aflu.

— Vino cât poţi de repede, J. L.! O să ai cel mai senzaţional articol pe care l-a publicat vreodată ziarul tău. Dar trebuie să ajungem la Birchgate înainte ca poliţiştii să le dea de veste copiştilor care ar fi putut auzi

de afacere. Grăbeşte-te!

Gonind în noapte, adun piesele puzzle-ului meu. Deşi cunosc sfârşitul, pot doar să bănuiesc începutul. Dar sunt în stare să-mi închipui foarte bine tabloul. Silueta sinistră a lui Vowles navigând pe străduţele interlope dintre Montmartre şi République. Siluetele patetice ale lui Nirac, omul de afaceri, şi Dupont, nefericitul croitor pe care destinul l-a făcut să sfârşească în plasa aceasta. Toate bogăţiile lui n-au fost de ajuns să-l salveze pe Ragosin. Dar măcar Baourdat e salvat acum. Soarta s-a dovedit generoasă cu Baourdat.

E ora unsprezece fără un sfert când opresc maşina în faţa „Ultimei Case" din Chellingford. În lumina lunii are un aspect fantomatic, ca şi cum ar şti ce se ascunde între zidurile ei, ca şi cum ar bănui ce se află sub tufişurile din jur.

În vestibul îi găsim pe Hastings, Massingham şi încă trei bărbaţi. Hastings vine spre noi.

— Îmi pare rău pentru întârziere, spun eu.

— Important este că aţi venit. Permiteţi-mi să vi-l prezint pe colonelul Grant, comisarul-şef al districtului. Domnii aceştia sunt detectivi. Fireşte, au fost foarte interesaţi să afle că le puteţi da toate lămuririle necesare pentru a rezolva cazul.

— Într-adevăr, spun eu. Domnule colonel Grant, decât să vă ţin un discurs interminabil, mai bine vă arăt cum au murit Nirac, Dupont şi Ragosin. Pentru că e o poveste foarte lungă. Dar dacă binevoiţi să mă însoţiţi la vila *Ermitage*, din Birchgate, o să vă povestesc totul pe drum.

Urcăm în maşina mea. Scot din buzunar scrisoarea care l-a făcut pe Ragosin să vină în Anglia.

— Dacă binevoiţi să examinaţi cu atenţie această scrisoare, veţi observa că cerneala este deja veche. A fost scrisă acum câteva luni. Nirac şi Dupont au primit şi ei câte o scrisoare asemănătoare. Dar pe noi ne interesează cel de-al doilea paragraf. Destinatarului scrisorii i se spune că era într-o stare care friza

patologicul. I se spune, de asemenea, să nu-şi piardă firul gândurilor, chiar dacă sfaturile contradictorii i l-ar putea abate. Bun. Ştiind că acest paragraf se află în toate scrisorile – se precizează negru pe alb – am făcut legătura între această similitudine şi faptul că fiecare casă conţinea o friză. N-a trebuit să mă gândesc prea mult: *„o stare care friza patologicul”*. Friza patologicul… asta nu vă spune nimic?

Hastings, pe care-l duce mintea bine de tot, se prinde imediat:

— Să fiu al naibii! Friza… friza de pe perete!

— Exact, friza. Şi după ce i s-a reamintit cuvântul „friză” – al cărui sens ascuns îl cunoaşte, evident, dinainte – destinatarul este sfătuit *„să nu-şi piardă firul gândurilor”.* Şi vă amintiţi că s-a găsit o sforicică înfăşurată în jurul mâinii lui Nirac, că Dupont ţinea în mână o papiotă de aţă şi că Vowles strângea în pumn o bucată de sfoară ruptă şi că cealaltă bucată era la Ragosin. *„Să nu vă pierdeţi firul gândurilor”*… dacă fraza asta n-are legătură cu toate bucăţile astea misterioase de sfoară, mă las spânzurat cu toate frânghiile din lume. Avem, aşadar, frizele ca punct de reper şi sforicelele care trebuie să ne ducă la comoară. Aplicând acelaşi principiu la *Ermitage* – casa destinată lui Baourdat, care nu şi-a primit scrisoarea, pentru că nu venise încă momentul – vom vedea cum au murit toţi aceşti oameni.

Nici nu mi-am terminat bine mica demonstraţie stil Sherlock Holmes, că maşina se opreşte în faţa vilei *Ermitage*. Urcăm în şir indian până în camera slujnicei, unde reperasem friza la vizita precedentă. Înarmat cu o lanternă electrică, Hastings merge în frunte. Scot din buzunar altă lanternă şi un ghem mic de sfoară.

După ce s-a strâns toată lumea în cameră, îndrept fasciculul lanternei spre friză.

— După cum vedeţi, domnilor, spun eu pe un ton de vânzător la tarabă, friza are cinci personaje. După părerea mea, primul îl reprezintă pe Nirac, care a venit

cel dintâi în Anglia; al doilea pe Dupont, al treilea pe Ragosin. Conchid, aşadar, cu o logică pe care nu aveţi cum să n-o admiraţi, al patrulea personaj nu se poate referi decât la Baourdat, ex-viitorul ocupant al acestei case. Fixez o pioneză într-un capăt al sforii şi o bucăţică de plumb în celălalt capăt... gata. Să admitem că punctul nostru de reper ar fi semnul acesta din centrul scutului ţinut de al patrulea centurion. Veţi observa că nu pot ajunge în acest punct fără să mă sui pe ceva... Şi asta în ciuda staturii mele atletice. Veţi observa, de asemenea, că o persoană caritabilă s-a gândit să-mi ofere acest accesoriu indispensabil sub forma unui balansoar stricat. Veţi găsi câte un accesoriu de acest gen în fiecare casă.

Mă caţăr pe scaun cu multă solemnitate, înfig pioneza chiar în mijlocul scutului şi las plumbul să coboare pe verticală.

— Este puţin probabil, continuu eu, ca punctul de pe duşumea desemnat de plumb să fie ascunzătoarea misterioasă indicată de autorul scrisorii. Ar fi prea uşor. Punctul acesta ar putea fi găsit şi mintal, fără să apelăm concret la firul cu plumb. Deduc, aşadar, că trebuie să „nu pierd firul gândurilor” chiar dacă factorii externi îl abat, adică descriu un semicerc cu sforicica mea şi vom găsi ceea ce căutăm pe traseul acestei curbe.

Zis şi făcut. După o secundă, scot exclamaţia pe care orice bun detectiv este silit s-o scoată în circumstanţe atât de dramatice:

— Aha! Iat-o, spun eu arătând un buton de sonerie stil modern, care se găseşte exact sub plumbul pe care-l ţin între degetul mare şi arătător.

Hastings se apropie cu mâna întinsă.

— Deci asta...

Îl îmbrâncesc cu brutalitate.

— Dobitocule, ai chef să mai dai un cadavru pe mâna poliţiei? Aşteaptă să-ţi explic şi pregăteşte-te să tragi o sperietură retrospectivă zdravănă. Dacă raţionamentul meu este corect, ar trebui, apăsând pe soneria aceasta

cu piciorul scaunului, să declanşez un mecanism de o simplitate remarcabilă. Cea mai mică presiune ar trebui să fie suficientă pentru a declanşa un resort care controlează un ac ascuţit uns cu o otravă foarte violentă şi a cărui putere să fie suficient de mare să străpungă degetul oricui. Privind de foarte aproape, veţi observa că, într-adevăr, butonul este perforat de o gaură minusculă, mare doar cât să lase să treacă un vârf de ac. Este evident că otrava aceasta nu poate fi lichidă, pentru că ar risca să se evaporeze sau să se usuce pe termen lung. Trebuie deci să fie vorba de un compus gras, cu care se poate unge extremitatea unui ac şi care nu are nicio şansă să se altereze. Domnule doctor, o să vă rog să examinaţi piciorul acestui balansoar după ce-l voi folosi.

Dau lanterna unui detectiv. Cele două fascicule se concentrează asupra butonului soneriei. Ridic scaunul şi apăs cu unul dintre picioarele lui pe buton. Ne ţinem răsuflarea şi, în liniştea apăsătoare care se lasă în cămăruţă, percepem distinct trei declicuri consecutive. Vedem butonul înfundându-se în perete şi sărind înapoi imediat, cu viteză mult mai mare. Îi întind doctorului scaunul. Piciorul e rotunjit şi lustruit. Descoperim imediat o gaură minusculă, acoperită de o pată uşoară, cu aspect unsuros.

Massingham clatină din cap.

— Aţi avut dreptate, Callaghan. E curara. Cea mai neînsemnată cantitate din această otravă provoacă moartea în mai puţin de douăzeci de minute.

Arunc scaunul cât colo şi zgomotul se repercutează sinistru în casa pustie.

— Şi gata, spun eu cu modestie. Iată cum au murit Nirac, Dupont şi Ragosin. Cât despre moartea lui Vowles, explicaţia este foarte simplă. Vowles nu cunoştea secretul frizei, deşi, probabil, a fost, iniţial, unul dintre instigatorii planului menit să-i escrocheze pe oamenii aceştia. Dar ieri a sfârşit prin a pricepe că toţi francezii care veneau în Anglia să-şi ia în posesie casele erau

asasinaţi printr-o metodă bine definită. Nu ştiu exact de ce s-a dus la „Ultima Casă”, dar a făcut-o fie pentru o mică anchetă personală, fie să-l avertizeze pe Ragosin că e în pericol. După părerea mea, el a ajuns primul şi Ragosin trebuie să-l fi găsit căutând ascunzătoarea cu firul cu plumb. Vowles, sigur, nu avea intenţia să apese în locul desemnat, întrucât ştia că asta ar echivala pentru el cu o moarte sigură. Dar Ragosin nu ştia nimic despre asta. Credea că, dacă apasă în locul potrivit, va declanşa deschiderea unui cufăr ascuns în zid şi că în cufărul ăsta o să găsească banii cu care-l escrocase compania imobiliară. L-a recunoscut pe Vowles şi şi-a închipuit că acesta încearcă din nou să-i fure bunurile. I-a sărit în spinare şi l-a strangulat. Ragosin era un colos, iar Vowles avea o constituţie destul de firavă. N-a fost prea bine pentru Ragosin că l-a omorât pe Vowles. După ce s-a asigurat că l-a omorât de-a binelea, i-a smuls sfoara din mână şi a descoperit aşa-zisa ascunzătoare. Evident, ar fi făcut mai bine să se abţină... Pe scurt, aşa a murit Vowles.

— Pe legea mea, vă suntem foarte îndatoraţi pentru serviciul pe care ni l-aţi făcut, domnule Callaghan! exclamă colonelul. Explicaţia dumneavoastră este cea bună, mai mult ca sigur. Dar sunt foarte nerăbdător să aflu cine e responsabil pentru toate acestea.

— Din nefericire, zic eu, tare mă tem că nu vă pot spune chiar acum. Dar vă promit că asasinul va fi în mâinile poliţiei în patruzeci şi opt de ore. Nu vă pot spune mai mult pentru moment, dar, dacă binevoiţi să mă însoţiţi mâine dimineaţă la Scotland Yard, vă voi dezvălui toate dedesubturile acestei aventuri macabre. Vedeţi dumneavoastră, Scotland Yard-ul se ocupă deja de un caz care, fără să aibă raporturi directe cu aceste crime, a jucat şi el un rol determinant în povestea noastră.

Colonelul încuviinţează din cap.

— Nu mai avem ce face aici, zice el. Am încredere în

dumneavoastră, domnule Callaghan. Între timp, voi lăsa un om de pază în casa aceasta… şi mă duc la culcare. De fapt, sper să nu mai fie vreo casă a morţii în sectorul meu…

— Nu cred. Nu mai aveţi de ce să vă faceţi griji. Dar poate ar fi mai bine să puneţi un om de pază şi în celelalte case şi să scoateţi cât mai repede mecanismele acelea blestemate. Pot foarte bine să funcţioneze din nou.

— Se face, mâine dimineaţă la prima oră. S-o ştergem, domnilor! Locul acesta îmi face pielea de găină.

Capitolul 15
Happy ending

E ora opt. Primele umbre ale crepusculului se abat peste capitală. În biroul directorului adjunct de la Scotland Yard, un bărbat cu cătuşe la mâini, flancat de doi gardieni, ascultă, cu un zâmbet ironic pe buze, acuzaţia de crimă cu premeditare adusă împotriva lui. Mai degrabă crime, la plural, asupra numiţilor Alphonse Nirac, Edouard Dupont şi Victor-Emile Ragosin.

Pe Fleet Street rotativele uriaşe de la *Evening Leader* debitează în zgomote tunătoare povestea exclusivă a crimelor din Birchgate. Le Clerq cred că-şi freacă palmele să şi le tocească.

Cu mâinile în buzunare, urc pe Regent Street. Cu o anumită satisfacţie amestecată cu nelinişte mă gândesc la discuţia care mă aşteaptă. O camionetă de mesagerie mă depăşeşte în viteză şi, ajungând în capăt la Regent Street, găsesc un vânzător de ziare care abia a primit primele exemplare din *Evening Leader*. Le Clerq a făcut bine lucrurile… litere mari cât toate zilele! „MOARTEA ASCUNSĂ ÎN FRESCĂ – CRIMELE DIN BIRCHGATE – MISTERUL DEZLEGAT DE UN DETECTIV PARTICULAR”. Zâmbesc. Publicitatea n-o să-mi facă rău. Asta contează.

Pe Oxford Street mă întreb dacă să iau un taxi sau să fac pe jos restul drumului. Azi-dimineaţă, în timp ce povesteam toată tărăşenia la Scotland Yard, şi după-amiază, în timp ce mă supuneam formalităţilor obişnuite, m-am gândit fără încetare, nerăbdător, la ce mă aşteaptă în seara asta. Dar acum nu mai ştiu. Îmi trece la un moment dat prin minte să mă întorc acasă. Dar e imposibil. Să fim cinstiţi. Dacă îmi lipseşte în asemenea

măsură încrederea în mine, e pentru că nu ştiu care va fi reacţia Annei şi pentru că, de voie, de nevoie, sunt silit să recunosc că mă frământă ideea asta. În sfârşit, vom vedea! Opresc un taxi şi mă duc la clinică.

Urc direct în biroul lui Harding şi îi întind ziarul.

— Asta-i toată povestea bătrâne. Poate o să-ţi spun într-o zi ce rol a jucat clienta ta în toată tărăşenia asta. De fapt, cum se mai simte?

— Nu prea rău. Ai exagerat gravitatea cazului ei. În câteva zile va fi pe picioare. La capitolul droguri se poate şi mai bine. Are o constituţie excelentă şi nu cred că va rămâne mult timp la noi... Dacă nu cumva ai intenţia s-o răpeşti pentru totdeauna, adaugă el zâmbind.

— Nici pomeneală. Poate să plece liniştită după ce se restabileşte. Acum nu mai riscă nimic. Crezi că pot s-o văd? Trebuie să-i spun o grămadă de lucruri.

— De ce nu? Probabil, o să-i facă bine.

Abia când i-am văzut chipul palid, încadrat de perne, am conştientizat pe deplin cât e de frumoasă. Până acum, îndoiala şi bănuielile m-au împiedicat să văd în ea altceva decât ceea ce aş numi avantaje evidente. Anne deschide ochii încet, dar când mă zăreşte privirea i se aprinde imediat. Mă aşez lângă ea.

— Cum e, Slim? întreabă ea.

— Cum e, draga mea? îi întorc eu întrebarea, zâmbind.

Şi, deodată, nu mai ştiu cum să încep. Callaghan, îndrăgostitul emoţionat... Asta-i culmea!

— Presupun că ai venit să-ţi ceri scuze că m-ai răpit? întreabă ea.

Scutur energic din cap.

— Nu, nu regret nicio clipă că te-am răpit. Aş spune chiar că sunt încântat. Prostănacă mică ce eşti! Te-ai purtat tot timpul ca ultima toantă... Şi nu te mai osteni să mă întrebi de ce. Nu ţine. Da, ai avut o idee foarte deşteaptă să coci o pedeapsă cumplită împotriva lui Sardonin, o răzbunare care ar fi avut ca rezultat doar să te pună în pericol de moarte sau, în cel mai bun caz, să

te trimită la muncă silnică pe viaţă, când poliţia era dispusă să facă de bunăvoie exact ceea ce ai fi făcut şi tu!

Păleşte.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că l-au scos pe Sardonin din temniţa lui azi după-amiază… Şi în seara asta l-au inculpat pentru uciderea lui Nirac, Dupont şi Ragosin. E compromis total. Va fi condamnat la moarte, aşa cum merită. Păcat că Ragosin n-a luat în serios scrisoarea de la tine. S-ar fi simţit mult mai bine acum dacă ar fi rămas în Franţa.

Ea se lasă pe spate şi scoate un suspin de uşurare.

— Cum ai descoperit toate astea? mă întreabă.

— Oh, printr-o mare baftă! Am făcut câteva mici socoteli şi am nimerit-o. Dar tu ghiciseşi totul înaintea mea. Să-mi spui dacă mă înşel… L-ai bănuit pe Sardonin după moartea lui Dupont, nu-i aşa?

Ea încuviinţează din cap.

— Şi l-ai bănuit pentru că ţi-ai amintit că el avusese ideea să pună frizele pe pereţi. Tocmai de aceea ai insistat să mă convingi că Vowles avusese ideea. Dar cum ştiam foarte bine că pe Vowles nu-l ducea capul să născocească o chestie atât de senzaţională, m-am întrebat, fireşte, de ce ţi-ai dat atâta osteneală să dai vina pe el. Şi am găsit explicaţia: nu puteai să-mi spui că fusese ideea lui Sardonin, pentru că voiai să-l scoţi din închisoare ca să-l omori tu însăţi; ceea ce, dacă stăm să ne gândim bine, ar fi fost o operaţiune foarte periculoasă pentru o fată adorabilă ca tine. Mai târziu, ipoteza aceasta s-a transformat în certitudine, datorită câtorva cuvinte pe care le-ai rostit. Când mi-ai zis: „Cine altcineva ar fi putut s-o facă?”, mi-ai îndreptat bănuielile spre singurul vinovat posibil. După cum observi, m-am purtat ca ultimul cretin. I-am spus de la bun început prietenului meu, Le Clerq, că n-ai ştiut, probabil, că bancnotele erau false, dar am fost suficient de idiot ca să nu aplic acelaşi raţionament şi pentru fraierul de Vowles.

Nici el nu şi-a dat seama că banii erau falşi. Când am realizat asta, am înţeles că Sardonin pusese bancnotele false în plic şi apoi a sigilat totul în aşa fel încât nimeni altcineva în afară de tine să nu-l poată deschide şi să descopere păcăleala înainte de vreme.

— Cum aşa?

— Ei bine, Sardonin ştia că tu eşti sub influenţa drogurilor. Ţi-a cerut să vii, să faci rost de banii ăştia şi să găseşti pe cineva care l-ar putea scoate din închisoare… Dacă nu ţi-a spus-o prin viu grai, atunci ţi-a scris. Sardonin spera ca persoana la care vei apela să-şi dea seama că bancnotele sunt false, să-ţi tragă un perdaf zdravăn şi să refuze să te ajute. Spera, de asemenea, ca tu, sub influenţa drogurilor şi a furiei, să crezi, aşa cum ai crezut iniţial, că Vowles a schimbat bancnotele. Spera că tu o să-l omori pe Vowles. Pentru că Vowles ştia prea multe. Şi gata. Acum totul e foarte clar.

— Totul?

— Da. Cred că pot să ghicesc prima parte a poveştii, mai ales că am avut grijă să-i scriu unui prieten de-al meu din Paris. E un ziarist care e mereu la curent cu toate afacerile murdare ce au loc în zonă. I-am cerut câteva informaţii despre tine.

— Deci, acum ştii totul despre mine? rosteşte ea cu voce răguşită.

— Nu, Anne, dar cred că pot să-mi închipui… Şi-mi închipui ceva de genul ăsta… A fost o dată o fetiţă cam nebunatică. Nu mai avea familie. Tatăl ei murise de ceva vreme, lăsându-i mult prea mulţi bani. Moartea lui o afectase foarte tare. În momentul acela, a cunoscut un englez, un tip chipeş – să-i spunem Etienne Sardonin, ca să nu dăm nume – şi şi-a băgat în cap că este îndrăgostită de el. Doar atâtea femei s-au îndrăgostit de nişte netrebnici… Bun! Oricum, Etienne şi-a dat seama imediat că i-a pus Dumnezeu mâna în cap cu o asemenea mină de aur. Nu era prima dată când făcea

escrocherii de genul ăsta. Ocupaţia lui era să se înhăiteze cu prostănacii care frecventează cluburile de noapte selecte din Paris şi să le facă cunoştinţă cu drogurile prin intermediul asociatului său, Vowles, un englez de cea mai joasă speţă. Bietul Dupont era, probabil, responsabil cu livrarea drogurilor la domiciliu.

Ea aprobă din cap.

— Aşa credeam şi eu. Spre sfârşitul anului trecut, lucrurile au început să se complice pentru Sardonin, deşi niciunul dintre voi nu bănuia pe-atunci că el se află în spatele acestei afaceri cu droguri. A şters-o în Anglia, după ce a şutit aproape tot ce aveaţi tu, Nirac, Ragosin şi Baourdat. Din Anglia, ţi-a scris ca să-ţi spună că se teme că Vowles o să-i facă o figură urâtă şi că sunt şanse ca în scurt timp să ajungă la zdup. După cum ştii, aranjase cu Vowles ca acesta să-l bage la închisoare, pentru că acolo considera că e singurul loc în care este în siguranţă. Aflase că Dupont a vorbit şi ştia că tu, poate şi ceilalţi eraţi la curent cu rolul pe care-l jucase el în afacerea cu drogurile. Dar iubiţelul tău nu era venit cu pluta. Înainte de a pleca din Franţa, ţi-a promis că va face în aşa fel, încât să-ţi recapeţi banii. În cea mai mare taină le promisese acelaşi lucru şi lui Nirac, Baourdat şi Ragosin. Lui Dupont însuşi i-a făgăduit o răsplată dacă-şi ţine gura. În plus, ca să nu-ţi pierzi răbdarea, Sardonin ţi-a trimis certificatul acela prin care-ţi acorda acţiuni de zece mii de lire la compania imobiliară. Nu-i de mirare că Vowles ţi-a râs în nas când i-ai pomenit de treaba asta… El nu ştia absolut nimic. Certificatul, semnat de Sardonin şi de Vowles, nu trecuse niciodată prin mâna lui Vowles. Sardonin i-a contrafăcut semnătura. Pe scurt, ai venit în Anglia cu ideea fixă de a-l elibera pe Sardonin ca să-i faci felul. Din fericire pentru tine, bancnotele erau false. Dacă ar fi fost adevărate… Cine ştie? Poate aş fi reuşit să-i smulg o confesiune lui Vowles… O confesiune care ar fi dus la eliberarea lui Sardonin. Dar lucrurile n-ar fi stat deloc bine pentru tine. Probabil că te-ai fi aflat deja la

răcoare. Şi, de altfel, m-ai scutit de efortul acesta. Ai obţinut tu însăţi confesiunea lui Vowles.

— De unde ştii?

— Era evident. Când te-ai întors de la biroul lui Vowles, mi-ai spus că ai reuşit. Că ai reuşit ce, dacă nu să faci rost de ceva care să-l scoată pe Sardonin din închisoare? Şi dispuneai de un singur mijloc logic de a ajunge la acest rezultat: să obţii confesiunea scrisă a omului considerat responsabil de Scotland Yard. Vowles ţi-a povestit tot. Ţi-a spus cum a pus Sardonin la cale scenariul cu falsificarea cecurilor. Vowles abia aştepta să aibă o ocazie de a pleca din ţară. Ar fi scris douăzeci de confesiuni, numai să se descotorosească de mizeria din Birchgate, mai ales de când îl bănuia pe Sardonin că e un asasin... Da, am spus „bănuia”, pentru că la vremea aceea nici el, nici tu nu ştiaţi ce combinaţie infernală pusese la cale Sardonin. Nici eu, de altfel. Nu mă îndoiam că frizele jucau un rol în toată povestea, dar abia după ce am pus mâna pe scrisoarea trimisă de Vowles lui Ragosin (aşa cum făcuse şi cu celelalte două, la datele specificate de Sardonin) am înţeles, într-adevăr, totul. Sardonin i-a promis, probabil, lui Vowles un procent suplimentar din pradă când cei patru clienţi vor veni să-şi ia în posesie casele. Prada în chestiune era reprezentată, probabil, de averea ta, plus ce ar fi putut scoate de la ceilalţi. Dar fusese suficient de deştept ca să nu-i dezvăluie lui Vowles unde se află banii aceştia... Deşi era evident.

— Evident?

— Păi, da. Erau cinci case şi patru victime vizate. Şi Sardonin dăduse dispoziţii ca „Moara Veche” să fie păstrată pentru el. Am dat o raită pe-acolo azi-dimineaţă. Luând ca reper locul unde fusese aşezată friza, am descoperit o mulură pe care era suficient s-o apăs ca să descopăr comoara lui Sardonin. Am găsit ce mă aşteptam... Titluri de valoare pe numele tău, bijuterii, bani gheaţă. Totul se află acum în siguranţă în seiful meu de la bancă. Vowles s-a purtat ca un imbecil, ca de

obicei… Şi-a ratat şansa, dar îmi închipui că l-a dus la pierzanie propria curiozitate. L-a dus capul să-şi închidă afacerea şi să-şi lichideze contul din bancă, dar n-a fost suficient de deştept s-o şteargă când a avut ocazia. Încă o dată, curiozitatea l-a ucis. S-a dus la „Ultima Casă” să-l prevină pe Ragosin. Din nefericire, a ajuns înaintea lui şi a vrut să facă pe detectivul cu firul cu plumb. În momentul acela a apărut Ragosin, drogat în ultimul hal. A crezut că Vowles încearcă să-i sufle banii, căutând maneta secretă care deschide cufărul cu comori… aşa cum îi dăduse de înţeles Sardonin înainte de a pleca din Franţa. L-a omorât pe Vowles… Ceea ce, dacă ne gândim bine, nu e o mare pierdere pentru omenire, dar e destul de neplăcut pentru Vowles.

— Deci, Vowles e mort?

— Exact. Singurul care a scăpat basma curată e Baourdat. Va trebui să aranjezi cumva să-i înapoiezi banii.

— Nu e greu. Îl cunosc bine. E un vechi prieten de-al fratelui meu.

— Perfect.

— Şi-apoi, adaugă ea, Baourdat nu e singurul care a avut noroc. Şi eu am avut o baftă incredibilă.

— Cum spui tu, draga mea. Ştii, nu corespunzi deloc cu ideea pe care mi-o făcusem despre femeile ucigaşe. Nu te supăra pe mine dacă-ţi spun că, până la urmă, n-ai fi fost în stare să-l omori pe Sardonin. Nu mi-am închipuit că o s-o faci, dar nu-mi permiteam să-mi asum un risc inutil. Şi-apoi, la urma-urmei, nu ţi-e chiar aşa de rău aici…

— Mi-e nemaipomenit de bine. Iar acum mă simt şi mai bine. Încep să-mi regăsesc un pic veselia.

— Nici nu-ţi dai seama ce mulţumit sunt să aud asta. În câteva săptămâni, o să fii mai radioasă ca oricând.

Mă ridic foarte solemn şi îi întind mâna.

— Adio, Anne!

Ea şovăie o clipă apoi îmi răspunde:

— Refuz să-ţi strâng mâna, Slim, pentru că nu-mi place să te aud spunând „adio”. De ce nu „la revedere”? întreabă ea cu un zâmbet care mă furnică peste tot.

— Pe legea mea, de ce nu? … Deh… Între noi fie zis, ţi-am spus „adio”, doar pentru că voiam să te aud răspunzând asta, bolborosesc eu.

Ea îmi zâmbeşte din nou, în penumbră. Îngăim din nou:

— Bine… păi… pe curând…

— Bineînţeles, prostovan mare ce eşti, pe curând. Cum mă simt mai bine, îţi dau un telefon şi, dacă mai eşti dispus să mă aştepţi la biroul tău din Poppins Court, o să-ţi fac o vizită. Nu uita că bancnotele alea erau false. Ţi-am rămas totuşi datoare.

Ei, şi-apoi, la naiba! În meseria mea e o regulă să ceri întotdeauna un acont. Clinică, neclinică, mă aplec spre Anne şi… Pentru numele lui Dumnezeu, n-aveţi de gând să închideţi odată uşa aia?

Sfârșit